

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 612

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ, 21 ΙΟΥΝΙΟΥ

Αριθ. 612

Επίκαιροι στίχοι

Παραδερισμοί...

Πολλούς μας άναψε καύμους
τὸ καλοκαίρι, ἀδελφοί,
μ' αὐτοὺς τοὺς παραδερισμούς!..
Πῶ, πῶ, μπελῶς! Σ' ἀρπάζουνε στὸ σπίτι μόλις πᾶς.
στὰ μάτια σὲ κυττάζουνε — δειλὰ εἰς τὴν ἀρχὴ
καὶ λέν: — Μπαμπᾶ, ποῦ θὰ μᾶς πᾶς;
Τί; μήπως δὲν θὰ πᾶμε μείς ἐφέτος ἐξοχή;
— Καλὲ μπαμπᾶ, στὴν πόλιν ἐδῶ κανέναν δὲ θὰ μείνῃ,
γιατί οἱ ζέστες σφίξανε καὶ γίνηκε καμίνι!
— Ἐλα, καλὲ μπαμπᾶκα μου, ἄς πᾶμε ἐξοχή,
ἔστω καὶ σὲ τσαντήρι,
θέλεις νὰ λυώσουμε ἐδῶ καὶ νὰ γινούμε, τσίροι;

Κι' ἐμπρὸς στὰ ἐπιχειρήματα τ' ἀκλόνητα αὐτά,
πηγαίνετε καὶ βρίσκετε τὰ ἀναγκαῖα λεφτά
—δράμα τρανόν, τρανώτατον ἂν εἰσάστε φτωχοὶ
καὶ πᾶτε ἐξοχή..

Πρώτη βδομάδα ζάχαρι, τὴ δεύτερη ἔτσι κι, ἔτσι,
ὡς ποὺ τὴν τρίτη, ἀγαπητοί, γίνεστε.. κοκορέτσι.
Ἦτοι μπερδεύεστε λοιπὸν μὲ ὅτι σᾶς συμβαίνει
ποὺ ἡ ὑγεία ὅλων σᾶς ἐπὶ τὰ.. χεῖρῳ βαίνει..

Νᾶ, μὲ φροῦτα δηλαδὴ κι' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ
τὸ πηγάδιο τὸ νερό,
ὅλοι μὲ σᾶς γκριζιάνουνε στὸ σπίτι καὶ ὀργίζονται,
διότι ἀπὸ κοιλιακά ὅλοι.. παρὰ θερμίζονται..
— Ἐσὺ τὰ φταῖς, Μενέλαε! — Τί λές, βρέ Πολυξένη;
Ὅπου καὶ φτάνει δηλαδὴ ὁ κόσμος εἰς τὸ χτένι,
καὶ διότι νοσταλγήσαμε καὶ πάλι τὴν Ἀθῆνα,
διότι ταραχτήκαμε ὅλοι μας ἀπ' τὴν πείνα,
γιατ' τὸ γυιὸ μας δάγκωσε ἕνα σκυλὶ μεγάλο — σὰ νάτανε
(θηρίο—

καὶ πρέπει νὰ γυρίσουμε γιὰ τὸ Λυσιαιτρεῖο,
ναί.. διὰ ταῦτα δηλαδὴ στέλνομε.. στὴν εὐχὴ
κι' αὐτὸν τὸν παραθερισμὸν καὶ τέτοιαν ἐξοχὴν
καὶ μπαίνουμε σὰν πρόσφυγες σ' ἕνα καμινὸν καὶ πάλι
καὶ πίσω ἐπιστρέφουμε χτυπώντας τὸ κεφάλι,
αὐτὸ τὸ ξεροκέφαλο ποὺ μᾶς τὸ σφίγγει ζάλη
κι' ἄγρια ταραχή,
ὅταν τὸ θυμηθοῦμε
καὶ τὸ συλλογισθοῦμε
τὸ χρῆμα ποὺ μᾶς ἐφυγε κι' ἐπῆγεν... ἐξοχή!

Καὶ νὰ τὸ ἐπιμύθιον αὐτῆς τῆς ἱστορίας
ἢ μάλλον τῆς.. μωρίας:
«Ὅποιος ὡραῖα κάθεται καὶ πιδ καλὰ γυρεύει,
ὁ θεὸς αὐτὸν ἀμείνει» δεινὰ τοῦ μαγειρεύει!!»

ΕΠΙΛΕΞΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Ανταίος

16.8.85

35282

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η ΣΙΓΗ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

Ὁταν τελείωσε Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος,
ἕνας Τσέχος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ μέ-
τωπο χωρὶς φωνή. Οἱ συμπατριῶται
τοῦ ὑπέθεσαν ὅτι θὰ ἔχασε τὴ λαλιά του
ἐπειτα ἀπὸ καμιά μεγάλη πολεμικὴ
συγκίνηση. Τελυταία ὅμως, τὴν ὥρα
ποῦ ὁ θουδὸς ἔτρωγε διάφορα γλυκὰ σ'
ἕνα ζαχαροπλαστεῖο τῆς Μπρατισλάβας,
τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ: «Εἶναι θαυμά-
σια!»

Φυσικὰ ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι μπρὸς
στὸ «θαύμα». Ἐκείνος ὅμως, τοὺς ἐξη-
γήσε:

Ὅταν ἤμουν στὸ μέτωπο, εἶχα κάμει
τὰ ξέμνη νὰ μὴ μιλήσω ἐπὶ εἰκοσι χρό-
νια, ἐὰν σωζόμουν. Τώρα ἐξεπληρώθη
τὸ τάξιμό μου.

Τὸ παράξενο εἶναι πῶς ὁ φίλος μας θὰ
αετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὴν ἐξοχήν. Διότι, ὡς
θουδὸς εἶχε κερθῇ ἀνὰ πῆρος πολέμου
καὶ ἔπαυσε μὴ καλὴ συνταξιοῦλα. Τώ-
ρα ὅμως, ὅχι μόνον ἡ σύνταξις κόπηκε,
ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος συνελήφθη ἐπὶ.. ἐξαπα-
τήσε τὸν δημοσίον ἀρχῶν!

Κρεῖττον σιγᾶν, ἔλεγαν καὶ οἱ
πρόγονοί μας.

ΑΤΥΧΙΑ

Ὁ πάρχουν ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους κα-
τατρέχει ἡ μοῖρα κατὰ τρόπο ἀκα-
τανόητο. Τὴν ζωὴ ἐνὸς τέτοιου «αισι-
μαίου» ἀνθρώπου ἀφηγούνται τελευταία
οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες.

..Πρόκειται περὶ τοῦ ταγματάρχου Κλά-
ρενς Ουίλλιαμ Μπόντυ. Σὲ ἡλικία 18
χρονῶν κατετάχθη στὸν στρατό. Μὴ μέ-
γα, προσπαθώντας νὰ χωρίσῃ συμπλεκο-
μένους συναδέλφους του, τῶς εἶνα λόγ-
χισμα στὴν κοιλία καὶ μένει ἀρκετοὺς
μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Τὸ 1915, ὑπηρε-
τῶν στὴν χερσόνησο τῆς Καλλιπόλεως,
τραυματίζεται. Τόσο ἐπικίνδυνα, ποὺ
ἐγκαταλείπεται στὸ πεδίο τῆς μάχης ὡς
νεκρὸς. Ἐσώθη ὅμως καὶ τότε καὶ
μόλις ἔγινε καλὰ, πολέμησε στὴ Γαλ-
λία καὶ πῆρε ἑπτὰ νέα τραύματα. Μετὰ
τὴν ἀνάρρωσίν του κατετάχθη στὴν ἀερο-
πορία καὶ τραυματίσθηκε ἐκ νέου ἀπὸ
θεαύματα ὀδύος. Μετὰ τὸν πόλεμο ἐπέ-
στρεψε στὴν πατρίδα του, τὴν Αὐστρα-
λία. Ἐκεῖ, ὀδηγώντας ἕνα αὐτοκίνητο σὲ
ἀγῶνες δρόμου, ὑπέστη ἀτύχημα: τὸ
αὐτοκίνητο ἀναποδογύρισε καὶ τοῦ ἔσπασε
τὰ πλευρά. Κινδύνευσε νὰ πεθάνῃ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔπαθε ἀκόμα ἕνα
δυστύχημα — πολὺ συνηθισμένο αὐτό:—
παντρέψθηκε. Καὶ ἡ γυναῖκα του ἀπεφά-
τισε νὰ τὸν κρατήσῃ μακριὰ ἀπὸ τοὺς
κινδύνους. Ὅταν ὅμως, τῶς εἶνα ἡ μοῖρα
τοῦ ἀνθρώπου... Ἔτσι, μὴ μῆρα ποὺ ἔ-
κιναν περὶπατο στὴν παραλία, ἕνα ξαφνι-
κὸ κύμα τοῦς.. παρέσυρε στὴ θάλασσα.
Μόλις ἐπέπαι ἀπὸ προσπάθειαν μισῆς ὥ-
ρας, ὁ ἀξιωματικὸς κατώθησε νὰ σώσῃ
τὴν γυναῖκα του ποὺ δὲν ἔφερε κολυμπι.

Πέσαν, ἐπισκεπτόμενος ἕνα ὄρυγεῖο,
ἔπεσε στὸ βάθος ἐξ ὕψους τεσσάρων μέ-
τρων, γιὰτὶ ἔσπασε τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν ἀ-
νέσσυρε! Ἐμεινε καὶ πάλι ἀρκετὸν καρὸ
στὸ νοσοκομεῖο. Πρὸς ἡμέρας, ἡ παύσην
αὐτῆς ἱστορίας τελείωσε. Ὁ κῆπτυν
Μπόντυ, κἀνοντας δεξιόσπαι, γλύστρησε
σ' ἕνα βάραθρο καὶ σκοτώθηκε.

Ἡ εὐδυμη ἐπικαιρότης

Αἰὶό! Πυροσβεστικός θάλαμος ἐκεῖ;

-ΠΑΡΝΤΟΝ ὥραία μου καὶ θαλκτική δεσποινίς, μὲ συγχωρήστε γιὰ τὸ θράσος μου, ἀλλὰ... ἀλλὰ γιὰ πῆτε μου:

Γιατὶ ἐπιμένετε νὰ βάξετε τὸ καλὶ γραμμο αὐτὸ ποδαράκι σας πάνω στ' ἄλλο κατ' αὐτὸν τόν... ἐμπρηστικώτατο τρόπο, ἐν μέσῳ θέρους μάλιστα; Διατί δηλαδὴ;

Σπάζω δύο ὥρες τώρα τὸ ξεροκέφαλό μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐμβαθύνω στοὺς σκοπούς τῆς πράξεώς σας αὐτῆς!

— Εἶμαι θάλακας καὶ κουτὸς εἶπατε; Πῶ, πῶ! Βρίζον λοιπόν, ἔτσι ἀσχημα καὶ τὰ ὥραία στοματάκια; Γελᾶτε ἔ; Νὰ λοιπόν, πού δὲν εἶμαι κουτὸς! Μὲ ἔνα ψευτοκομπλιμέντο πού σᾶς σερόβρισα, σᾶς ἔκανα καὶ ξεθυμώσατε. Ἀλλὰ θάλακας εἶμαι, τὸ ὁμολογῶ! Τὸ βλέμμα μου ἀσφαλῶς ἀπεβλακώθη ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ὄσων μου δείχνετε τόσην ὥρα τώρα, καλὸ μου κορίτσι.

Θέλετε δηλαδὴ νὰ μᾶς δείξετε δείγματα τῶν ἀνεκδιηγήτων θησαυρῶν μὲ τὰς ὁποίας σᾶς ἐπρόοιξεν, πρὸς μεγίστην τυραννίαν μας ἡ φύσις;

Περὶ τὸν! Εἶναι τόσο φλόαρη αὐτῇ ἡ ἀραγνοῦφαντὴ τουαλέττα σας, αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸ ζερεὶ ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀραγνέιο ἐμπριμέ πού γύνεται κολλητὸ πάνω στὶς ἐξάσεις γραμμῆς σας, ὥστε πᾶν... ὑπονοούμενα εἶναι τί νὰ σᾶς πῶ... ὅστε τα νὰ πᾶνε στὸ διάολο... νὰ μὴν παραγγείλω καὶ πέμπτη παγωμένη γκαζόζα γιὰ νὰ... δροσι-σῶ!

Νομίζω ὅτι καλὰ κατάλαβα! Θέλετε νὰ μᾶς δείξετε λεπτομερείας τῶν ὠραιότητων σας! Ναι, ναι, καὶ θὰ σᾶς μαλώσω! Αὐτὸ πού κάνετε εἶναι ἀνοήτοις πρόκλησις, εἶναι δημόσιος ἐμπρησμός εἶναι ζημία.

Ἀναίδεια φίλε μου πού τὴν ἔχουν αὐτὲς οἱ γυναῖκες! Δὲν φτάνει πού καὶ ἡ ἐμφάνισίς των καὶ μόνον ἐπηρεάζει τὰ συμπαθητικὰ μας νεύρα καὶ κάνει τὴν καρδιά μας νὰ πηγαίνει φούλ, ἀλλὰ, ἐπὶ πλέον, καθίζουν ἀντικρὺ σου καὶ σὲ τυραννοῦν.

— Βρὲ ἀδελφέ, μὲ ἔλεγε προχθὲς ἕνας μεσόκοπος καὶ σοβαρὸς ἀνθρώπος, τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὸ τὸ καχὸ; Πάω νὰ τρελλαθῶ! Παντοῦ καὶ πάντοτε ἐπιμένουν νὰ μᾶς θέτουν ἀπέναντί μας τοὺς μαγνήτες τῶν δύο κνημῶν των, μαγνήτες φίλε μου πού τοὺς πλήρωσα πρὸ ἡμερῶν μὲ ἕνα ἀφάνταστο ρεζιλίκι καὶ 2 χιλιάριχα.

» Ἐμπαινα πού λές στὴν «Ὀασή» καὶ λοξοδρομῶ γιὰ νὰ περάσω μέσα ἀπὸ τὰ τραπέζια, ὅποτε τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω σὲ δύο μαγνήτες, σὲ δύο ἐξάσεις δηλαδὴ πόδια...

— Προχωρεῖτε κύριε! ἀκουσα μὴ φωνή.

Καὶ βέβαια προχώρησα, ἀλλὰ ὥπως

ἐνόησες μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους πάντα ἐκεῖ στὰ δύο ἐξάσεις πόδια—μὲ παρακολουθεῖς; Ὅπου λοιπόν σὲ μὴ στιγμὴ πέφτω πάνω σ' ἕνα γκαρσόνι πού κρατοῦσε ἕνα τεράστιο δίσκο... «Ἀναψε γῆ γιὰ νὰ μὲ πιῇ» τὸ τί ἀκουσα ὅταν κατακλύθη-σε ὁ δίσκος, ὅταν θρυμματίστηκαν τὰ πάντα καὶ περὶ γύρω οἱ γρανίτες, οἱ πάστες καὶ τὰ παγωτὰ τοὺς γύρω θαλάσας;

— Σὰ δὲν ντρέπεσαι, καὶ μὲν, γέρος ἀνθρώπος, σοροπάκια, γλυκατζή...

— Πλήρωστα τώρα γιὰ νὰ μάθης νὰ μπανίζεις γάμπες!

— Ὄρασε ζελιγωμάρα ὁ τζουτζές, ἔλεγε κάποιος ἄλλος.

Ἐγὼ δηλαδὴ ρεζίλι ἔξω ἀπὸ τὰ σπασμένα πού βέβαια πλήρωσα. Κατάλαβες;

Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ δύο γάμπες, φίλε μου, μὲ ἐνοήσεις;

— Ἐγὼ δὲν δέχομαι ἀγαπητέ μου κά-νε, ὅμως ὑπομονή!

— Ὑπομονὴν δεδαίως κάμω ἀλλὰ ἔχει καὶ αὐτὴ ὄρεα, καὶ μάλιστα συγ-κρατοῦμαι ἀπ' τοῦ νὰ... ἐκφρασθῶ διὰ λόγων καὶ ἔργων.

— Σὲ καταλαβαίνω, ἀγαπητέ, ὥπως καταλαβαίνω καὶ τί ἀκριβῶς αἰσθάνε-σαι... Τί ζήτη, ἀλήθεια, καὶ αὐτὸς ὁ ἀνεμίστηρας εἶναι τελείως ἀνεπαρ-κής!

— Τί νὰ σοὺ κάνῃ φίλε μου ἕνας ἀνεμίστηρας ἀνάμεσα σὲ δέκα τραπέ-ζια καὶ πού τὸ καθένα ἔχει πλάι του καὶ ἕνα καλοριφέρ; Νὰ δὲ θλί-

πεις καὶ τὸ κασάτο μου πού ἄρχισε νὰ... λυώνῃ, μάλιστα ἀντίκρυσε ἐκεῖνην ἐκεῖ τὴν ἐλπίδα πού θλίπεις στὸ ἀ-ριστέρὸ πόδι τῆς ξανθοῦλας, πού κά-θεται ἀπέναντί μας; Μοῦρχειται νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τὴν σκαμπιλίσω, ἀ-φοῦ μὲ τυραννᾷ ἔτσι, νὰ τὴν σκαμπι-λίσω ἢ νὰ τὴν... παντρευθῶ!

— Ὁραῖα, γίνομαι καὶ κουμπάρος.

— Ἀστειεύεσαι; Οὐτε αὐτὸ δὲν γίνεται! Διότι γιὰ φαντάσου αὐριο νὰ μπορῇ ὁ κουμπάρος νὰ μοῦ πῇ ἀπρά-ματα σημαδιακά, ὅτι δηλαδὴ ἡ γυ-ναῖκα μου ἔχει στὸ ἀριστερὸ τῆς πό-δι πολὺ πῶ φηλά ἀπὸ τὸ... ἐπιτρε-πόμενον θεῶν ὄριον, μὴ ἐλθῇ!

Τί κερδίζουν, λοιπόν, μ' αὐτὴ τοὺς τὴν συνήθεια αἰ... ἐπιδεικτικαὶ ὑπάρξεις; Μὴς τυραννοῦν καὶ τίς μι-σοῦμε τόσο πού μᾶς ἔρχεται νὰ τίς... φᾶμε μὲ τὰ κοκκαλάκια τους!

Μᾶς ἀναγκάζουν ἔπειτα νὰ τοὺς λέ-με πράγματα διὰ τὰ ὁποία καὶ ἡ-μεῖς κοκκινίζομεν ἢ μᾶς κάνουν καὶ θλίπομεν ὄνειρα τέτοια πού τὸ πρῶ-μᾶς βρίσκει ἡ αὐγὴ εἰς στάσιν τυ-φεροῦ ἐναγκαλισμοῦ μετὰ τῆς... μα-ζιλάρας μας.

Τρομάζομεν δὲ καὶ στὴν σκέψιν μόνον ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ παντρευθῶμε γυναῖκα πού διατυμπανίζει ὁ-λες τίς πονηρές τῆς λεπτομέρειες, καὶ πού ὡς ἐκ τούτου διατυμπα-νίζει καὶ!

Τί μένει λοιπόν;

Νὰ προσπαθήσωμε νὰ πλησιάσωμε αὐτὴν πού μᾶς ἔδωσε τό... ὀρεκτι-κὸν διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν διὰ τὸ λουκούσιον γεῦμα τῆς ἐρωτικῆς τῆς πανδαισίας.

— Δεσποινίς, θὰ ἔμουν εὐτυχὴς ἐάν...

Καὶ ἡ συνέχισα αὐτοῦ τοῦ «ἐάν» εἶναι ἐκφράσεις πονηραὶ καὶ ἀναίδεις, πού ἡ ὀδηγοῦντὴν ἐκεῖνην στὴν γκαρ-σονίσσα μας—ἂν ἔχωμε, φυσικά— ἢ ἐμᾶς εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, ἂν συμβῇ νὰ εἶναι εὐθιχτὴ καὶ ζορική μαζί ἡ ἀδρά ὑπαρξίς, καὶ ἀπάντησιν εἰς τὰς προτάσεις μας μὲ τὴν πᾶντα τῆς ἢ μὲ τὸ ὀμπρελλίνου τῆς...

Γιατί, λοιπόν, ὥραία μου καὶ θαλ-κτική δεσποινίς, μᾶς πυροπολεῖτε κατ' αἰτὸν τὸν τρόπο καὶ γιατί θυμώνετε ὅταν σᾶς πῶμε ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυ-χεῖς... ἐάν; Μᾶς ἐκάλεσε, μᾶς ἀνά-ψατε πυρκαϊάν, εἰστε ἐμπρηστήρια, εἰ-στε πυροπολικόν, καὶ καθίστε εὐπρεπέ-στερα διότι...

— Ἀλλό, ἀλλό... πυροσβεστικὸς σταθμὸς ἐκεῖ; Κύριε ἀξιωματικὲ τῆς ὑπηρεσίας! Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, σπευ-δάτε μὲ δέκα ἀντλίες... Πυρκαϊά, καίόμεθα! Γιαχνίν-θάρ... ναι, ναι, ἐ-δῶ στὸ ἀντικρὺν μου τραπέζι...

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Καὶ ξεχύθηκαν τὰ ἄφθονα κατσαρά μαλλιά της...

ΟΛΑ εἶχαν γίνει τόσο γρήγορα καὶ τόσο ἀναπάντεχα. Τὸ πρῶ-τὸ εἶχε φύγει ὅπως πάντα γιὰ τὸ γραφεῖο του. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι τῆς εἶχαν φέρει τὴν εἰδη-ση. Μία φίλη τὴν στὸ τηλέφωνο τῆς τοῦ εἶχε ἀναγγεῖλει, ὅσο μπορούσε πῶ σκεπασμένη.

— Μὴν τρομάξεις πού θὰ τ' ἀκού-σῃς. Ὁ Μίλτος...

Ὁ ἀντρας τῆς... Μία σύγκρουση, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Μεγάλου Πεύκο. Εἶχε χτυπήσῃ τὸ αὐτοκίνητό του. Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε χτυπήσει, μὴ ὅχι σοβαρά. Τὸν εἶχαν πᾶει κατ' εὐ-θείαν στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρό.

Μία σύγκρουση, ἔξω ἀπὸ τὸ Με-γάλο Πεύκο. Ἐτρεξε, λέει, γιὰ τὸ Λουτράκι. Μὰ πῶς ἦταν δυνατό; Αὐτὸς εἶχε φύγει τὸ πρῶτὸ γιὰ τὸ γραφεῖο του. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖ νὰ βρεθῇ...

— Ἐ, λοιπόν, ναι, τῆς λέει ἡ Στέλ-λα — ἡ φίλη τῆς — δὲ μπορῶ νὰ στὸ

κρύψω. Ἔτσι κι' ἔτσι θὰ τὸ μάθης. Ἦταν μαζί τῆς στὸ αὐτοκίνητο.

Μαζί τῆς... Τὸ ξέρει ἡ Ντίνα. Τὸ εἶχε ὑποψιάσει. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μὴ ὑποψία πού τὴ βασάνιζε δίχως νὰ τὴ σκοτῶνῃ—γιατὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ Ἀργότερα, ἔμα-θε, εἶδε. Τὸς εἶχε δεῖ μία φορά, ἔ-να θράδι, μαζί στὴ Λεωφόρο Συγ-γροῦ. Γνώρισε τὸ ἀμάξι του, ἐκεῖνον, τὸν ἀνδρα τῆς, νὰ ὀδηγῇ κι' ἐκεῖνη, τὴν ἄ λ λ η, καθισμένη δίπλα του. Μία ξανθοῖα, ὁμορφὴ κοπέλλα. Ὁ-μορφὴ — καθὼς εἶναι ὁμορφὴ κάθε ἀμαρτία. Εἶχε ἕνα ζευγάρι μάτια γελαστά κι' εἶχε σαρκωμένο φιλήδο-νο στόμα. Ἦταν στριμωγμένη σὰ γατίτσα πλάι στὸ Μίλτο. Ἦταν κι' αὐτὸς γελαστός. Κάτι τοῦ ἔλεγε ἐ-κεῖνη κι' αὐτὸς γελοῦσε, γελοῦσε... Ἦ ἡ Ντίνα εἶχε νιώσει τὴν ἴδια στιγ-μὴ ἕνα θάμπωμα στὰ μάτια. Καθὼς ζήτησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζο-δρόμιο στὸ ἄλλο, ἐνοίωσε πῶς τὰ πό-

πρωτότυπον διήγημα
τοῦ κ.

Α. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

δια τῆς δὲν τὴ βοηθοῦσαν. Ἐνοίωσε ἀκόμα κάποιο αὐτοκίνητο πού πέρα-σε εὐστὰ πλάι τῆς κι' ἔφτασαν ἴσα-με τ' αὐτιά τῆς σὰ θουητὸ κομμα-τιασμένες λέξεις ἀπὸ τῆς φωνῆς καὶ τῆς θλαστήμιες τοῦ ὁδηγοῦ.

Εἶναι μία βουβὴ τραγωδία πού παίζεται ἀπὸ τότε μέσα στὸ σπίτι. Αὐτὸς πού δὲν ξέρει ὅτι τὸν ἔχουν ἰδεῖ, ἔχει ἕνα θράσος στοὺς τρόπους του, μία ὑποκρισία στὰ μάτια του, στὰ λόγια, σὲ ὅλα του. Τῆς φέρνε-ται τρυφερά. Τόσο πολὺ πού ἡ Ντί-να δὲ θυμάται νὰ τῆς ἔχει φερθεῖ ἔτσι ποτὲ ἄλλοτε. Πᾶει νὰ τὴν ἀγγί-ξῃ, κι' αὐτὴ ἀποτραβιέται σὰ νὰ εἴ-ναι ἕνα κομμάτι πάγος τὰ χέρια του. Γυρεύει νὰ τὴν φιλήσῃ—εἶναι τὰ χεί-λια του πού ἤξερε—ἡ ἕνα γλυστερὸ ἔρπετό πού ἀγγίζει τὰ δικά της; Γιατὶ τῆς φέρνεται ἔτσι ψεύτικα, γι-ατὶ δὲν τῆς λέει τὴν ἀλήθεια; Γιατί, πάλι, δὲν ἔχει ἡ ἴδια τὴ δύναμη νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα; Πῶς ξέρει. Ὅτι ἔχει δεῖ. Καίρὸς πᾶν νὰ πᾶν αὐτὴ ἡ κωμωδία. Αὐτὸς, μπο-ρεῖ νὰ παίξῃ ξέγνοιαστος τὸ ρόλο του. Αὐτὴ ὅμως... Βρίσκει καθὼς ἐξοικνίζει τὰ κουστούμια του λεπτές ξανθὲς τρίχες στὰ πέτα τῶν σάκκων συχνὰ ἀνάλαφρα κόκκινα σημάδια στοὺς γυακάδες ἀπὸ τὰ πούκαμια του—φιλιὰ λαθεμένα ἢ ξεστρατισμέ-να—τὰ ρούχα του ὅλα νὰ ξεχύνουν μὴ μωρουδιά, ἕνα ἄρωμα πού δὲν εἶναι δικό του. Σάρκα καὶ ἄρωμα μαζί. Πρέπει ν' ἀνῆλθουν καὶ τὰ δύο σὲ μὴ ὁμορφὴ ξανθοῖα κοπέλλα...

Πνίγεται κάθε φορὰ πού θὰ τὸ συλλογισθῇ, ἡ Ντίνα. Καὶ τὸ συλλο-γιέται τώρα ὅλο τὸν καιρὸ. Κλαίει. Δὲν ξέρει ἀκόμα γιατί. Ἀπὸ πόνου ἢ ἀπὸ πίκρα. Ἄν εἶναι μὴ πίκρα νὰ τὴν προσβολὴ πού τῆς γίνεται, αὐτὴ ἡ γυναῖκα πού ξεπετάχτηκε ἀξαφνὰ ἀνάμεσα τους, ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς καὶ μὲ τὰ μακρὰ ὁμορφα δά-χτυλά τῆς παραμέρισε καὶ σκόρπι-σε στὸ κενὸ ἡμέρες ὥρες καὶ στιν-μὲς ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια πού εἶχαν κυλήσει ἀνάμεσα στοὺς δι-ὸ τους, τὸν Μίλτο κι' αὐτὴ, δίχως σύ-γνωφο, οὕτε θόλωμα κανένα. Λογα-ριάζει πολλές φορές ἡ Ντίνα, νὰ κάνῃ τί; Νὰ τῆς μιλήσῃ; Εἶναι κάτι ξέρει πῶς τὴν λέν, πού κόβεται. Νὰ πᾶν τί; Νὰ τῆς μιλήσῃ; Εἶναι κάτι πού δὲ θὰ μπορῇ νὰ τὸ βαστάξῃ. Δὲν ξέρει ἀκόμα ἂν θὰ τῆς ριχτῇ στὸ λαιμὸ ἢ μήπως θὰ λυγίσῃ καὶ θὰ πέσῃ μὲ ἀναφυλλητὸ στὰ πόδια τῆς μπροστά.

Ἀφίνει, ἔτσι, τὸν καιρὸ νὰ περνᾷ. Κι' αὐτὸς ὁ καιρὸς πληθαίνει τὰ δά-κρυα στὰ μάτια. Χαράζει ἀκόμα σκιὰς ἀπὸ ρυτίδες στὸ πρόσωπο. Τῆς βλέπει ἡ Ντίνα καὶ τίς ἀφίνει. Δὲν ἔχει τὸ κουράγιο οὐδὲ νὰ περάσῃ τὰ

δάχτυλά της από πάνω τους με λίγη κρέμα, να τις τεντώση, να γυρέψη να τις σούση.

—Δεν περιποιείσαι καθόλου τόν έ- αυτό σου...

Της είχε πη μιά μέρα ο Μιλτος. Τόν άφισε να φύγη κι' ύστερα, σάν έμεινε μόνη, κλείστηκε στην κάμαρά της και — τί άλλο είχε να κάνει — έ- κλαψε.

—Είσαι κουτή, της λέει ή φίλη της ή Στέλλα, πού τ'ά ξέρει όλα — και ποιός δεν τ'ά ξέρει πιά, όλοι οι γνω- στοί κι' οι φίλοι, όλος ο κύκλος τους, μονάχα αυτός είναι ήσυχος πού...δεν τ'ά ξέρει ή γυναίκα του.—Γιατί κλαίς και χαλάς τ'ά όμορφα σου μάτια...

Είναι όμορφα τ'ά μάτια της; Ποιός να της τ'ό πη: "Άλλοτε της τ'ό έλεγε εκείνος και της τ'ά φιλούσε.Κοντεύει σιγά-σιγά να πιστέψη πώς είναι μιά άσχημη, μιά κακοφτιαγμένη, ένα έκ- τρωμα. "Ετσι πρέπει να είναι. Για να μη την αγαπούν... Μά πάλι, όταν τυχαίνει να κυτταχτή στον καθρέ- φτη, τότε παραξενεύεται πώς είναι δικό της εκείνο τ'ό γλυκό χαριτωμέ- νο πρόσωπο, τ'ά όμορφα καστανά μάτια, τ'ά σγουρά μαλλιά... "Άλλο- τε, καθώς γελούσε, έκανε και δυό λακάκια στα μάγουλά της. Τώρα δε γελάει πιά. Κι' είναι θλιμμένα ό- λο τόν καιρό τ'ά μάτια της..

— □□ —

Τόν είδε άργότερα. Πάνω σ' ένα κρεβάτι. Τό κεφάλι του όλο είναι τυλιγμένο με έπιδέσμους. Δυσκο- λεύτηκε να τόν άναγνωρίση. Ταλαν- τεύτηκε για μιά στιγμή στο άνοιγ- μα της πόρτας κι' άμέσως έδειξε πώς ήθελε να τρέξη κοντά του. "Ο γιατρός την έμπόδισε.

—Σιγά-σιγά, της είπε. Καθήστε πλάι του, στο κρεβάτι. "Όπου νάναι θα ξυπνήση..

Νοιώθει μιά βαρειά μυρουδιά από αιθέρα και χλωροφόρμιο πού ξεχύ- νεται από εκείνο τ'ό δέμα από γάζα κι' έπίδεσμο — τ'ό δέμα πού είναι έ- να κεφάλι άγαπημένο. Με μαύρα πυ- κνά μαλλιά. Μ' ένα ζευγάρι ίδια μεγάλα μάτια. Τ'ό στόμα του καλά- καλά δεν τ'ό βλέπει. "Ενα κεφάλι πού ήταν γι' αυτήν άλλοτε..

"Ηταν... Νοιώθει εκείνη την ώρα ένα κόμπο στο λαιμό κι' έχει την έν- τύπωση πώς δε θα μπορέση να στα- ματήση τ'ό λυγμό, άν άρχιση να κλαίη.

—Πρό παντός, όχι κλάματα και συγκινήσεις, της λέει ο γιατρός."Αν νομίζετε πώς δε μπορείτε να συγ- κρατήσετε τόν έαυτό σας, τότε καλ- λίτερα να περάστε στο σαλόνι. "Αλ- λωστε, δεν υπάρχει λόγος να κλαί- τε. Σας είπα από την άρνη πώς δεν είναι πολύ σοβαρό. "Αν ήταν, δε θα σας άφηνε ούτε να μπητε στο δω- μάτιο από την πρώτη στιγμή, ούτε και να κάτσετε, καθώς κάθεστε, πλάι του..

Ναί, έχει δίκιο ο γιατρός. Καλλί- τερα να βγή. Καλλίτερα ακόμα και να μην είχε έρθη όλότελα. Τί γύρευε αυτή έδώ πέρα;

—Είσαστε ή κυρία Κοράλη; την

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΤΟΝ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΗΝ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

είχαν ρωτήσει καθώς πήγε στο νο- σοκομείο.

Είχε πη ναι—κι' είχε την ίδια στι- γμή χαμηλώσει τ'ά μάτια της, λές κι' έλεγε ψέμματα. Καθόλου παρά- ξενο να είχε κοκκινίσει. Σ'ά να μην ήταν αυτή ή γυναίκα του. "Η νόμι- μη...

"Η νόμιμη... Της έρχεται να γελάση. Πρέπει να είχε πη ψέμματα, την ώρα πού έλεγε πώς ήταν ή γυ- ναίκα του. Γυναίκα του ήταν ή α- λη. "Η ξανθειά, με τ'ά γελαστά γα- λάζια μάτια και τ'ό σαρκώμενο στό- μα. "Εκείνη πού στριμώχνεται σ'ά γατίτσα πλάι του, πού άπλώνει τ'ά χέρια της και τ'ά κουλουριάζει γύρω από τ'ό λαιμό του, διπλώνεται στην άγκαλιά του, τόν πιλεί στο στόμα, στα μάτια, παντού. Κι' αυτή, αυτή είναι μιά ξένη, πού σύρθηκε ίσαμε κεί κι' είχε τ'ό κουράγιο να σταθή πλάι στο κρεβάτι τού πληγωμένου. Γιατί τ'ά έκανε όλ' αυτά; "Αφού ξέ- ρει πώς δεν την αγαπάει, αφού ξέ- ρει πώς πρέπει να είναι μιά ξένη πού αύριο, μεθαύριο δε θα μπορή να έχη πιά θέση ούτε στο ίδιο της τ'ό σπίτι.

Είχε άνασκηκωθή για να φύγη, μά ο γιατρός την άνάγκασε να ξα- νακάτση στο κρεβάτι της.

—Έλατέ, της είπε, σκουπίστε τ'ά μάτια σας, ξυπνάει..

"Εφερε μηχανικά τ'ό μαντηλάκι της στα μάτια ή Ντίνα. Θολά ακό- μα, τ'ά στήλωσε πάνω στο χτυπημέ- νο κεφάλι τού Μιλτου. Είδε τ'ά μά- τια του πού άνοιγαν σιγά-σιγά. "Α- νοίξαν και ξανάκλεισαν κάμποσες φορές — ως πού να συνηθίσουν τ'ό φώς. "Υστερα, πληνήθηκαν όλόγυρα τους. Στους γαλάζιους τοίχους της κάμαρας, στο γιατρό. Σταμάτησαν άπάνω της. Αυτή, ή Ντίνα, δάγκωνε νευρικά τ'ό μπατιστένιο μαντηλάκι της. "Αχ, πώς θα μπορέση να κρα- τήση τ'ά δάκρυα, τ'ό λυγμό..

Δεν ξέρει άν θα μπορέση. Την ίδια στιγμή νοιώθει ένα χέρι πού σέρνε- ται πάνω από τις κουβέρτες και γυ- ρεύει τ'ό δικό της. Είναι ένα χέρι ζεστό—τ'ό δικό της είναι κρύο. Μπλέ- κονται τ'ά δυό χέρια, μπερδεύοντας και σφίγγοντας τ'ά δάχτυλα.

—Ντίνα..

Μιλάει πρώτα ο χτυπημένος.

Τίποτ' άλλο. Μιά λέξη, δυό συλλα- βές, τ'ό όνομά της, πού ξεφεύγει ά- τονα και ξέφυχα από τ'ά χείλη του. Τίποτ' άλλο. Τώρα πιά νοιώθει ή Ντίνα πώς δε μπορεί να κρατηθή. "Επρεπε να τ'ό ξέρη αυτό ο γιατρός και να μην την άφιση να κάτση. Σεί- στηκε όλόκληρο τ'ό κορμί της από τ'ό άναφυλλτό, έγειρε, λύγισε πάνω από τ'ό κρεβάτι. Τ'ά χείλια της, άγ- γιξαν τ'ό χέρι του. Και ξεχύθηκαν όλόγυρα τ'ά άφθονα καστανά μαλ- λιά της.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

— □□ —
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

"Ενα ωραιότατο διήγημα τού κ. Δημ. Χρονοπούλου.

Τ'ό τελευταίο "Ελληνικό διήγημά μας, "Παινώ" ήταν από την κυκλο- φορούσα συλλογή τού κ. Γρηγόρη "Πορεία μέσα στη νύχτα".

Η ΚΑΙΤΗ και Η ΚΙΚΗ

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα τού κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο άνθρωπος είναι ζώο μιμητικό. "Η γυναίκα ακόμα περισσότε- ρο — και άποδείξη ή εύκολία πού δέχονται και την πιο έξω- φρενική μόδα, φτάνει να την άκο- λουθούν οι παριζιάνες. Και ακόμα πιο μιμητικό ζώο είναι ή γυναίκα μου. (Σας παρακαλώ, άν τη δήτε, μη της πητε πώς τ'ά λέω ζώο, γιατί θα νομίζη πως τ'ό κάνω έπίτηδες για να της άναποδίδω τ'ά ίσα). "Η γυ- ναίκα μου, λοιπόν, ή Κική, έχει μιά φιλενάδα, την Καίτη. "Η Καίτη είναι πολύ όμορφη. (Και ή γυναίκα μου είναι όμορφη, αλλά ή Καίτη είναι όμορφότερη, πράγμα πού θα τ'όλεγα ίσως για την Κική, άν είχα παντρευ- τή την Καίτη). Και λοιπόν, κάθε τί πού κάνει ή Καίτη, πρέπει να τ'ό μι- μηθή και ή γυναίκα μου.

"Η ζωή της Καίτης είναι πάντα παράδειγμα για την Κική, με άλλα λόγια μπορώ να πω πώς ή γυναίκα μου είναι καθρέφτης της ζωής και των πράξεων της Καίτης. Νά κάνη κάτι ή Καίτη, χωρίς να σπεύση να τ'ό μιμηθή ή γυναίκα μου; "Αδύνα- τον! Σας λέω, κύριοι, αδύνατον! Ράβει ένα φόρεμα ή Καίτη; Θα κά- νη τ'ό ίδιο και ή Κική.

—Σ' άρέει αυτό τ'ό φόρεμα πού θα φτιάξω; με ρωτάει κάποτε-κάποτε ή γυναίκα μου.

—Πάλι φόρεμα θα ράψης;

—Και βέβαια, αγαπητέ μου. "Ερ- ραψε και ή Καίτη. Δεν μπορεί να ράβη φόρεμα ή Καίτη και να μη ρά- ψω έγώ!

Κι' έτσι έχω συνηθίσει τόσο αυτή τη σκηνή, ώστε όταν καμμιά φορά, γυρίζοντας στο σπίτι, βλέπω τη γυ- ναίκα μου μ' ένα φιγουρίνι στο χέ- ρι, ρωτάω:

—Πάλι φόρεμα έρραψε ή Καίτη;

Αυτή ή δουλειά όμως δεν γίνεται μόνο με τ'ά φορέματα, αλλά και με κάθε τί πού διαπράττει, αποφασίζει ή σκέπτεται ή Καίτη.

Πέρσυ τ'ό καλοκαίρι π. χ. ή γυναι- κά μου φαγώθηκε να πάμε να παρα- θερίσουμε στη Μύκονο.

—Και γιατί στη Μύκονο και όχι στη βιλλίτσα μας, στη Βουλιαγ- μένη;

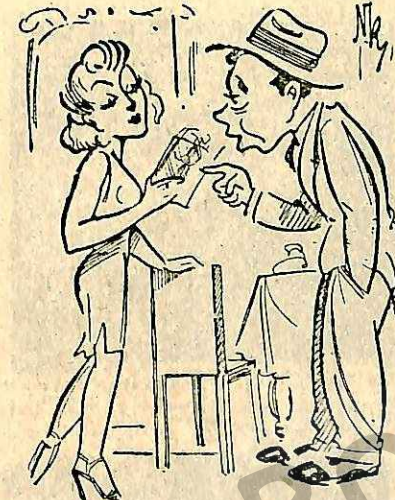
—Στη Μύκονο θα πάη και ή Καί- τη. Δεν μπορεί να πηγαίνη ή Καίτη στη Μύκονο κι' έγώ να σκλαβώνου- μαι στη Βουλιαγμένη.

Σκέφθηκα ν' αντιδράσω και να προσπαθήσω να μεταπεισώ την Κι- κή. "Εγκατέλειψα όμως αυτή τη σκέ- ψη. "Η γυναίκα μου ήταν ικανή να πάη μόνη της. "Αν της κατέβαινε καμμιά φορά της Καίτης να πάη να παραθερίση κοντά στον κρατήρα τού Βεζουβίου, ή στην έρημο της Σα- ναι να υποτάσσεται στις ιδιοτροπίες σταζε να κάνη τ'ό ίδιο. Κι' έτσι πή-

γαμε στη Μύκονο. Δηλαδή, για να είμαι πιο άκριβής, έπηγε στη Μύκο- νο. Γιατί ή Κική απέκρουσε μ' έπι- μονή τη συμμετοχή μου στον παρα- θερισμό.

—"Αφού δεν παίρνει και ή Κική τόν άντρα της μαζί, δεν μπορείς νάρθης κι' έσύ!

"Αν ή Καίτη θα πάη άπόψε στο θέατρο, πρέπει να πάμε κι' έμεις. "Αν διαβάξη τ'ό άλφα ή τ'ό βήτα βι- θλίο, την άλλη μέρα θα τ'ό πάρη και ή γυναίκα μου. "Αν έχη πάρει είσι- τήρια για μιά ώρισμένη συναυλία,

— Πάλι φόρεμα έρραψε ή Καίτη;

πρέπει να πάρω κι' έγώ. "Αν βάρη τ'ά μαλλιά της ξανθά, είμαι άπολύ- τως βέβαιος πώς τ'ό ίδιο βράδυ θα βρώ τη γυναίκα μου νάχη μαλλιά με κείνο τ'ό χρώμα πού δίνει τ'ό όξυ- ζενέ, κάτι μεταξύ χαμηλιού, μα- ραμένου σταχυού, και σκούπας.

"Όταν ή Καίτη έγκατέλειψε τ'ό σπίτι πού καθόταν με τόν άντρα της κι' έγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα μιάς πολυκατοικίας, μέσα σε μιά βδομάδα έπεχειρήσαμε κι' έμεις τη σχετική μετακόμηση. "Υποχρεώθηκα μάλιστα να καταβάλω τ'ό ένοίκιο πέντε μηνών, γιατί τ'ό συμβόλαιό μου με τ'ό σπιτονοικοκύρη δεν είχε λήξει ακόμα. Δεν μπορεί ή Καίτη να κάθεται σε πολυκατοικία, κι' έ- μεις σε σπίτι παλιό. Καταλαβαί- νετε;

Ζωή μαρτύριο με άλλα λόγια. Και όλ' αυτά, κύριοι, τ'ά υποφέρω με ή- πομονή και καρτερικότητα, γιατί θέλω νάχω την ήσυχία μου. Κι' ο καλλίτερος τρόπος για να περνάη ένας άνθρωπος ήρεμη ζωή, χωρίς νεύρα, φασαρίες και καυγάδες, έί- ναι να υποτάσσεται στις ιδιοτροπίες της γυναίκας του. Θυσιάζει μόν τόν

εγωισμό του, κερδίζει όμως την ή- συχία του.

Αυτά, λοιπόν, με την Καίτη και την Κική. Και όχι να πητε πώς έχουν καμμιά έχθρότητα ή αντίπαθεια με- ταξύ τους. Μη σας περάση αυτή ή ιδέα. "Η Καίτη και ή Κική, είναι δυό στενές κι' άγαπημένες φιλενάδες. "Αλλά πώς θέλετε να σας τ'ό πω. "Η γυναίκα μου, περήφανος κι' έγωϊ- στικός χαρακτήρας, δεν μπορεί—δ- πως τ'ό χει έξηγήσει — ν' άφήση την Καίτη να της κάνη τη σπουδαία και την έξυπνη. "Υπάρχει, δηλαδή, ένας άναγωνισμός μεταξύ τους.

Και τόν πληρώνω έγώ.

— □□ —

"Όλα ως έδώ καλά.

"Αλλά τώρα τελευταία, αγαπητοί μου, μου συμβαίνει κάτι τρομερό. "Αν θα σας τ'ό πω, θα με συμπαθή- σετε. Πληροφορηθήκαμε ότι ή Καίτη άπατά τόν άντρα της! "Εχει φίλο, κύριοι! Δεν ξέρω άν τ'ό έμαθε ο άν- τρας της, ο καυμένος ο "Αλέκος, άλ- λά έγώ τ'ό έμαθα έγκαιρως. Και τ'ό έμαθε και ή γυναίκα μου, ή Κική.

"Από τη στιγμή πού μάθαμε αυτό τ'ό νέο, περνά ώρες μαρτυρίου. "Α- ναγκάζομαι να μένω πολλές ώρες στο σπίτι. "Ενεργά αιφνιδιστικές έπισκέψεις σε άσυνήθιστες ώρες, με την πρόφαση πώς κάτι έέχασα στο σπίτι, για να ιδω άν ή γυναίκα μου βρίσκεται εκεί. Στά έμπορικά, στη μοδίστρα, στην καπελλού, στο κομ- ματήριο, παντού τέλος πάντων, τη συνοδεύω ο ίδιος. "Αναγκάστηκα να έγκαταστήσω τηλέφωνο στο σπίτι για να την παίρνω κάθε τόσο από τ'ό γραφείο μου και να διαπιστώνω ότι δεν άπουσιάζει. Τη νύχτα πετά- γομαι κι' ανάβω τ'ό φώς, για να ιδω άν δεν έχει δραπετεύσει, έπωφελου- μένη τού ύπνου μου.

Την κυττάζω πολλές φορές έρευ- νητικά στα μάτια και προσπαθώ να μαντέψω τη σκέψη της, την άπόφασί της, τούς σκοτεινούς κι' άπόκρυφους διαλογισμούς της. Και μου φαίνε- ται, ώρες-ώρες, πώς διαβάζω στο βλέμμα της:

—Δεν μπορεί ή Καίτη ν' άπατά τόν άντρα της και να μη κάνω κι' έγώ τ'ό ίδιο!

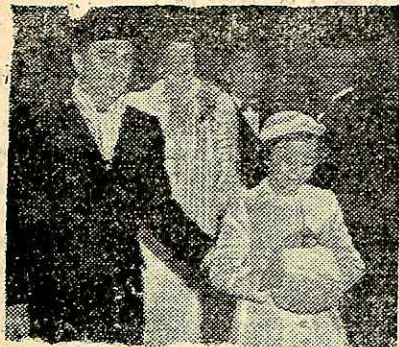
Βρίσκομαι, κύριοι, στην πιο άξιο- λύπητη θέση πού βρέθηκε ποτέ άν- θρωπος. Και σας ρωτάω:

—Τί λέτε να κάνη ή Κική; "Εγώ, κατά βάθος, είμαι βέβαιος πώς δεν θα τη γλυτώσω..

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο φακός μας δείχνει Μιά υποδοχή στο Χόλλυγουντ

Ένας φωτορεπόρτερ αποθανάτισε τις διάφορες δόξες του Χόλλυγουντ την ώρα που έφθαναν σε μία κοσμική συγκέντρωση.

Ο κ. και η κ. Τζόρτζ Τέμπλ, οι ευτυχημένοι γονείς της Σίρλεϊ, δεν αφήνουν ποτέ μόνη την κορούλα τους.

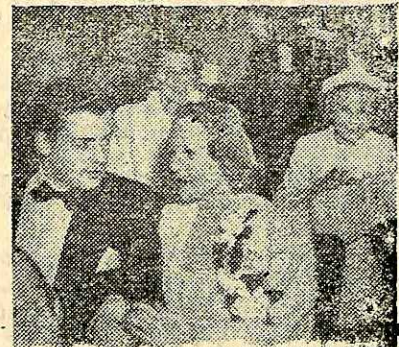
Ο Γκέινε Μάρκεν, ένας από τους μεγαλύτερους κεφαλαιούχους, συνοδεύει την ωραιότατη Χέντυ Λα Μάρ.

Το κ. και δύο που μειδιούν! Η χαρι-... η Άνν Σέρινταν και ο κοσμι-...ος χορευτής Τσεζάρ Ρομπίρο.

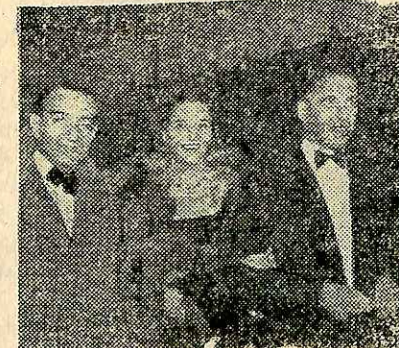
Α' λοκεί ένας φωτογράφος σκέπτεται ή Μακλένε Ντ'ετρεν, αφήνοντας τον συνοδό της παρά πίσω.

Ο Ρίτσαρντ Γκρήν και η Βέντο Μπάρου φλερτάρουν, ενώ η Σίρλεϊ Τέμπλ παρακολουθεί με φίλη.

Ο Λιούις Πάριππινς, συνοδεύ-...μένος από την σύζυγό του, δεν φεί-...νεται να/η πολύ κέφι.

Η Κέυ Φράνσις μεταξύ του μνηστή-...ρος της βαρόνου Μπάρνεκοβ, και του...σχηνοθέτου Φρίτζ Λάγκ.

Η Τζόαν Κόουφορντ, Πλάι της βρι-...σκατι ο συγγραφέας Τσάρλς Μάρτιν, ο επίδοξος μνηστήρ της.

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γα τριαντάφυλλα είναι τα λουλού-...δια που αγαπήθηκαν περισσότερο και έχουν τους περισσότερους θρύ-...λους. Ιδιαίτερος στον τόπο μας, οι θρύλοι αυτοί είναι αναρίθμητοι. Στην Ελλάδα τα τριαντάφυλλα έ-...χουν συνδεθεί άναποσπαστως με τον έρωτα. Έτσι, ένας πολύ παλιός θρύλος, ο πρώτος ίσως, σχετικά με τα ωραία αυτά άνθη, λέγει ότι ό-...ταν η Αφροδίτη γεννήθηκε μέσα από τα κύματα, οι θεοί έφτιασαν προς χάριν της το τριαντάφυλλο και το πότισαν με νέκταρ.

Έχουμε έπειτα τον θρύλο των έ-...ρώτων του Αδωνιδος και της Αφρο-...δίτης, κατά τον οποίον η Αφρο-...δίτη, έβρυχε κάτω από μια τρι-...ανταφυλλιά τον Αδωνι για να τον γλυτώσει από τον θυμό του συ-...ζύγου της Άρεως. Από άπροσεξία του όμως ο ωραίος νέος τοιμήθηκε από ένα άγκάθι και το αίμα που έ-...τρεξε έβαψε ροζ τα λευκά ως τότε άνθη της τριανταφυλλιάς, έχουμε για πρώτη φορά έτσι τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Οι Πέρσαι έχουν ένα ωραιότατο θρύλο για το τριαντάφυλλο. Λένε ότι από τα άνθη είχαν διαλέξει τον λωτό ως βασιλιά τους Γρήγορα όμως μετένοιωσαν γι' αυτό, γιατί είδαν ότι ο λωτός κοιμότανε όλη τη νύ-...χτα. Ο Άλλοι τότε τους χάρισε το άσπρο τριαντάφυλλο, ένα ανθό-...νι όμως περίεργο να ιδη από πολύ κοντά τον νέο βασιλιά, πλησίασε τό-...σο, που τοιμήθηκε από τα άγκά-...θια του και το αίμα του έβαψε το τριαντάφυλλο, π ο από τότε είναι κόκκινο.

ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Ένας επίσης ωραιότατος αλλά και συγκινητικός θρύλος για το τρι-...αντάφυλλο υπάρχει στην Ουγγαρία. Η βασίλισσα Έλισσάβετ, που έ-...χει ανακηρυχθεί και αγία για τις φιλανθρωπίες της, συνήθιζε να βγαί-...νη μόνη της και να μοιράζει ψωμιά στους φτωχούς της υπηκόους. Αυτό γινότανε παρά τις διαταγές του τρομερού συζύγου της που ήταν έ-...νας βάνουσσος και βάρβαρος άνθρω-...πος.

Μια μέρα, που η βασίλισσα μοί-...ραζε πάλι τα ψωμιά που είχε μέσα στην ποδιά της, συναντήθηκε με τον τυραννικό σύζυγό της. Τρέμοντας η δυστυχισμένη, ήταν έτοιμη να πέση στα γόνατα και να ζητήσει το έ-...λεός του, όποτε ο Θεός έκανε το θαύμα του: μετεμόρφωσε τα ψωμιά σε ωραιότατα τριαντάφυλλα και έ-...τσι η καλόκαρδη βασίλισσα έσώθη.

Ζει ανδρείο του δικαστηρίου Ολονυκτία

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

Π ΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ. Πάτωμα πέμ-...πτον και τελευταίον. Μεσονυκτίον. Τέσσαρες νέοι, καθισμένοι ολόγυ-...ρα από ένα τραπέζι, παίζουν. Μού-...τρα συναφρωμένα. Μαλλιά στο μέτωπο. Βλέμματα λαός, έλσοςρά, φιλόποστα.

- Τσίπ.
- Τρία τσίπ.
- Μάλιστα.
- Μάλιστα.
- Μία κάρτα.
- Σερβί.
- Δύο κάρτες.
- Σερβί.
- Διακόσιες.
- Πάσο.
- Πάσο.
- Τα ρέστα σου.
- Μάλιστα.

Σιγή αγωνιώδης. Ο ειπών «τά ρέστα σου» κυττά τον ειπόντα «μάλιστα» με ύ-...φος παγερόν. Ο ειπών «μάλιστα» κυττά τον ειπόντα «τά ρέστα σου» με βλέμμα γεμάτο αγωνία. Ανοίγουν τα χαρτιά. Και ο ειπών «μάλιστα» κατακίτρινος σπρώχνει τα υπόλοιπα λεφτά του προς τον ζητήσαντα «τά ρέστα» του.

Ο τελευταίος αυτός ήταν ο κερδοσμέ-...νος της παρίας. Αφού, λοιπόν, έμάζεψε τα λεφτά με κίνηση άγρήν και τα έτοποθέ-...τησε στην τσέπη του έσηκώθηκε με ύφος επίσημο και έδήλωσε:

- Παιδιά είναι δώδεκα.
- Τό διαλύουμε;
- Έτσι δεν συμφωνήσαμε;
- Ναί.
- Νωρίς δεν είναι;
- Μάλλον.
- Καθόμαστε λίγο ακόμα;

Αν τα χαρτιά τραβούν πάντα μέχρι πρωίας, δεν είναι οι κερδοσμέ-...νοι που ευ-...θύνονται. Οι χαμένοι, που μπορούν να χάνουν τα πάντα εκτός από την ελπίδα, είναι εκείνοι που την τελευταία στιγμή ζητούν παράτασιν του παιχνιδιού. Έτσι και στην περίπτωση αυτή ο χαμένος έρ-...ριζε την ιδέα να συνεχιστή λίγο ακόμα το παιχνίδι. Οι άλλοι δύο, που είχαν έ-...πίσης, δεν έρριξαν κακήν την ιδέα. Ο τέταρτος που εκέρδιζε μέχρι στιγμής, δραχμές χίλιες πεντακόσιες, δεν έδειχνε μεγάλην προθυμία, αλλά την ανάγκην ριλοτιμίας ποιούμενος, έδήλωσε:

- Να παρατείνουμε;
- Αν θέλεις.
- Πώς... ευχαρίστως.
- Να όρίσωμε ώρα.
- Μέχρι τις πέντε.
- Καλύτερα στις έξη.
- Στις έξη; Συμφωνώ.
- Μπόν!

Όρισαν, λοιπόν, παράτασιν του παιχι-...νιδιού μέχρι τις έξη το πρωί. Και άρχισε ή νέα φάσις του κατά τρόπον πολύ δρι-...μύτερον. Σιωπηλοί όλοι. Σκυθρωποί ό-...λοι. Βλοσυροί και οι τέσσαρες. Δέξεις μονάχα έπεφταν από τα χείλη τους. Τι-...ποτε άλλο. Τα πράγματα όσο περνούσε ή ώρα έχόντριναν και όσο τα πράγματα έχόντριναν τόσο ανετίετο ο έννευσι-...σμός κι' εγείμιζε ή άτμόσφαιρα ήλεκτρι-...

σμόν. Στην άρχή πολλή άδρότης έπικρα-...τούσε μεταξύ των παικτών, το ατό παι-...γνίδι σας κύριε», «θέλετε κάρτες;», «Πα-...ρακαλώ». «Ορίστε, κύριε». «Πληρώστε από δώ παρακαλώ». «Τά θέλετε, κύ-...ριε;» «Παρντόν, λάθος έγινε, ζητώ συγ-...γνώμην». Με το πέραςμα της ώρας ό-...μως ο πληθυντικός υποχωρούσε και ή ά-...δρότης έμενε κατά μέρος προς ανετωτέ-...ραν διατύπωσιν «Αντε ρέ! «Παιξε, τέλος πάντων να πάρ' ο διάολος!» «Στά-...σου ρέ, τί κάνεις εκεί!» «Να λείπουν οι ματσάραγκες, κύριε!». «Βρέ φέρτα τα λεφτά εδώ μη σου κοπανήσω καμιά!.

Έννοει εύκολα κανείς από την έκφρα-...στικήν αυτήν άνεσιν εις την όποιαν είχαν

Έφυγε δρομαίως, υποσχόμενος να τους στείλ η μιά τράπουλα για να συνεχίσουν.

παραδοθή οι παίκται ότι οι τύποι υπεχώ-...ρησαν όλοτελώς και ένα είδος περιέργου έγκαρδιόητος έβασίλευε μεταξύ της πα-...ρέας των τεσσάρων. Ιδιαίτερος οι τρεις ήσαν σε εξαίρετικόν έννευρισμόν εναντί-...ον του ενός του τυχερού τον όποιον έθα-...ηθούσε σκανδαλωδώς ή τύχη του το θρά-...δυ τουτο. Και ο όποιος τυχερός, ακόμη σκανδαλωδέστερον στις πέντε το πρωί έσηκώθηκε.

- Ηύριοι άρκετά...
- Τέσσαρε μούτρα πελιδνά, έγιναν κατά-...σπρα κι' εγείμιαν όργιλην κατάπληξιν:
- Πώς;
- Τί;
- Άρκετά;
- Δεν μπορώ πιά.
- Άστείψουσαι;
- Όχι.
- Ρέ κάτσε χάμω που μās πς πς πς

λεφτά και θές να φύγης! Δεν είπαμε στις έξη; Είναι ή ώρα πέντε. Θα παίξω με μιά ώρα ακόμα.

- Αδύνατον.
- Ρέ κάτσε χάμω.
- Λωποδύτη!
- Τί είπες ρέ!

Είς το σημάειον αυτό έσταμάτησαν τα λόγια, ή μάλλον τα λόγια άρχισαν να συ-...νοδεύονται από καρέκλες. Από γροθιές. Από μπουιές. Από χαστούκια. Μαλλιά κουβάρια έγιναν εν ριπή οφθαλμού οι τέσσαρες φίλοι. Ήταν, δηλαδή, μπαρουτι-...όλοι και μέσα εις το μπαρουτι αυτό έπε-...σε εξαφνικά σπινθήρ. Μπράβ από δώ έ-...πεφτε μιά καρέκλα, μπρούφ από κεί έπε-...φτε μιά γροθιά, μπράφ-μπρούφ έπεφταν βροχή τα χαστούκια. Έξόπνησαν από πολλά διαμερίσματα της πολυκατοικίας άνθρωποι και διεμαρτύροντο έτσι που οι τέσσαρες παίκται έφοβήθηκαν και έμα-...ζεύτηκαν μονάχοι τους. Κυρίως όμως, έ-...πειδή οι τρεις ήσαν σύμφωνοι και ο ένας διαφωνούσε, έπεβλήθησαν οι τρεις, ύπε-...χώρησε ο εις και οι τέσσαρες φίλοι, γοα-...τσουινισμένοι, δαρμένοι, ξεμαλλιασμένοι, άγριοί, ξεγραβατωμένοι έστρώθηκαν πάλι στο τραπέζι. Και το παιχνίδι που έ-...πηκολούθησε ύπ' αυτές τās συνθήκας ή-...ταν κωμικοτραγικόν:

- Χαρτιά ρέ!
- Μία κάρτα.
- Δύο, ρέ, λωποδύτη!
- Πάρε βρέ παλητομάρο!
- Έκατό δραχμές.
- Διακόσιες, βρέ γάϊδαρε!

Σ' αυτό τον χαριτωμένον τόνον έσυ-...νεχίζετο το παιχνίδι. Έως ότου στις έξη το πρωί ο τυχερός, βοηθούμενος από την σκανδαλωδή του τύχη, έμάζεψε και τα υπόλοιπα χρήματα των τριών άτυχών.

Τό τί έγινε παρακάτω δεν είναι γνω-...στόν. Γνωστόν μόνον είναι ότι στις έξη και τέταρτο, ένας άστυφύλας έβηκε τους τέσσαρες φίλους να σκοτώνονται και να μαλλιοτραβιούνται στον δρόμο, άκριδώς έξω από την πολυκατοικία, ενώ όλοι οι ένοικοι άγουροξυπνημένοι έδριζαν από πόρτες και παράθυρα. Στο αυτόφωρον θ-...που ώδηγήθησαν αναγκάσθηκαν να έχθ-...σουν την περιπετειώδη όλονυκτία τους. Και ο πταισματοδίκης τους έπέβαλε πρόστιμον δύο δραχμών στον καθένα επί διαταράξει της γαλήνης. Ο τυχερός έ-...πλήρωσε και άνεχώρησε. Οι τρεις υπό-...λοιποι όμως που ήσαν ταπί ώδηγήθηκαν εις το φρέσκο μένεα πνέοντες κατά θεών και δαιμόνων, ιδιαίτερος όμως κατά του τετάρτου φίλου των που άπεμακρύνθη δρομαίως υποσχόμενος:

—Μην άνησυχείς! Θα σās στείλω μιά τράπουλα να συνεχίσετε..

Α. ΨΑΘΑΣ

ΧΑΙΔΕΥΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

ΖΩΗ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Γιώργος Μαράλης αγαπούσε από καιρό πρελλά την Ντόρα Ζαφείρη, ένα ωραιότατο κορίτσι των Αθηνών. Ένα απογευμα, της κάνει στο Ζάππειο την εξομολόγησή του και η Ντόρα ανταποκρίνεται με την θερμή της φιλοφροσύνης της ιδιουσυνέπειας των είκοσι χρόνων κι' είναι άλλο μελαγχολικό απογεύμα του Οκταβέρη, γίνονται οι γάμοι των.

Οι πρώτοι μήνες περνούν όπως όλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά ερωτευμένων παιδιών. Κατόπι άρχισαν να ζουν κι' αυτοί τις ίδιες ομοιομορφίες και φοβερές έρες που έχουν τα ίδια πάντα γνωρίσματα και που οδηγούν από τα ίδια κοινότητα μονοστέια, προς τα γρηστιά, προς τη πλίκι προς τους διαμαντέιους γάμους και τον θάνατο... Στην περίπτωση όμως, της Ντόρας και του Γιώργου, η εξέλιξη αυτή ανεκόπη από κάποιο απρόοπτο για την Ντόρα γεγονός.

Ένα απόγευμα, καθώς η Ντόρα επέστρεφε στο σπίτι από τα εμπορικά φορτωμένα πακέτα, διασταυρώνεται στην πλατεία του Συντάγματος μ' ένα ταξί μεσα στο οποίο είδε τον άνδρα της στο πλευρό μιας άγνωστης γυναίκας. Της ήρθε σαν ζέλη. Για μια στιγμή έκανε να δώσει στο αυτοκίνητο που είχε σταματήσει για λίγο, αλλά αυτό είχε ξεκινήσει στο μεταξύ. Με το κεφάλι χαμηλωμένο επιστρέφει σπίτι.

Το βράδυ ο Γιώργος γύρισε στην ώρα του φρέσκος και γελαστός. Η Ντόρα προσπαθούσε να μην του δείξει τίποτε. Στο τραπέζι όμως, ξεσπά η θύελλα. Απορροή κάποιος μικρός κόκκινος λεκές στο ολοκάθαρο κολλάρο του Γιώργου.

4ον

Η σκηνή γινόταν από βίαση, κουραστική. Πρώτα, γιατί μια γυναίκα που κλαίει, γίνεται άφορητα άσκημη. Ύστερα, γιατί τα δάκρυα της γυναίκας είν' επιχειρήματα που κανένας άντρας δεν μπορεί να τα κλονίση. Γενικά, ένας άντρας που δεν κλαίει και μια γυναίκα που κλαίει, είναι δυο άτομα με άνιση δύναμη. Στην περίπτωση του Γιώργου και της Ντόρας, όταν εκείνη άρχισε να κλαίει, εκείνος άρχισε να στενοχωριέται. Την έπηρε λοιπόν αναγκαστικά στην άγκαλιά του, και της στέγνωσε με τα φιλιά του τα δάκρυα. Είν' αυτός ο πιο αλάνθαστος τρόπος για να στεγνώσουν τα δάκρυα μιας γυναίκας. Κι' ίσως γι' αυτό τρέχουνε. Μπήκανε λοιπόν στο δωμάτιό τους οι δυο σύζυγοι, και περάσανε μια νύχτα έρωτικής παρηγοριάς. Είν' από τις πιο φρικτές νύχτες που μπορεί να προσφέρει ένας άντρας και να υποστή μια γυναίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Την άλλη μέρα, κατά τις έντεκα το πρωί, χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Γιώργος έλειπε, φυσικά, στο γραφείο του. Η Ντόρα, που διάβαζε στο δωμάτιό της, σηκώθηκε ανόρεχτα και σήκωσε το ακουστικό.

Ήταν ο Φλωράς.

— Καλημέρα, Ντόρα... της είπε. Τι γίνεσαι από χτές; Ή, καλύτερα, από σήμερα τα ξημερώματα;

— Καλά, Άργυρη...

Η φωνή της ήταν κουρασμένη κι' ανόρεχτη. Ο Φλωράς φαίνεται πως το κατάλαβε απ' την άλλη άκρη του σύρματος.

— Άκουσε, Ντόρα... της είπε. Ήθελα να σου πω μερικά πράγματα, έντελως ιδιαίτερα... Ξέρεις, σχετικά με το χτεσινό...

— Το χτεσινό;...

— Ναί... Καταλαβαίνεις πως δε μπορώ να σου μιλήσω στο τηλέφωνο... Μπορείς να με δεχτής για μισή ώρα;

— Γιατί όχι; Το σπίτι μου είναι δικό σου... Το ξέρεις ότι μπορείς να ρηχσαι όποια ώρα θέλεις...

— Ναί, ναί... Το ξέρω... Μάρα ειδικά, ήθελα να σου τηλεφωνήσω πριν έρθω, για να σε βρω μόνη...

Ο Γιώργος δεν είναι κει, βέβαια;... — Πώς θάναί δω; Είναι στο γραφείο του...

— Λοιπόν, έρχομαι σε δέκα λεπτά...

— Σε περιμένω...

Κλείνοντας το ακουστικό, η Ντόρα ήταν σίγουρη πως ο Φλωράς της μιλούσε για τον άντρα της και για την έρωμένη του Ρουμάνη. Διαισθανόταν, πως αυτό που θάκουγε, θα της προκαλούσε απερίγραπτη αναστάτωση. Θάγε, άραγε, ο Φλωράς να της πη τίποτε θετικό, τίποτε συγκεκριμένο; Κι' αν είχε όμως, θ' αποφασίζε να της το καταδώση; Ήταν, βέβαια, φίλος δικός της, παιδικός, ήταν όμως και φίλος του Γιώργου. Ύστερα, ο χαρακτήρας του ήταν ίσιος, χωρίς διακυμάνσεις. Πώς μπορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος να παίξει τον πρόβουλο ρόλο του καταδότη;

Για όλ' αυτά, η Ντόρα περίμενε μ' αγωνία το χτύπημα του κρυδονιού στην πόρτα της. Δεν άργησε. Η καμαριέρα πήγε κι' άνοιξε, κι' ύστερα μπήκε στην κάμαρα της κυρίας της: — Ο κ. Φλωράς... της είπε,

Πέρασε στο σαλόνι. Ο Φλωράς την περίμενε όρθος.

— Έρχομαι άμέσως... Έφτιαξε λίγο, μηχανικά, τα μαλλιά της στον καθρέφτη της τουαλέτας, και πέρασε στο σαλόνι. Ο Φλωράς την περίμενε όρθος, βηματίζοντας νευρικά. Η Ντόρα τούδωσε το χέρι της, που ήταν παγωμένο, και τούδειξε μια πολυθρόνα.

— Κάτσε... τού είπε, ενώ βυθιζότανε κι' αυτή σε μιά άλλη.

Ο Φλωράς κάθισε. Νευρικά, έβγαλε την ταμπακέρα του, μιά ωραιότατη άσημνια ταμπακέρα με χρυσό μονόγραμμα στη μέση, της πρόσφερε τσιγάρο και πήρε κι' αυτός. Ύστερα, για να βγάλει τον αναπτήρα του, ακούμπησε την ταμπακέρα σ' ένα χαμηλό ωραιότατο τραπέζι που βρισκότανε μπροστά του.

— Άκουσε, Ντόρα... της είπε ύστερ' από ένα μικρό δισταγμό. Θά σου μιλήσω χωρίς προλόγους και χωρίς περιστροφές...

— Σ', ακούω... τού αποκρίθηκε εκείνη.

— Χτές τη νύχτα, αυτό που έγινε με δυσσάρετσε φοβερά...

Η Ντόρα σκέφτηκε πως ο καλύτερος τρόπος να κάνει το Φλωρά να μιλήσει περισσότερο, ήταν να υποκριθεί τέλεια άγνοια.

— Τί έγινε; τόν έρωτησε.

Ο άντρας την κύτταξε στα μάτια. Αυτή έμεινε ανεξίτηλη.

— Δεν έγινε βέβαια τίποτε σπουδαίο, είπε στο τέλος ο Φλωράς, απ' το ύφος το δικό σου όμως κατάλαβα πως η χτεσινή βραδυά θάχε συνέχεια στο σπίτι... Είχα μήπως λάθος;...

Η Ντόρα τίναξε αδιάφορη τη στάχτη του τσιγάρου της στο τασάκι.

— Δε σε καταλαβαίνω... τού είπε ύστερα.

— Δε θές να με καταλάβεις... Πάντως, αφού επιμένεις να μιλήσω μονάχα εγώ, χωρίς να με βοηθήσεις καθόλου και σύ, άς γίνει το θέλημά σου... Λοιπόν, χτές το βράδυ πειράχτηκες για τη στάση του Γιώργου, ή μάλλον για τη στάση της Νίνας, ή καλύτερα για τη στάση και των δυο...

— Βρίσκεις;

— Κι' επειδή χτές ήμουν εγώ που σάς τράβηξα στο «Σέσιλ», νομίζω πως εγώ ευθύνομαι για ό,τι έγινε... Και γι' αυτό σου ζητώ να με συχωρέσεις...

Η Ντόρα έσβυσε το τσιγάρο της.

— Ωστε κατάλαβες και σύ, τόν έρωτησε ύστερα, ότι στη στάση του Γιώργου και της Νίνας όπληξε κάτι ύποπτο;

Ο Φλωράς ξεροκατάπιε:

— Άλλο είναι το μάτι ενός φίλου, κι' άλλο το μάτι μιάς συζύγου, που αγαπάει τον άντρα της και τον ζηλεύει...

— Θες να πης, δηλαδή, ότι εγώ μπορέ, από αγάπη κι' από ζήλεια, να δω περισσότερα από έναν τρίτο, που κυττάζει με ψύχραιμο κι' αδιάφορο μάτι;...

— Δηλαδή...

— Εσένα δε σε σοκάρησε η στάση του άντρα μου κι' αυτής της κυρίας;...

— Μά δεν έκαναν τίποτε φοβερό... Μερικές γυναίκες είναι από ιδιουσυνγκρασία προκλητικές, ή φαίνονται προκλητικές... Η Νίνα βρισκό πως ανήκει σ' αυτές τις γυναίκες... Πάντως, αν η στάση ή δική της ήτανε κάπως περίεργη, το άντρα σου ήταν απόλυτα τυπική...

Η Ντόρα έπνιξε ένα στεναγμό: — Ο Γιώργος δεν είν' από τους άν...

θρώπους που μπορούν ή θέλουν ν' αντισταθούν στον πειρασμό... Δεν έχει κανένα λόγο άλλωστε να στερήση τον εαυτό του από μόν εὐχαρίστηση, έστω και περαστική: Είναι καιρός τώρα. Πούχει πάψει έντελώς νά μ' αγαπάει...

Ο Φλωρὰς τὴν κύτταξε στὰ μάτια:

—Καί σύ;
—Ω, ἐγὼ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία... Μία φορά, δὲ σοῦ κρύθω πὼς ἡ ἰδέα ὅτι ἡ φίλενά σου Ρουμάνη θὰ γίνη σὲ λίγο καὶ φίλενά σου, μὴ κάνει πολὺ κακό...

—Λοιπὸν, θες νὰ σοῦ πῶ τὴ γνώμη μου; Ἡ Νίνα δὲ εἶπε πρὶν ἀγκαλιά τοῦ Γιώργου, παρὰ μόνον ἅμα τὴν ρίξης ἐσύ...

—Εἰς γὰρ!...

—Ναί, μὴ σοῦ φαίνεται παράξενο... Δὲν ὑπάρχει πῶς πληχτικὸ πρᾶμα ἀπ' τὴ ζήλεια μιᾶς γυναίκας... Κι' ἡ πληξὴ ὁδηγεῖ πολλὰς φορές στὴν ἀπόγνωση...

—Δηλαδή, ὁ Γιώργος θὰ πέση στὴν ἀγκαλιά της γυναίκας αὐτῆς ἀπὸ ἀπόγνωση;

—Πρῶτα-πρῶτα, δὲ νομίζω πὼς θὰ πέση καν... Ἀλλὰ, ἂν πέση, ἐσύ θὰ φταίς...

Μεταξὺ τους μεσολάβησε μιὰ σιγὴ ἀρκετὰ μεγάλη.

—Ἀκουσε, Ἀργύρη... εἶπε σὸ τέλος ἡ Ντόρα, μ' ἕνα ἑλαφρὸ τρεμουλιασμά στὴ φωνή. Ἄν εἶσαι φίλος τοῦ Γιώργου, αὐτὸ δὲ θὰ πῇ πὼς εἶσαι κι' ἐχθρὸς δικός μου...

—Ἀπὸ φίλια σὲ σένα μιλάω ἐγώ... τῆς ἀποκρίθηκε. Ἄν ἤξερες πὼς ἡ ἀπάτη τοῦ ἀντρα σου θ' ἀποτελοῦσε μόνον μιὰ πρόφαση γιὰ διαζύγιο, ἡ μὴ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τοῦ ἀνταποδώσης κι' ἐσύ τὰ ἴδια, τότε θὰ σὲ συμβούλευα νὰ τὴν προκαλέσεις μ' ὁποιοδήποτε τρόπο... Βρίσκω ὅμως, ὅτι ἡ ἀπάτη τοῦ ἀντρα σου θὰ σὲ κάνει νὰ νοιώσεις ἀβάσταχτο πόνο... Καί γι' αὐτὸ, βρίσκω ἀσυγχώρητα κοινὸ νὰ τὴν προκαλέσης μόνον σου, μὲ τὴ ζήλεια σου...

Κατὰ δάκρυα αὐλακώσανε τώρα τὰ μάγουλα τῆς Ντόρας.

—Δὲν ἔχω πὺδ νὰ στηριχθῶ... ψιθύρισε. Νοιώθω πὼς ὅλα χάνονται ἀπὸ δίπλα μου, τώρα πὺδ λείπει ἡ ἀγάπη ἡ δική σου, καὶ πὺδ εἰμ' ἐτοίμη νὰ γκρεμισθῶ σὸ χάος...

Ο Ἀργύρης ἀκούμπησε ἑλαφρὰ τὸ γέρι του σὸ δικό της:

—Ἐξχνάς πὼς εἰμαι γὰρ, πάντα ἐτοίμος νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Κι' αὐτὸ, ὅχι ἀπὸ φίλια ἢ ἀπὸ ἀλτρουϊσμό· ἀπὸ ὁργανικὴ ἀνάγκη: Ἡ εὐτυχία σου εἶναι κι' εὐτυχία δική μου... Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό...

Ἡ Ντόρα τράβηξε σιγὰ τὸ χέρι της, καὶ σκούπισε τὰ μάτια της.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ἀργύρη... εἶπε. Δὲν εἶχα ποτὲ καμμιὰν ἀμφιβολία πὼς εἶσαι πραγματικὸς φίλος μου...

—Εἰμαι κατὰ παραπάνω ἀπὸ φίλος σου, κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἔχει κάνει νὰ ὑποφέρω χωρὶς διαμαρτυρίες τοὺς στενοὺς φραγμοὺς τῆς φιλίας γιὰ τὸ αἰσθημά μου πὺδ εἶν' ἀπείριστο...

—Σὲ παρακαλῶ, Ἀργύρη... Ἐξχνάς ὅτι συμφωνήσαμε νὰ μὴ μιλάμε ποτὲ γι' αὐτό...

—Ναί, καὶ δὲ θὰ ξεχνούσα ποτὲ τὴ συμφωνία σου, ἂν δὲν ἐβλεπα τὴν εὐτυχία σου νὰ κινδυνεύει... Καὶ δὲ θέλω, δὲν τὸ ὑποφέρω, Ντόρα, νὰ γίνης ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα δυστυχισμένη... Κάτι μέσα μου πνίγει ὅλες τὶς ἄλλες ἐγώιστι-

κὲς φωνές, κι' ἀφίνει δυνατὴ μόνον τὴ φωνή σου μὴ ἐπιβάλλει νὰ προσπαθῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου, ἔστω καὶ σὸ πλεῦρό ἐνὸς ἀντρα, πὺδ δὲν εἶμαι γὰρ... Καὶ τὸ κατὰ αὐτό, τὸ ξέρεις καλὰ, τὸ διαισθάνεσαι. Εἶναι ἡ...

Ἡ Ντόρα σηκώθηκε ἀπότομα:

—Φτάνει, Ἀργύρη! τοῦ εἶπε ξερά. Μὴν προσθέσεις οὔτε λέξη, γιὰτι αὐτὸ θὰ μὲ στερήσῃ ἀπὸ ἕνα φίλο, σήμερα ἀκριβῶς, πὺδ ἔχω τόσο ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη ἀπ' τὴ φίλια σου...

Ο Φλωρὰς σηκώθηκε κι' αὐτός, χλωμὸς μὰ φαινομενικὰ ψυχραίμος:

—Μὲ συγχωρεῖς, Ντόρα, πὺδ ξεχάστηκα... τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πὺδ τρεμε μάλιστα. Ἡ συγκίνησή μου μ' ἔκανε νὰ ξεχασθῶ... Δὲ θὰ ξεναγίνῃ αὐτό... Εἶμαι, καὶ θὰ μείνω ὁ καλὸς σου φίλος...

Ἡ Ντόρα τοῦδωσε τὸ χέρι της.

—Τόδερα, Ἀργύρη, καὶ σ' εὐχαριστῶ...

Ο Φλωρὰς ἀκούμπησε διακριτικῶς τὰ χεῖλιά του σὸ χέρι της, γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὑστερὰ, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ, ἔστριψε καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο Μαράλης ἔφτασε σὸ σπίτι του κατὰ τὶς δύο τὸ μεσημέρι. Ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα μὲ τὸ κλειδί του, καὶ μπήκε. Ἡ γυναίκα του δὲν ἦτανε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Προχώρησε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρά της, περνώντας ὅμως ἔξω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς σάλας, στάθηκε γιὰ λίγο, γιὰτι ἐνοίωσε τὴ μυρουδιά τοῦ γάρου, ἔκπληχτος, μπήκε μέσα, κι' ἀπάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπέζι, διακρίνε κατὰ νὰ γυαλίζῃ. Ἦτανε μιὰ ταμπακέρα. Τὴν πήρε στὰ χέρια καὶ κύτταξε τὸ μονόγραμμά: «Α. Φ.».

Ἡ ταμπακέρα τοῦ Ἀργύρη... ψιθύρισε.

Τὴν ἔβαλε στὴν τσέπη του, καὶ μπήκε στὴν κάμαρα τῆς Ντόρας ἢ βρῆκε νὰ διαβάξῃ, μισοξασπλωμένη σὸ ντιβάνι της. Μόλις τὸν εἶδε, σηκώθηκε:

—Καλόστονα... τοῦ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε. Πέρασανε στὴν τραπέζα. Ὅλο καὶ περίμενε ὁ Μαράλης πὼς ἡ γυναίκα του θὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν πρωτὴν ἐπίσκεψή τοῦ Φλωρὰ.

Ἐκεῖνη ὅμως δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Τὸ φαί τους τέλειωσε σιωπηλῶς. Ἡ Ντόρα ἦτανε σκεπτικὴ, ὁ Γιώργος δάγκωνε τὰ χεῖλιά του, κυττάζοντάς τὴν πλάγια. Στὸ τέλος, τὴ ρώτησε:

—Τί ἔκανες τὸ πρωί... Βγήκες;

—Ὁχι, διάβαζα... Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ καινούργιο ρομάντζο τοῦ Κεσέλ...

—Ὡστε, δὲ σηκώθηκες ἀπ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι;

—Ὁχι... Εἶναι κοινὸ, ἀλλὰ τ' ὁμολογῶ... Ἡ Μαρία φρόντισε γιὰ τὸ φαί, καὶ γιὰ ὅλα...

Ο Γιώργος τὴν κύτταξε, μὰ δὲν τῆς μίλησε. Καταλάβαινε καλὰ πὼς τοῦλεγε ψέμματα. Γιατί ὅμως; Ο Φλωρὰς, τόσα χρόνια τώρα, ἦταν οἰκογενειακὸς τους φίλος, κι' εἶχε τὴν ἐλευθερίαν νὰ μπαίνει σὸ σπίτι τους. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶχε ἐπισκεφθῇ μονάχη τῆς τῆς Ντόρα. Καὶ νὰ σήμερα πὺδ τὴν εἶχε ἐπισκεφθῇ, καὶ κείνη τοῦ τὸκρυβε.

Δὲν τῆς εἶπε τίποτε. Μὰ ἔφυγε γιὰ τὸ γραφεῖο του μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Ἐργάστηκε ὅλο τ' ἀπόγεμα σὰν αὐτόματο. Ἡ ἰδέα πὼς ἡ Ντόρα τὸν

απατοῦσε μὲ τὸν Φλωρὰ, τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Κι' ἂν αὐτὸ ἦταν ἀληθινὰ, δὲ θάτανε βέβαια σημερινὴ ὁπθέση: Ο Φλωρὰς, χρόνια τώρα, ἦταν ὁ πῶς στενὸς τους φίλος: Στὴ σκέψη πὼς, τόσον καιρὸ, εἶχε στραβώθῃ ἀπὸ μιὰν ἀνόητὴ ἐμπιστοσύνη, ὁ Μαράλης ἐνοίωσε μιὰ φοδερὴ ἀγανάκτηση νὰ τοῦ πνίγῃ τὴν καρδιά. Τόσον καιρὸ, συνήθιζε νὰ θεωρεῖ τὴ γυναίκα σὰν ἕνα θῦμα τῆς δικῆς του ἀδιαφορίας, καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός του γι' ἄλλες γυναῖκες, πὺδ τὸν εἶχανε συγκινήσει, ποτὲ ἡ μιὰ, ποτὲ ἡ ἄλλη. Καὶ νὰ πὺδ τώρα, ξαφνικὰ, τὰ πράγματα δείχνανε πὼς ἡ Ντόρα διατηροῦσε τὴν περιπέτειά της, τὴ σοδορὴ τῆς περιπέτειας, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε ἀπὸ χρόνια, δίπλα του, μὲς στὰ μάτια του. Δε μπορούσε καν νὰ φανταστῇ ὅτι στὴν ἀγκαλιά τοῦ Φλωρὰ τὴν εἶχε σπρώξει ἡ δική του ἀπιστία, πὺδ τὴν εἶχε πληροφορηθῇ ἐκείνη μόλις ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, τὸ ἀπόγεμα πὺδ τὸν εἶδε στὴν ὁδὸν Ἐρμού μὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα. Ο Φλωρὰς δὲν εἶχε λόγον νὰ περιμένῃ τόσον καιρὸ γιὰ νὰ πετύχῃ αὐτὸ πὺδ ζητοῦσε, μιὰ καὶ σὸ διὰστημα τῆς γνωριμίας τους, ἡ εὐκαιρία, βέβαια, δὲ θὰ τοῦχανε λείψει. Τίποτε, μὲς σὸ μυαλό του, ὁ Μαράλης εἶχε σχηματίσει τὴ βεβαιότητα πὼς ὁ Φλωρὰς ἦταν ἀπὸ καιρὸ ἐρωμένος τῆς γυναίκας του. Καὶ τώρα ξαναθυμότανε κατὰ ἀσήμερες μικρολεπτομέρειες, πὺδ μόλις σήμερα ἀποχτοῦσανε μιὰ τεράστια σημασία: Κάτι κοκκινίσματα τῆς Ντόρας, ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν Φλωρὰ, κατὰ περαστικὰς συγκινήσεις δικῆς του, κατὰ τρυφερώτατες φιγούρες σὸ χορὸ. Ἦτανε, βέβαια, γενικὰ καὶ τυπικὰ ἐν τάξει ἀπέναντι σὸν κόσμον καὶ οἱ δύο τους. Μ' αὐτὸ τί ἐσήμαινε; Πὼς ἦτανε πῶς ὑποκριτὲς ἀπὸ κείνον, πὺδ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ τὶς περιπετείες του, μ' ὅλο πὺδ τὸ πεδίο τῆς δράσεώς του ἦτανε μακριὰ ἀπ' τὴν γυναίκα του, ἐνῶ αὐτὴ, ὅτι ἔκανε, τὸκανε μὲς στὰ μάτια του...

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Μαράλης σκεπτικὴ νὰ προκαλέσῃ μιὰ βίαιη συζήτηση μὲ τὴν γυναίκα του, νὰ τῆς δείξῃ τὴν ταμπακέρα καὶ, προλαβαίνοντάς τὴν ἀνυπόπτη, νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐνοχῆς τῆς. Ἀπὸ κεί καὶ πέρα ὅμως, τί θ' ἀκολουθοῦσε; Τὸ διαζύγιο, βέβαια... Καὶ μὲ ποιὰν ἀφορμὴ; Ἄραγε, αὐτὸς τὴν κατωτέροττά καὶ τὴν ἀνανδρία νὰ βροντοφωνήσῃ σὸν κόσμον τὸ σφάλμα τῆς γυναίκας του, καὶ νὰ τὴ ρίξῃ νὰ τὴν ποδοπατήσουν ὅλα τὰ παπούτσια, καὶ τὰ τρύπια ἀκόμα, μὲς στὶς λάσπες; Σ' αὐτὴ τὴ σκέψη, ἐνοίωσε ἕνα σουβερὸ πόνον νὰ τοῦ ὁργώνῃ τὴν καρδιά: Ὁχι, δὲν ἤθελε ἡ Ντόρα, ἡ Ντορίτσα του, ἡ ἀφορμὴ τῶν πρώτων δειλῶν φτερουγισμάτων του ἐρωτῶν του, νὰ περιφρονηθῇ ἀπ' τὸν κόσμον... Καὶ γι' αὐτό: Προτίμησε νὰ κρύψῃ βαθειὰ στὴν τσέπη του τὴν ἐνοχοποιητικὴ ταμπακέρα, πῶς βαθειὰ στὴν καρδιά του τὸν πόνο, καὶ νὰ σκεπτῇ πὼς τὸ καλύτερο πὺδ θάχε νὰ κάνει, θάτανε μόνον νὰ κόψῃ τὸ Φλωρὰ ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἐτοί, ἴσως μὲ τὸ σταμάτημα τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς, νὰ ἐκπνέσῃ κάποια ἀντίδραση στὴν ψυχὴ τῆς Ντόρας, κι' ἡ συκαμένη αὐτὴ ἱστορία νὰ τέλειωνε χωρὶς ξεσπάσματα... Ναί, μὰ θάχε τὴν ψυχικὴ ἀντοχή αὐτὸς νὰ κρύψῃ τὸν πόνο του, τὸ θυμὸ του, τὴ ντροπὴ του;...

(Ἡ συνέχεια σὺ ἐπόμενον)

ΕΝΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Δὲν Περαιήθησες τίποτε; ἡ ΜΑΡΙΕΛ ΣΕΓΚΑΛ

ZANIN: Ἐχεις ἕνα τέταρτο πὺδ ἤλθες, Ζώρζ, καὶ ἀκόμα δὲν πρόσεξες κατὰ!

ZOPZ: Σὰν τί νὰ πρόσέξω; Δὲν βλέπω τίποτα τὸ καινούργιο.

ZANIN (κουρδισμένη): Ἄνοιξε, λοιπὸν, καλὰ τὰ μάτια σου καὶ κύτταξε!

ZOPZ: Ἄ! Τὸ βόηκα! Ἐκανες κομπόσα μὲ κεράσια! Εἶσαι ἕνας ἄγγελος, Ζανίν! (Τὴν φιλεῖ)

ZANIN: Ἡ κομπόσα σου γτύπησε σὸ μάτι; Μὴ χειρότερα!... Μὰ δὲν βλέπεις, λοιπὸν, ὅτι ἄλλαξα χτένισμα;

ZOPZ: Βέβαια, βέβαια, δὲν τὸ εἶχα πρόσέξει αὐτὸ τὸ καινούργιο πούλουφι.

(Παίρνει ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἐφημερίδα καὶ βυθίζεται σὸ διάβασμα).

ZANIN: Αὐτὸ εἶναι ὅλο πὺδ ἔχεις νὰ μοῦ πῇ; Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ κάντοχαν.

ZOPZ: Ποῖο;

ZANIN: Τὸ κάντοχαν. Τὸ νέο μου χτένισμα. Πὼς τὸ βρίσκεις;

ZOPZ: Ὑπέροχο, σπουδαῖο, ἀπείρως καλλίτερο ἀπὸ κείνες τὶς μπουκλές πὺδ εἶχες σὸ λαμπό.

ZANIN: Μπούντες σὸ λυμό! Ἐγὼ πὺδ εἶχα τὰ μαλλιά μου ρε εἰς καὶ τὸν τράχειλο ξεσκέπιστον...

ZOPZ: Καλὰ λές... Τώρα τὸ θυμάμαι (ἔκανε παίρνει τὴν ἐφημερίδα).

ZANIN: Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν δὲν σοῦ πῶ-λεγα, οὔτε θὰ τὸ πρόσε-γες! Κι' ἐγὼ πὺδ ἀλλά-ζω χτένισμα γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσω...

ZOPZ: Μοῦ ἀρέσεις πάντοτε, ἀγάπη μου.

ZANIN: Ἄσε τὸ ψευτοκομπλιμέντο. Δὲν μὲ πρόσεξες καθόλου. Τὸν περασμένο μῆνα, ἔνοιξα τὸ ξανθὸ χρώμα τῶν μαλλίων μου, ἀλλὰ δὲν εἶπες τίποτε. Χθές, φοροῦσα ἕνα καινούργιο καπέλλο, οὔτε τὸ πρόσεξες. Σήμε-ρα, πάλι...

ZOPZ: Μά, ἀγάπη μου...

ZANIN: Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη μου καὶ ξεγάλη μου. Ἄν ἡ ἀγάπη σου, ὅπως λές, ἄλλαζε κεφάλι κι' ἐρχόταν ἕνα βράδυ σὸ σπίτι μὲ πράσινα μάτια καὶ μὲ μαύρα μαλλιά, πάλι δὲν θὰ πρόσεγες τὴ μεταβολή. Δὲν μὲ πρόσεγες καθόλου. Ἐπῆλθα νὰ σ' ἐνδιαφέρω. Ὑστερ' ἀπὸ ἐνὸς ἔτους συζυγικὴ ζωή...

ZOPZ: Μὰ τί θέλεις, λοιπὸν. Ζανίν; Νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ, νὰ μιὰν ἀ-

κούη φορὰ, ὅτι σ' αγαπῶ;

ZANIN: Ναί, πρέπει. Δὲν μοῦ τὸ λές πῶς ποτὲ.

ZOPZ: Μὰ τὸ σκέπτομαι... Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιώδες.

ZANIN: Τὸ σκέπτεσαι! Καὶ νομίζεις ὅτι μοῦ ἀρκεῖ αὐτό; Πρέπει νὰ τὸ λές καὶ νὰ τὸ ξαναλές... Τὸ θέμα αὐτὸ δὲν κουράζει ποτὲ... Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀγάπη...

ZOPZ: Αὐτὸ εἶναι σωστό, ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ μαζί σου ὅτι πρέπει νὰ μιλάμε διαρκῶς γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Προτιμῶ νὰ γεύομαι τὴν εὐτυχία μου σιωπηλὰ, ἀθόρυβα, χωρὶς τυμπανοκρουσίες... Ὁμολόγησε πὼς ἐστὶ εἶναι καλλίτερα. Τί θέλεις, νὰ κάνουμε σὰν τοὺς νεόπλουτους, πὺδ δείχνουν διαρκῶς τὰ διαμαντικὰ τους;

ZANIN: Διαφωνῶ, Ζώρζ. Ὅταν πά-φουμε νὰ μιλοῦμε γιὰ κατὶ, τὸ κατὶ αὐτὸ ξεχνιέται πολὺ γρήγορα. Πρέπει νὰ παρακολουθοῦμε διαρκῶς τὴν εὐτυχία μας, νὰ μιλάμε γι' αὐτὴν, νὰ πρόσέχουμε τὶς μεταπτώσεις της...

ZOPZ: Μὲ ἄλλα λόγια, θέλεις νὰ κάνουμε διαρκῶς ἰσολογισμὸ τῆς ἀγάπης μας. Μὰ εἶναι πρᾶγματα αὐτὰ πὺδ λές,

ZANIN: Διαφωνῶ, Ζώρζ. Ὅταν πά-φουμε νὰ μιλοῦμε γιὰ κατὶ, τὸ κατὶ αὐτὸ ξεχνιέται πολὺ γρήγορα. Πρέπει νὰ παρακολουθοῦμε διαρκῶς τὴν εὐτυχία μας, νὰ μιλάμε γι' αὐτὴν, νὰ πρόσέχουμε τὶς μεταπτώσεις της...

ZOPZ: Φαντάζομαι πόσο θὰ σὲ κουρά-ζα μὲ τὶς ἀσκήσεις αὐτῆς ἐρωτηθείς!...

ZANIN: Γιατί; Μήπως ἐγὼ σὲ κου-ράζω τώρα, πὺδ σὲ ρωτῶ;

ZOPZ: Κάθε ἄλλο, ἀγάπη μου. Μὰ τί πάθος σήμερα; Γιατί αὐτὴ ἡ ὑπερευαισθησία; Μ' ἕνα κάντοχαν, λίγο εἰλεψε νὰ δημιουργήσῃς πεντάπραχτη χωμαδία.

Καὶ τώρα, παραπονεῖσαι πὺδ δὲν σὲ ρωτῶ ἂν μ' ἀγαπᾷς! Μὰ τὸ λές ἡ ἱ-δια, τὴν ἐρώτησή σου τὴν ἔκανα ἐκατὸ φο-ρές. Ἐπομένως, τὸ ζή-τημα ξεκαθαρίστηκε πλή-ρως: Μ' ἀγαπᾷς, σ' ἀ-γαπῶ, τὰ ἄλλα δὲν ὑπο-λογίζονται.

ZANIN: Στὸν ἔρωτα, ὅλα ὑπολογίζονται. Ζώρζ, ἕνα βλέμμα, ἕνα φιλί.

ZOPZ: Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι: τὸ σάλμα σου, Ζανίν. Θέλεις ὅλα νὰ τὰ υπολογίζεις. Μιὰ μέρα μιλάς γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν φιλίων, τὴν ἄλλη συζή-τᾳς γιὰ τὴν ποιότητά των! Μὰ, ὁ ἔρωας δὲν εἶ-ναι ἐυπόθετος, ἀγάπη μου! Εἶναι ἀνάγκη τάχα-τε νὰ ζυγίζουμε καθημε-ρινῶς τὰ φιλία μας καὶ τὰ γόδια μας; Δὲν ξέρεις λοιπὸν, ὅτι οἱ συγκρίσεις εἶναι ἐπικίνδυνες; Συγ-κρίσεις τὸν χθεσινὸ ἔρω-τα μὲ τὸν σημερινόν, συγ-κρίσεις τὸν χθεσινὸ ἔρω-τα μ' αὐτὸ πὺδ σοῦ προσφέρουν, συγκρίσεις

—Μὴν ξεχάσης νὰ σημειώσης σὸ ἐρωτικὸ μας διάγραμμα: Παράσκει, 16 Ἰουνίου — Φιλία παρατεταμένα...

τὸν ἔρωτα τοῦ Ζάν μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Πέτρου κι' ὕστερα τοὺς παραβάλλει μὲ τὸν ιδεώδη ἔρωτα, τὸν ἀφαστο, τὸν ἰδανικό, ποὺ δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα.

ΖΑΝΙΝ: Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι, Ζώρζ; Οἱ ἄνδρες δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς καρδιάς.

ΖΩΡΖ: Τί ὥραία θὰ περνούσαμε, Ζανίν, ἂν ἄφηνες στὴν ἄκρη τῆς στατιστικῆς καὶ τῆς λογιστικῆς πράξεις! Αὐτὰ τὰ σύμ και τὰ πλ ή ν εἶναι κουραστικά. Τί τὰ θέλεις! Δὲν ἔχουν ποτέ δυνατὸς στὰ μαθηματικά. Ἐνῶ ἐσύ... Κρίμα ποὺ δὲν ἀνοίξεις κανένα κατάστιχο...

ΖΑΝΙΝ: Μὲ κοροϊδεύεις, λοιπόν, τώρα;

ΖΩΡΖ: Δὲν σε κοροϊδεύω καθόλου, Ζανίν. Ἀντιθέτως, θὰ σοῦ πρότεινα νὰ κορεάσης στὸν τοῖχο ἓνα διάγραμμα, σὰν αὐτὰ ποὺ κορυμνίζονται στὶς κλινικὲς ἐπάνω ἀπὸ τὰ κρεβάτια τῶν ἀσθενῶν καὶ σημειώνουν τ' ἀνεδοκατεβάσματα τοῦ πυρετοῦ. Ἔτσι, θὰ σημειώνης τακτικά, τὴν πορεία τῆς ἀγάπης μας, τῆς ἐρωτικῆς παραφορῆς μας καὶ τῆς καταπτώσεώς μας... Θὰ ἦταν πολὺ πρωτότυπο ἓνα τέτοιο ἐρωτικό διάγραμμα...

ΖΑΝΙΝ: Τέλος πάντων, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ σοβαρὰ μαζί σου. Τὰ γυρίζεις ὅλα στὸ ἀστεῖο...

ΖΩΡΖ: Αὐτὸ εἶναι καλλίτερο... Πρὸς τί νὰ τὰ γυρίζουμε ὅλα στὸ τραγικό, ὅπως ἔχουν ἔτοιμη νὰ κάνουν ἐσύ γιὰ ἓνα καταχνά...

ΖΑΝΙΝ: Κάτογχαν, ὄχι καταχνά. Δὲν μοῦπες, ὅμως, σοῦ ἀρέσω μ' αὐτὸ τὸ χτένισμα;

ΖΩΡΖ: Εἶσαι ὑπέροχη, γοητευτική, καὶ μοῦρχεται νὰ σ' ἀρπάξω, νὰ σε σφιχῶ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σε γεμίσω φιλία... Μὴ ξεχάσης, ὅμως, νά...

ΖΑΝΙΝ: Τί πράγμα;

ΖΩΡΖ: Νὰ σημειώσης στὸ ἐρωτικό μας διάγραμμα: «Παρασκευή, 16 Ἰουνίου: φιλία παρατεταμένη...».

Ἡ γυναίκα

στὸν... ἄλλο κόσμο

Δὲν ἐννοοῦμε μὲ τὸν τίτλο τοῦ παρόντος τί κάνει ἡ γυναίκα στὴν ἄλλη ζωὴ, στὴν... κόλαση π.χ. ὅπου συνήθως θέλει νὰ τὴν φαντάζεται ἡ ἀνδρική κακεντρέχεια, ἀλλὰ στὶς ἄλλες γῶρες τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς Ἀθῆνες μας νὰ τὸ μάθουν αὐτό.

Λοιπόν:

ΣΤΗ ΠΟΛΩΝΙΑ: στὶς περισσότερες πόλεις οἱ ὁδοντίατροι εἶναι γυναῖκες.

ΣΤΗΝ ΔΑΝΙΑ: δὲν εἶναι διόλου ἀπαράδεκτο νὰ κάνει ἡ γυναίκα τὸν δικαστὴ. Παράδειγμα ἡ δις Κάρεν Τζόνσον ποὺ ἀσὸ ἔκανε ἐπὶ τρία χρόνια τὸν εἰσαγγελέα, διωρίσθηκε τώρα δικαστὴς στὸ Πλημμελειοδικεῖον τῆς Κοπεγχάγης.

ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: Ἡ μίς Γέλνα Μπρίνγκερ βάρους 60 κιλών καὶ ἡλικίας 17 ἀνοίξεων, κάνει ἐπίδειξη ζιῶν ζίσσου (ιαπωνικὴς πάλης) καὶ δηλώνει ὅτι δέχεται νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ ὅποιον-δήποτε ἄρρενα σονάδελφό της, βάρους 75 κιλών!.

ΣΤΗΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ: ἡ δις Ἄννα Μάγιερ, μιά ὥραία κοπέλλα 32 ἐτῶν, βγήκε αὐτὲς τῆς μέρες ἀπὸ τὴ φυλακή, ποὺ εἶχε σταλθῇ γιὰτί ἔκαμνε τὸν περίπατό της δλόγουνη στὸς δρόμους τῆς Κλουζ.

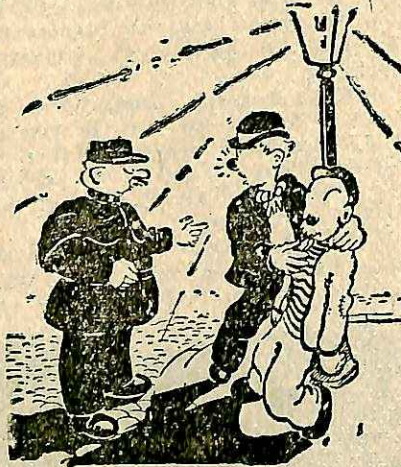
Ἡ δις Μάγιερ τὸ εἶχε κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς ἀκρίβειας τῶν γυναικείων φορεμάτων.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΑΣ ΛΟΓΙΚΟΣ

— Χρειάζομαι ἓνα ραδιόφωνο μὲ πολὺ θραγχὰ κῦματα... Τὸ διαμέρισμά μου, ξέρετε, εἶναι πολὺ μικρό...

ΑΠΟΡΙΑ

Ὁ ἀστυφύλαξ: Καὶ γιὰτί δὲν τὸν πάτε σπίτι του;

— Ἐξάσας ποὺ κάθεται... Τὸ μόνο ποὺ θυμοῦμαι εἶναι πὼς κατοικοῦμε στὸ ἴδιο σπίτι...

ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ

Ὁ καμαριέρης (στὸν βαρῶν, τὴν ὥρα ποὺ καίεται τὸ σπίτι): Περᾶστε παρακαλῶ, κύριε βαρῶνε, ἀπ' τὸ παράθυρο...

Ἐξυπνα 50%

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Στὸ γραφεῖο συνοικισίων: Ἡ διευθύντρια, Ἡ κοπέλλα κύριε, ποὺ σὰς προτείνω εἶναι μιά πρώτη τάξεως εὐκαιρία. Ἔχει 300.000 καὶ βρίσκεται στὸ τρίτο στάδιο... καταλαβαίνετε.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ὁ γείτων (χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ ἄλλου γείτονος).— Δὲν ἀκούω κύριε τὸ ραδιόφωνό σας δυὸ θραυδῆς. Μήπως χάλασε;

Ὁ ἄλλος γείτων.— Ὁχι ἀλλὰ τὸ βαρέθηκα.

Ὁ πρῶτος γείτων.— Τότε μοῦ τὸ δανείζετε γιὰ λίγες μέρες; Ἀδύνατο νὰ μᾶς πάρῃ ὕπνος χωρὶς αὐτό!..

ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

Ἐκείνος.— Τί κάνεις ἐκεῖ Διλή; Ἐκείνη.— Μὰ βάζω τὸ γραμμόφωνο...

Ἐκείνος.— Δυστυχισμένη! Ἐσχῶς ἔτι εἶπαμε στοὺς γειτόνους ὅτι εἴμαστε γι' ἀποῦε καλεσμένοι στὸ γεῦμα τῆς προσέας;

ΚΑΜΜΙΑ ΣΗΜΑΣΙΑ

Στὸ νοσοκομεῖο: Ὁ γιαιτρός (ποὺ κάνει τὴν ἐπιθεώρησή του στοὺς θαλάμους).— Ὁ ἄρρωστος αὐτὸς πάει σήμερα καλλίτερα ἀπὸ χθές.

Ὁ βοηθὸς του.— Συγγνώμη κ. καθηγητά, ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ἄλλος. Ὁ χθεσινὸς πέθανε.

Ὁ γιαιτρός.— Ὡ! Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἴδια τακτική καὶ σ' αὐτόν.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΖΩΟΣ

Ὁ πελάτης (στὸν ξενοδόχο).— Δὲν ἔκλεισα μάτι ἀπόψε, κύριε! Ὡς τὸ πρωὶ σκότωνα κορηούς!

Ὁ ξενοδόχος.— Τοὺς δυστυχισμένους. Τί ἀσχημὴ νύχτα θὰ πέρασαν!..

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΑ

Μιλοῦν δυὸ ἐπιχειρηματίαι:

— Ἄστα φίλε μου καὶ μ' ἔφαγαν τὰ ἔξοδα. Ἀπὸ τὸ πρωὶ μὲλεις ξυπνήσω ἔχω ἀμέσως γίλιες δραχμὲς ἔξοδα!

— Καὶ γιὰτί δὲν συνεχίζεις τὸν ὕπνο σου;

ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΩΣ

Μέσα στὴ ζούγκλα:

Ὁ ἓνας περιηγητής.— Τί σκοτεῖνά ποὺ εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος!

Ὁ ἄλλος περιηγητής: Ἐσχῶς ὅτι εἴμαστε στὴν... Μαύρη Ἡπειρο;

ΣΤΗΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ

Μιά κυρία.— Σᾶς ἀρέσουν κύριε τὰ κεντήματα ἀτζούρη;

Ἐνας κύριος.— Διόλου! Ἀκούτε ἐκεῖ νὰ κάνουν τρύπες τρύπες ἓνα καινούργιο ὕψασμα!

ΣΥΛΒΙΟΥ

Τὸ μπάνιο!

ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ μέσα σὲ μιά μπλὲ γάβα, μ' ἓνα πακέτο στὸ χέρι ἡ Κόνα Προφυρία μὲ τὴν γειτόνισσά της τὴν Ὀλγα τοῦ Σασοῦ, πῆγαινε στὰ μπάνια τοῦ Παλιού Φαλήρου. Μέσα στὸ λεωφορεῖο οἱ δυὸ γυναῖκες λέγανε τὰ δικά τους. Ἡ Προφυρία παραπονιότανε: — Ἐχῶ νὰ πάρω μπάνιο τῆς θά-

— Ἀχ! Ἀχ! ἡ ψυχὴ μου!..

λάσσας καιρὸ καὶ ζιμάνια. Ἀχ, δὲν μοῦ λείπανε τὰ μπάνια κῦ χρόνος στὴ Σιῦρνη, ποτε στὸ Ντιουσοῦ, ποτε στὸ Μερνιλλή, στὴν Ἀγία Τριάδα, στὸ Γκιόζ-τεπε. Καλὴ ἡπὴ γαῖνα τὸ πρωὶ καὶ ἡγύριζα μεσημέρι. Μὰ ἐδῶ γιὰ νὰ ὄης, χριστιανῆ μου θάλασσα, πρέπει νὰ δώσης τὸ ντεμεσοῦτι τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ ἐξοδά, καὶ νὰ ταξιδέψης ὄρες... πά! πά!

Ἡ Ὀλγα, μιά μελαχροινὴ ὁμορφουναίκα, χαμογέλασε:

— Νὰ σοῦ πῶ, Προφυρία μου, εἶπε, ἐμεῖς ἡνοικιάσαμε σπῆτι κάθε χρόνο στὸ Κορδελιό, κι' ἐκεῖ πιά ἡπαίρναμε καὶ τὰ μπάνια μας. Ἀχ! ἐκεῖνα τὰ κατημέρια στὸ φούρνο τοῦ Ἀδάμ ὕστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο! Ἐνα ἡτρωγες καὶ χόρταινες. Ἐδῶ, ποὺ τέτοια πράματα καλέ!

Τὸ λεωφορεῖο ἔφθασε στὸ Ἐντεν κι' ἀπὸ κεῖ οἱ δυὸ γυναῖκες τραβήξαν γιὰ τὴν παραλία, ποὺ ὁ λαϊκὸς κόσμος λουζέται δωρεάν. Ὅταν σταθῆκανε μέσα στὸ πλῆθος ποὺ εἶχε γεμίσει τὴν ἀμμουδιά, ἡ Προφυρία κῦτταξε γύρω της, τὰ παιδιὰ, τῆς γυναῖκες, τὰ κορίτσια κι' ἔπιασε τὸ πηγούνη της.

— Καλὲ Ὀλγα μου, ἐδῶ θὰ κάνω με μπάνιο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ μάλε-βράσε; Ἡθοῖ, θὰ λωλαθῶ! Χωρὶς καμπίνες, ἔτσι θὰ γδυθῶ με μπροστὰ

σὲ οὐλα τὰ μάτια; Ἰσοῦς Χριστὸς νικά! Καὶ τὰ ρούχα μας ποῖος θὰ τὰ φυλάξῃ καλέ;

Ἡ Ὀλγα ποὺ εἶχε πάει κι' ἄλλες φορὲς κι' ἦταν συνηθισμένη, γέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κάνεις ἔτσι, χριστιανῆ μου, καὶ σὲ βλέπουνε. Οὐλὸς ὁ κόσμος τώρα ἔτσι παίρνει τὸ μπάνιο του. Σὲ καλὸ σου! Ἐσὺ θάρρεις πὼς ἦρθες τώρα ἀπὸ τὸ Ταχταλή καὶ κάνεις σὰν τὴν ἀλαχτή. Ἐλα νὰ κάτσω με σὲ μιά γωνιά νὰ γδυθῶμε, κι' ἄς τὰ λοῦσα!

Ἡ Προφυρία κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀκολούθησε τὴν φιλενάδα της, σ' ἓνα βραχάκι κοντὰ. Στρωθῆκανε κατὰ γῆς κι' ἀρχίσανε νὰ γδύνωνται.

— Καλὰ ποὺ ἔχω ματζὶ μου ἓνα νυχτικό ποικάμισο μακρὸ ὥσαμε τὰ νύχια, εἶπεν ἡ Προφυρία, ἀλλοιῶς θάκανα ἔκθεση τὰ μπατζακλίκια μου! Τόσο χρονῶ γυναικα εἶμαι, μα τέτοιο ρεζίλικι δὲν τόπαθα.

— Ἡφερὲς ματζὶ καὶ πεσκήρι; ρώτησε ἡ Ὀλγα.

Τὴν ἐκῦτταξε ἡ Προφυρία μὲ ἑρωτικό ὕφος καὶ γέλασε δυνατὰ:

— Χά! Χά! Χά! Ἐλα πάτε μου νὰ σὲ μάθω τὰ πατρογονικά σου. Καλὲ τί σεντόνι μοῦ λές καὶ πεσκήρι; Ἐγὼ ἡφερα χαθλοῦ ὁλόκληρο, τὸ νυφικὸ χαθλοῦ τῆς Σουλτάνας ποὺ μπαίνει μὲ τὰ μανίκια. Ὁ Θεὸς μὲ φώτισε, νὰ μὴ γίνω ποὺμπλικὸ μέσα σ' οὕτῃ τὴ χάδρα.

Σὲ λίγο κι' οἱ δυὸ γυναῖκες ἦταν ἔτοιμες. Ἡ Ὀλγα φόρεσε ἓνα μοντέρνο κοστούμι, σεμνὸ ὅμως, καὶ ἡ Προφυρία ἓνα μακρὸ ποικάμισο νυχτικό κίτρινο, μακρὸ ὡς τοὺς ἀστράγαλους. Σκουφώθηκε μ' ἓνα μεγάλο κόκκινο πεσκήρι κι' ἐμοιάζε σὰν μουτεβέλης Τοῦρκος.

Σὰν τὴν εἶδανε τὰ παιδιὰ, ἀναμεινόμενους, τὴν περιτριγύρισαν με περιέργεια κι' ὕστερα πιάσανε ὅλα χέρι, κι' ἐσχηνάτισαν ἓνα κύκλο, τὴν ἔβαλαν στὴ μέση καὶ χόρευαν γύρω της μὲ φῶνες καὶ χάχανα:

— Οὐ! Οὐ! Ἡ χιονάτη καὶ οἱ νάνοι! Ἡ χιονάτη καὶ οἱ νάνοι!

Ἡ Ὀλγα δὲν ὑπόφερε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια της. Μπήκε στὴ μέση καὶ τᾶδιωσε.

— Ἀμῆτε στὸ διάολο, βρωμόπαιδα!

Ἡ Προφυρία συχισμένη, κατακόκκινη σὰν παπαρῶνα, χειρονομοῦσε:

— Εἶδες ἀνατροφὴ τὰ διαολόπαιδα; Δὲ μπορεῖ πιά σήμερα μιά νοικοκυρά νὰ βγῇ δῶα χωρὶς νὰ τὴ φεγαδίσουνε. Δὲ βλέπουνε τὴν μαννάδες τους ποὺ βγαίνουνε τσιτσίδι μπροστὰ σὲ τόσο ἄντρες; Πά, πά, πᾶ, ρεζίλικα καὶ μασκαράλίκια! Χάθηκ' ἡ ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμο. Τὰ βγάλανε πιά φόρα οὐλα τους οἱ ξετσιπτατες!

— Ἐλα, ἔλα, μὴ συχίζεσαι τώρα

ποὺ θὰ μπῆς στὴ θάλασσα, εἶπεν ἡ Ὀλγα.

Καὶ τραβήσανε γιὰ τὴν ἀμμουδιά. Ἐαφνικὰ ἡ Προφυρία στάθηκε ἀπότομα καὶ φώναξε:

— Καλὲ Ὀλγα! Ἐσχάσαμε τὰ ρούχα μας, ποῖος θὰ μᾶς τὰ φυλάξῃ;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ ἄλλη, νὰ βροῦμε καμμιὰ γνώριμη.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔδβαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα μιά μικροῦλα, ζωηρή, καὶ ροδοκόκκινη.

— Ἀχ, παιδάκι μου, ὁ Θεὸς σὲ στέλνει, τῆς λέει ἡ Προφυρία.

Ἡ μικροῦλα στάθηκε, τὴν εἶδε, χαμογέλασε:

— Ἡ Κόνα Προφυρία! εἶπε.

— Ἀκούσε, κόρη μου, ἐσὺ πιά τὸ πῆρες τὸ μπάνιο σου, ὅπως βλέπω, Κάνε μας τὴ χάρι νὰ φυλάξης τὰ ρούχα μας ἐκεῖ δά νὰ νά, κοντὰ στὴ μεγάλη πέτρα, τὸ κόκκινο χαθλοῦ.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ μικροῦλα καὶ τράβηξεν ἔξω, ἀκολουθουμένη ἀπὸ δύο-τρεῖς νεαρούς.

Ἡ Προφυρία εἶπε στὴν Ὀλγα: — Εἶναι ἡ κόρη τῆς καρινῆς μου τῆς Παναγιώτας, εἶδες ἐγγυμνωμὸ καὶ κατὰστασι; Κι' ἀπὸ πίσω τῆς δέκα ἀρσενικοῖ! Τέτοια πράματα δὲν τάδα. Ἄς μᾶς φυλάξῃ τὰ ρούχα μας κι' ἄς βγάλῃ τὰ μάτια τῆς. Ἐ-ταῖ ἦτανε κι' ἡ μάννα τῆς στὰ νειά-

— Ἄς ξοινεγες τὰ μάτια σου νὰ δῆς...

τα τῆς. Δυὸ ἤθαξε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πέντε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὡς ποὺ ἦρε τὸν ἔρημο τὸ Σταυρὴ καὶ τὴν κουκουλώθηκε. Σὰν ἔχεις τὴν διάβαινε καὶ ριζικὸ περπάτα!

Μπήκανε στὸ νερὸ μὲ ξεφωνητά.

— Ἀχ! Ἀχ! ἡ ψυχὴ μου! Σὰν μὲν στὸ κρῦο ἔτσι πάντα τρεμουλιάζω, φώναξε ἡ Προφυρία.

— Κολυμπᾶς; τὴν ρώτησε ἡ Ὀλγα.

— Καλὲ τί ἀνάγκη νὰ κολυμπῶ, ἀ-φοῦ πατώνω! Ἐδῶ ἡ ἀμμουδιά εἶναι μιά χαρά!

Καὶ ξάπλωσε μέσα στὰ νερά κι' ἔκανε μὲ τὰ χέρια της κυματάκια γιὰ νὰ λουστῇ.

Ἡ "Ὀλγα" κλυμπούσε καὶ πῆγε πρὸ βαθείᾳ. Ἡ γρηῃ θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ προχώρησε.

—Πρόσεχε νὰ μὴν βρῇ κανένα λάκκο, τῆς φώναξε ἡ ἄλλη ἀπὸ μακριά.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μερικὰ παλαιοπαῖδα εἶδαν τὴν Προφυρία πού ὁ ἀνεμος φούσκωνε τὸ κίτρινο νυχτικό της καὶ τὴν ἔκανε σὰν σηματοδότη, κι' ἄρχισαν ἀπὸ φωνὲς ἀγριές:

—Ἐνας καρχαρίας! Ἐνας καρχαρίας!

Οἱ κολυμβήτριες πανικοβλήθηκαν,

ἡ Προφυρία τάχασε, θάρροσε πραγματικά πὺς κάποιο σκυλόφαρο φάνηκε στὰ νερά τοῦ Φαλήρου. Ἐκανε νὰ προχωρήσῃ καὶ τὰ πόδια της πιαστήκανε, ἔχασε τὰ νερά της κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Βοήθεια, χριστιανοί, πνίγομαι!

Ἐπεσε μέσα στὰ νερά κι' ἄρχισε νὰ καταπνίγῃ θάλασσα.

Ἐτρεξαν ἀμέσως ὅλοι κοντὰ της, τὴν σηκώσανε καὶ τὴν ἔβγαλαν μὲ πολὺ κόπο στὴν ἀμμουδιά. Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν ἔτρεξε ἀμέσως καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν συνεφέρουν.

Ἡ "Ὀλγα, πλάι της, χλωμή, ξεμαλλιασμένη, προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ ἕνα χέρι κι' αὐτῇ:

—Τοῦ τόπα τοῦ εὐλοημένης, φώναζε, μὴν πᾶς μακριά!

Ἡ Προφυρία συνήλθε, εἶδε γύρω της τὸν κόσμο, εἶδε πὺς ἦταν γυμνὴ σχεδὸν μπροστὰ σὲ τόσα μάτια, καὶ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ τυλίχθηκε στὸ βρεμένο νυχτικό:

—Ὀλγα, τὸ χαθλοῦ μου, νὰ τυλιχτώ!

Πήγανε νὰ βροῦνε τὰ ρούχα τους, τὸ χαθλοῦ ὅμως ἔλειπε.

—Ἀχου, συφορά, πάει τὸ νυφικό χαθλοῦ τοῦ κόρης μου! Ἐφώνησε ἡ Προφυρία. Ποῦ εἶναι ἡ Σωτηρίτσα, καλέ, πού εἶπε πὺς θὰ τὰ φυλάξῃ;

Ἀσκούπιστη, βρεμένη, νύθηκε σὲ λίγα λεπτά κι' ὕστερα μίτρισε τὰ πράγματα πού εἶχε μαζί της:

—Δὲ πήρανε τίποτα ἄλλο, εἶπε. Ἦξεστρωθώθηκε στὸ χαθλοῦ. Ἦθο! μοῦ φάγανε καὶ τὴν κεφτέδες πού ἤφερα γιὰ νὰ κολατσίσω με ὕστερα ἀπὸ τὸ μπάνιο, πού νὰ φάνε τὸν περίδρομο! Γιὰ τὴν κεφτέδες δὲ μὲ κόφτει, μὰ τὸ χαθλοῦ πρέπει νὰ βρεθῇ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μιὰ μικροῦλα ἔφερε τὸ λουτρικό πού χάθηκε.

—Τὸ πήρε ἡ μαμά μου

κατὰ λάθος, εἶπε, κι' ἔδειξε μιὰ γυναικοῦλα πού χαμογελοῦσε πρὸ πέρας.

Ἡ Προφυρία τότες πιά ξέσπασε: —Κερά μου, φτάνει ἡ χολοπερήχυσή μου μὲ τὸν πνιμὸ πού πῆα νὰ πάθω, ἦτανε ἀνάγκη νὰ μοῦ πάρῃς καὶ τὸ χαθλοῦ; Ἀς ἀνοίγῃς τὰ μάτια σου νὰ δῇς πὺς αὐτὸ εἶναι νυφικό πρᾶμμα ἀπαστο.

Κατόπιν πήρε τὴν "Ὀλγα καὶ φέροντας τῆς εἶπε:

—Ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ μὲ ξαναφέρῃς στὸ ἀσιγανόχωρο νὰ πάρω μπάνιο. Μωρή, μπάνια εἶν' αὐτὰ πού παίρνουνε οἱ τωρινές; Καλύτερα νὰ γεμίσω τὴ σκάφη μου νερὸ τοῦ πη-

γαδιοῦ νὰ πλέω σὰν τὴ πάπια, παρὰ νὰ μοστραριστῶ σ' οὐλὴ τὴν Ἀθῆνα ἔδωκανά μέσα στὸ λάλαρο τοῦ μεσημεριοῦ! Πάμε τώρα καὶ θὰ ρίξω πέτρα πίσω μου!

Καὶ τράβηξαν σιγά-σιγά γιὰ τὸ λεωφορεῖο.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Γιὰ τὴν γυναῖκα

καὶ τὸν ἔρωτα

Ἡ γυναῖκα λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια στὸν Θεό, σχεδὸν ὅλη τὴν ἀλήθεια στὸν πνευματικό της, τὴν μισή ἀλήθεια στὸν φίλο της καὶ τὸ εἰκαστὸ τῆς ἀληθείας σ' ἐκείνον πού ἀνοπᾷ. Βλέπετε τί μένει γιὰ κείνον πού δὲν ἀγαπᾷ.

(Πιέρ Βεμπέρ)

—Μόνο ἡ γυναῖκα καὶ οἱ γιοι τοῦ ἔχουν πόσο ἀναγκαῖο εἶναι τὸ φέμα στοὺς ἀνθρώπους.

(Ἀνατόλ Φράνς)

—Ἡ ποίησις ἀριθμεῖ περισσότερους μάρτυρας ἀπὸ τὴ θρησκεία.

(Ἑρρίκος Χάινε)

—Στὴν γυναῖκα ὑπάρχει ἕνας ἡλεκτρισμὸς πού ἐκκενώνεται μὲ μόνο τὸ ἀγγίσμα τῶν δαχτύλων.

(Καλιόνι)

—Ἡ γυναῖκα πού παραδίδεται ἐπειδὴ ἀγαπᾷ, εἶναι πάντα εἰκοσι χρονῶν.

(Πιέρ Βόλφ)

—Οἱ ἄνδρες κάνουν τὰ ἔργα μὰ οἱ γυναῖκες κάνουν τοὺς ἀνδρες.

—Ὅτι ἔχει ἀγγίξει ὁ ἔρως, δὲν φοβάται τὸν θάνατο.

(Ρομαίν Ρολλάν)

—Ὁ ἔρως εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη σειρά θυσιῶν καὶ παρεξηγήσεων ἡ γυναῖκα εἶναι θύμα τοῦ ἀνδρός, ὁ ἀνδρὸς τῆς καρδιάς του, ἡ καρδιά τῶν αἰσθησέων καὶ οἱ αἰσθήσεις, τέλος, τῶν νόμων τῆς φύσεως.

(Γκὺ ντέ Μωπασάν)

—Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκας ἀγωνιᾷ πρὸ πάντων γιὰ τὴν διάρκειά τοῦ ἔρωτος. Οἱ γυναῖκες εἶναι ἐκείνες πού ἱκετεύουν: «Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα, δὲν εἶν' ἔτσι;»

(Μαρσέλ Πρεβώ)

—Ὅλα ξεχνιοῦνται: ἡ λόγια, τὰ φιλιὰ, τὰ χάδια... Μὰ ἡ ἐπαφὴ δυὸ ψυχῶν πού συναντήθηκαν μιὰ φορὰ κι' ἀναγνωρίσθηκαν μέσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐφήμερες μορφές, δὲν σβύνεται ποτέ.

(Ρομαίν Ρολλάν)

Κυρία Λόρα,

Ὁ ἀραβωνιστικός μου θὰ φύγῃ ἐντὸς ὀλίγου σὲ ταξίδι. Θὰ πρέπει νὰ τοῦ γράψω, μὰ ἐγὼ ξέρω πὺς δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ γράψω ὥραία. Εἶμαι καὶ τρομερὰ ἀνορθόγραφη.

Ἐξ ἄλλου, ἡ γιαγιά μου, μὲ τὴν ὁποία ζῶ, ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ τῆς δείχνω τὰ γράμματά μου, ἂν καὶ εἶμαι 19 χρονῶν. Μήπως ὑπάρχει κανένα κατὰλληλο βιβλίο ἐπιστολογραφίας; Βρίσκουμι σὲ μεγάλη ἀγωνία. Ὁδηγήστε με, σὰς παρακαλῶ, τί νὰ κάμω. Καὶ συγχωρεῖστε τὰ ἀκανόνιστα γραφήματά μου.

Μία ἀραβωνισμένη

Μιὰ ἀναγνώστριά μας

ἔρωτᾷ τὴν Λόρα :

Καὶ στὴ θέση τῆς συνεργάτιδός μας ἀπαντᾷ ὁ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

Οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώστριάς μας εἶναι σὲ θέσιν νὰ ἐκτιμῇσιν τὴν συνεργάτιδά μας ἐπὶ τῶν γυναικείων ζητημάτων ΔΟΡΑ. Πολὺ συχνὰ δέ, ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ σ' ἕνα ζωτικό πρόβλημα, δὲν διστάζουν ν' ἀπευθυνθοῦν σ' αὐτὴν καὶ νὰ ζητήσιν τὴν γνώμη της. Ἀπειρα δὲ σχετικὰ εὐχαριστήρια ἔφθασαν κατὰ καιροὺς στὰ γραφεῖα μας.

Ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ τῶν

ἀναγνωστριῶν μας θίγουν συχνὰ κοινωνικὰ ζητήματα γενικοῦ ενδιαφέροντος. Ἡ «Ἑβδομάς» ἀνέσθηνε νὰ τὰ ὑποβάλλῃ σὲ μερικὸς ἀπὸ τοὺς πρὸ γνωστούς καὶ τοὺς πρὸ ἐκλεκτούς λογοτέχνες, διανοουμένους καὶ καλλιτέχνες μας, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἀπαντήσουν αὐτοὶ στὴ θέση τῆς συνεργάτιδός μας, καὶ νὰ μᾶς πουν τὴ δική τους ἔγκυρη γνώμη πᾶν σὲς ἀπορίες τῶν ἀναγνωστριῶν μας πού πολλές

φορὲς εἶναι καὶ ἀπορίες πολλῶν ἀπὸ μᾶς. Τὴν σειρά τῆς πρωτότυπης αὐτῆς συνεργασίας ἀρχίζομε μὲ τὸν μεγάλο θεατρικὸ συγγραφεῖα καὶ ἐξαιρετικὸ λογοτέχνη κ. Δημήτριο Μπόγρη, τοῦ ὁποῦ δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἀπάντησιν πρὸς μιὰν ἀναγνώστριά μας. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐπιστολὰς τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀπαντᾷ ἡ συνεργάτις Λόρα.

Δ. ΜΠΟΓΡΗΣ

Δεσποινίς,

Τὸ γράμμα σας δὲν εἶναι καθόλου ἀκανόνιστο, ὅπως νομίζετε—τοῦναντίον ἐκφράζει ἀπλᾶ καὶ παραστατικὰ αὐτὸ πού θέλετε νὰ πῆτε. Καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν στὸν μνηστήρα σας ἐκφράσετε κατὰ τὸν ἴδιο ἀπλὸ καὶ εἰλικρινὴ τρόπο τὰ αἰσθηματά σας, τὰ γράμματά σας θὰ εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὴν ὠραιότερη ἐπιστολὴ πού θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε σὲ μιὰ τυπωμένη ἐπιστολογραφία.

Υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι σὰν καὶ σὰς πού διστάζουν ὑπερβολικά—φοβοῦνται, θὰ μπορούσα νὰ πῶ—νὰ γράψουν τὸ ἀπλούστερο γράμμα, ἕνα εὐχετήριο, μιὰν αἰτήσιν πληροφορίας κ. λ. Καὶ καταφεύγουν στοὺς διαφόρους ὁδηγούς καὶ σὲς ἐπιστολογραφίας. Μὰ δὲν νομίζω ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε σ' ἕναν τέτοιο «ὁδηγὸ» αὐτὸ πού θέλετε νὰ πῆτε σ' ἕναν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾷτε· γιατί τίποτε δὲν εἶναι τόσο προσωπικὸ ὅσο τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖο ὁμιλεῖ μόνο του, μὲ τὴ δική του γλῶσσα, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιστολογραφίας καὶ βοήθειες.

Ἐξ ἄλλου, μὴ λησμονῆτε ὅτι ὅλες σχεδὸν οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν εὐγλωττία τῆς καρδιάς, καὶ αὕτη—πιστέψτε με—εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε καλλιτέπεια. Ὅσο γιὰ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη, νομίζω πὺς ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὀρθογραφία.

Σχετικὰ μὲ τὴν ἀξίωσιν τῆς γιαγιάς σας, μολονότι δὲν εἶμαι ἡ πὲρ τῆς αὐδοσίας τῆς σημερινῆς νεότητος, νομίζω ὥστόσο ὅτι ἡ ἐπίβλεψίς της πρέπει νὰ περιορίζεται στὰ αἰσθηματά, ὅχι ὅμως καὶ στὸν τρόπο τῆς γραπτῆς ἐκδήλωσέως τῶν...

Τελειώνοντας, δὲν ἔχω παρὰ μόνον μιὰν συμβουλὴ νὰ σὰς δώσω: Νὲ εἰσθε πάντα εἰλικρινὴς ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας, καὶ ἀποσοποιητὴ στὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης σας.

Περιοριστῆτε νὰ γράφετε στὸν μνηστήρα σας ἀπλᾶ καὶ ἀνεπιτήδευτα, μὲ τὰ ἴδια λόγια πού θὰ χρησιμοποιούσατε ἂν ἦταν μπροστὰ σας. Μιλήστε του γιὰ τὸ πὺς περνᾷτε τίς μέρες σας, γιὰ τὰ σχέδιά σας. Γράψτε του πρὸ παντὸς καὶ ὅτι ἐνδιαφέρει προσωπικά τὸν ἴδιο, γιατί οἱ ἄνδρες εἶναι πάντοτε πολὺ εὐαίσθητοι σὲ ὅτι τοὺς ἀφορᾷ προσωπικῶς καὶ κολακεύονται ἰδιαιτέρως, ὅταν ἐκείνη πού τοὺς ἀγαπᾷ, φροντίζει γι' αὐτοὺς.

Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο. Ἄλλως τε, καμμιά ἐπιστολὴ δὲν θάναί καλλίτερη ἀπὸ ἐκείνη πού θὰ σὰς ὑπαγορεύσῃ ἡ καρδιά σας.

ΔΗΜ. ΜΠΟΓΡΗΣ

RADIO

Καθένας μας εἶναι δέκτης σταθμῶν ἀγνώστων, κι' οἱ πόθοι μας ἀμέτρητες καίνε λυχνίες. Κύματα δέχονται τῶν ἀπέραντων κόσμων, εἰδήσεις ἀξήγητες, τρελλές συμφωνίες.

Μᾶς στέρνουν μηνύματα ἀγνωστες χώρες, Σήματα ἀόριστα συχνὰ μὲς καλοῦνε. Ἀκατάπαυστα οἱ δέκτες μας, ὅλες τίς ὥρες, φαντασίες κι' ἀλλόκοτες σκέψεις ἀκοῦνε.

Μέσ' στὸ μυαλό μας συγχέονται τόσες λήψεις, συνθέτονται πρωτάκουστες γλυκὲς μελωδίες ἀπὸ τυχαίες κι' ἀπίθανες λεπτὲς συλλήψεις στιγμὲς ὑπέροχες, μακρινὲς ὁμιλίες...

Ἐπίμονα, παράξενα κι' ἀγωνιώδη ἀπὸ κύκλους κυμάτων σὲ νύχτες ὥραϊες ἔρχονται σινιάλα περιέργου, σφιγγώδη, καὶ χτυποῦν τρικυμίες, βροντές, τίς κεραίες.

Ἀσυνάρτητες σκέψεις, τῶν ἀστρῶν δραπετές! Τρομαχτικοὶ τῶν ὁνείρων μας ἐφιάλτες. Ἀπρόσκλητες κι' ἀφασστες ἐμπνεύσεις, ἐπαίτες τῶν χαρῶν μας, ἀγγελοὶ τῶν πόνων μας, ψάλτες.

Καθένας μας εἶναι δέκτης σταθμῶν ἀγνώστων, κι' αἰώνια προσμένει νὰ λύσῃ ἀπορίες, ἐρωτήσεις ἀγνοίας προβλημάτων ἀσώστων, ὡς πού μιὰ μέρα νὰ καοῦν οἱ λυχνίες.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΛΙΒΑΔΑΣ

(Ἀπ' τὴν Συλλογὴ: «Εἰδωλα»).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΙΔΙΟ-
ΚΤΗΤΗΣ

1801. — Σήμερα επισκέφθηκα για πρώτη φορά τον ιδιοκτήτη του «πύργου» μου, ο οποίος άλλωστε είναι και ο μοναδικός μου γείτονας σ' αυτό τον τόπο. 'Αλήθεια! Τι θαυμάσιο μέρος! Νομίζω πως δεν θα υπάρχει άλλο σ' όλη την 'Αγγλία πιο απομακρυσμένο από τον θόρυβο της κοινωνίας. Πραγματικός παράδεισος για έναν μισάνθρωπο: εγώ δε κι' ο κ. Χήθκλιφ, ο ιδιοκτήτης μου, νομίζω πως είμαστε κι' οι δυο φκιαγμένοι επίτηδες για να μοιρασθούμε αυτή την ερημιά!

'Αλήθεια, πολύ παράξενος άνθρωπος αυτός ο κ. Χήθκλιφ! Δεν θα μπορούσε ποτέ να φαντασθώ πόση συμπάθεια έννοιωσα γι' αυτόν, όταν μου έδειξε τόση δυσπιστία μόλις μ' αντίκρουσε μπροστά στην είσοδο του κτήματός του.

—'Ο κ. Χήθκλιφ; τον ρώτησα.
—'Ενα απότομο κούνημα της κεφαλής υπήρξε η απάντησής του.
—Είμαι ο κ. Λόκχουιν, του είπα, ο νέος σας ένοικιαστής. 'Ελα-
βα την τιμή να σας επισκεφθώ μόλις έφθασα, με την ελπίδα ότι δεν σας στενοχώρησε η έπιμονή μου να ένοικιάσω τον πύργο του Τροδσκρος Γκραντς, άκουσα ότι είχατε άλλο σκοπό...

—'Απατάσθε, κύριε, με διέκοψε απότομα. 'Ο πύργος μου ανήκει κι' αν είχα άλλο σκοπό, κανένας δεν θα ήταν ικανός να με κάμει να τον αλλάξω...

Στάθηκε ένα λεπτό σαν να δίσταζε, κι' έπειτα πρόσθεσε:
—Περάστε μέσα.

Τό έλεπε όμως με τόση δυσφορία, που έδειχνε καλά ότι θα προτιμούσε να με στείλει στο διάβολο. 'Ακριβώς αυτό μ' έκανε να μπω μέσα. Αισθανόμουν μεγάλη έπιθυμία να γνωρίσω έναν άνθρωπο που φαινότανε ν' άποφεύγει τον κόσμο περισσότερο κι' από μένα τον ίδιο.

Προχώρησα έμπρός για να με ληδηγήσει, Κι' όταν φθάσαμε στην αυλή, φώναξε:

—'Ιωσήφ! Πάρε το άλογό του κ. Λόκχουιν, και φέρε μας κρασί!
'Ο άνθρωπος που άκούει σ' αυτό το όνομα, θα άποτελή όλη την ύπρεσία του πύργου — σκέφθηκα. —'Ετσι μόνο έξηγείται πως τα άγριόχορτα έχουν πλημμυρίσει τα πάντα,

Ο ΠΥΡΓΟΣ

κι' έχουν σκεπάσει ακόμη και τις σκάλες.

'Ο 'Ιωσήφ αυτός ήταν αρκετά ήλικιωμένος. Φαινόταν ώστόσο ρωμαλέος. «Σώσον Κύριε!» μουμούρισε μέσα στα δόντια του, την ώρα που έλυσε το άλογό μου. Μου έρριξε συγχρόνως μερικές ματιές τόσο εχθρικές, που χρειάσθηκε πολλή καλή θέλησις έκ μερους μου για να μη δώσω προσβλητική σημασία στην προς τον 'Υψιστον έπίκλησίν του.

— — —

'Ο Πύργος της Καταιγίδος — αυτό είναι το όνομα της κατοικίας του κ. Χήθκλιφ. Και πράγματι: είναι κτισμένη στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο άέρας σφυρίζει διαρκώς τόσο παράξενα — και τόσο πένθιμα — που σου δίνει

**"Ενα συγκλονιστικό
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
της 'Αγγλικής
φιλολογίας
υπό
ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ**

την έντύπωση μιας άτέλειωτης καταιγίδος. Στο φόντο, μερικά πεύκα, που ο άέρας έγυρε τους κορμούς των, ρίχνουν προς τα κάτω τα ξεγυμνωμένα κλαριά τους, σαν να ζητιανεύουν λίγες άκτινες ήλιου.

Έπάνω από την είσοδο, υπάρχει σκαλιγμένη, μια χρονολογία: «1500», κι' ένα όνομα: «Χέρτον 'Ερνούου». Θα είχα ίσως την ιδέαση να ζητήσω σχετικές πληροφορίες, αλλά ο κ. Χήθκλιφ φαινόταν να βιάζεται έξαιρετικά, και γι' αυτό δρασκέλισα το κατώφλι και βρέθηκα σε μια τεράστια αίθουσα, κάτι μεταξύ χώλλ και δωματίου υποδοχής. Στο βάθος, ένα ύψιλο τζάκι, πλαισιωνόταν από τις δυο μεριές με θέσεις που βάσταγαν διάφορα άσημικά. Στους τοίχους κρεμόταν παλιά τουφέκια. Και σε μια κόγχη ήταν ξαπλωμένη μια άγρια τσιγάρα, τριγυρισμένη από τα μικρά της.

Τό έσωτερικόν του πύργου, όπως καταλάβαίνετε, δεν παρουσιάζε τίποτα τό έξαιρετικό: 'Ενα σπίτι γαι-οκτήμονος της όρεινης 'Αγγλίας. 'Ε-

κείνο όμως που εύθους έξ αρχής έκανε έντύπωση, ήταν τό πρόσωπο του ιδιοκτήτου. Είχε τό ξεροψημένο χρώμα των Βοημών, σπάνιο στους ξανθούς άγγλοάξωνες. Και παρ'α τό άτημέλητο ντύσιμό του, ή εμφάνισις του και οι κινήσεις του έδειχναν τον τζέντλεμαν. Τό άγέρωχο ύφος του είχε κάτι τό άποκρουστικό, που έξωχνε τους άλλους. Δεν έξέρω όμως — ίσως τό ένστικτό μου να μου έδωσε άπ' την πρώτη στιγμή να καταλάβω ότι κάτω άπ' τό ψυχρό κι' ύπεροπτικό ύφος, κρυβόταν όχι έλλειψις αισθημάτων, αλλά άπέχθεια στο να τά έκδηλώνη. Κι' είχα την έντύπωση πως ο άνθρωπος εκείνος ήταν ικανός ν' άγαπή, όπως και να μισή, —σιωπηλά, σταθερά, άμελικά — χωρίς ποτέ να άφίση να φανή ούτε τό ένα ούτε τό άλλο.

'Ισως όμως και ή φαντασία μου να τρέχη πολύ. Πιθανόν ν' απέδωσα στον κ. Χήθκλιφ ιδιότητες που δεν τίς έχει. Κι' όταν άρνείται να δώση τό χέρι σε κείνον που τό τό προτείνει, ίσως νάχη λόγους τελείως διαφορετικούς από εκείνους που εγώ φαντάζομαι.

— — —

Πήρα ώστόσο ένα κάθισμα κοντά στο τζάκι, και προσπάθησα να διασκεδάσω τη σιωπή χαϊδεύοντας τη σκύλα που, μόλις με είδε, άφισε τα μικρά της κι' άρχισε να με περιτριγυρίζει σά λύκαινα. 'Ο κ. Χήθκλιφ όμως διέκοψε απότομα:

—Σας συμβούλευν ν' ωθήσετε την σκύλα ήσυχη. Δεν είναι συνηθισμένη στις περιποιήσεις... δεν την άναθρέψαμε για χάδια.
—'Επειτα, άνοιξε μια πλαινή πόρτα, και άναψε πάλι:

—'Ιωσήφ!
'Από ένα υπόγειο ήρθε κάποιο μουγκρητό σαν άπάντησις, αλλά έπειδή δεν συνωδεύτηκε από κανένα άλλο σημείο ζωής, ο κ. Χήθκλιφ βγήκε εις άναζήτησιν του υπηρέτου του, άφίνοντας με παρέα μ' την σκύλα στην οποία τώρα προσετέθησαν και δυο μαντρόσκυλοι που μπηκαν άπ' την μισάνοιχτη πόρτα.

Χωρίς να τό καλοσυλλογιστώ, θέλησα να κάμω και πάλι μια χαϊδευτική χειρονομία στο ζωο. Αυτό έξηγώσε τους συντρίφοις του, οι όποιοι χύμηναν στα γόνατά μου μ' έχθρικές διαθέσεις, σε σημείο που έτρεξα πίσω άπ' τό τραπέζι, για να βάλω ένα φράγμα μεταξύ μας. Τό πρόχωμα όμως δεν μου φάνηκε άρκυτό, ενώ έξ άλλου οι διαθέσεις των ζώων έχειροτέρευαν, ώστε άναγκαζώων να βάλω μια δυνατή φωνή, ζητώντας την βοήθεια των ένοίκων, για να κρατηθούν σε τάξη τα σκυλιά. Ούτε φωνή όμως, ούτε άκρόασις.

Και μόνον έπειτα από αρκετά λεπτά — που μου φάνηκαν ολόκληροι αιώνας — παρουσιάσθηκε ο κ. Χήθκλιφ, άκολουθούμενος από τον υπη-

ρέτη του. Προχωρούσαν με τό ίδιο μετρημένο βάδισμα, σαν να μην άκουσαν καθόλου τα άγρια γαυγίσματα που μου άπευθυνόταν. 'Ακριβώς την ίδια στιγμή άνοιξε και μια άλλη πλαινή πόρτα, και μια γυναίκα, μεγαλόσωμη, δυνατή, με γυμνά μπράτσα, μέ κοκκινισμένα άπ' τη φωτιά μάγουλα, παρουσιάσθηκε. Κρατούσε στο χέρι της μια κατσαρόλα, την οποία κινούσε σαν όπλο έναντίον των σκύλων, που μαζεύτηκαν άμέσως:

—Τί διάβολο συμβαίνει εδώ; ρώτησε.

—Τί διάβολο! Έκαμα κι' εγώ. Πά-
άφινετε έτσι αυτά τα δαιμονισμένα μπροστά σ' έναν ξένο;

—Δεν πειράζουν ποτέ εκείνους που δεν τά ένοχλούν. —πρόσθεσε ψυχρά ο κ. Χήθκλιφ, άποθέτοντας στο τραπέζι τό μπουκάλι που κρατούσε. Καλά κάνουν τα σκυλιά να είναι προσεκτικά. 'Ενα κρασί!

—'Οχι, ευχαριστώ.

—Μήπως σας δάγκωσαν;

—'Αν με δάγκωναν, είπα, τό πράγ-
μα θα άφηνε συνέπειες πάνω στα ζώα.

—'Ελάτε, έκανε ο κ. Χήθκλιφ μ' ένα γέλιο πουμιοίχε μάλλον με μουγκρητό. Μη ταράττεσθε. Οι έξομοι είναι τόσο σπάνιοι εδώ, που, όμολογώ, ούτε οι σκύλοι μου, ούτε εγώ δεν είμαστε συνηθισμένοι να τους υποδεχώμαστε καταλλήλως! Στην ύγεία σας, κύριε!

'Υπεκλίθην, άποδίδοντας την εύγένεια. Καταλάβαινα ότι θα ήταν γελοίο να πεισματωθώ έξ αιτίας των ζώων. Κι' όταν έφυγα, τόλημσα να προτείνω μια νέα έπίσκεψή μου για την έπομένη. 'Ο κ. Χήθκλιφ δεν άκουσε τό πράγμα με μεγάλη εύχαρίστηση. 'Ενώ ώστόσο θα πάω. Κι' άπορώ με τον έαυτό μου, βλέποντάς τον τόσο κοινωνικό, όταν τον συγκρίνω με τον παράξενο ιδιοκτήτη μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΥΡΙΑ

Τό έπόμενο άπόγευμα, έπειτα από πεζοπορία τεσσάρων μιλίων, έφθασα στην πόρτα του κτήματος του Χήθκλιφ, άκριβώς την ώρα που άρχιζαν να πέφτουν τα πρώτα χιόνια.

'Αφού δεν κατώρθωσα ν' άνοίξω τον φράκτη, πήδησα από πάνω, διέσχισα τρέχοντας τό μονοπάτι που οδηγούσε στην κορφή, και στάθηκα λαχανιασμένος μπροστά στην πόρτα του Πύργου. Κτύπησα έπανειλημμένως, αλλά κανένας δεν ήλθε να μου άνοίξη. Τά δάχτυλά μου άρπασαν να ξεπαγίσουν άπ' τό κρύο, κι' οι σκύλοι από μέσα άρχισαν να ούρλιάζουν.

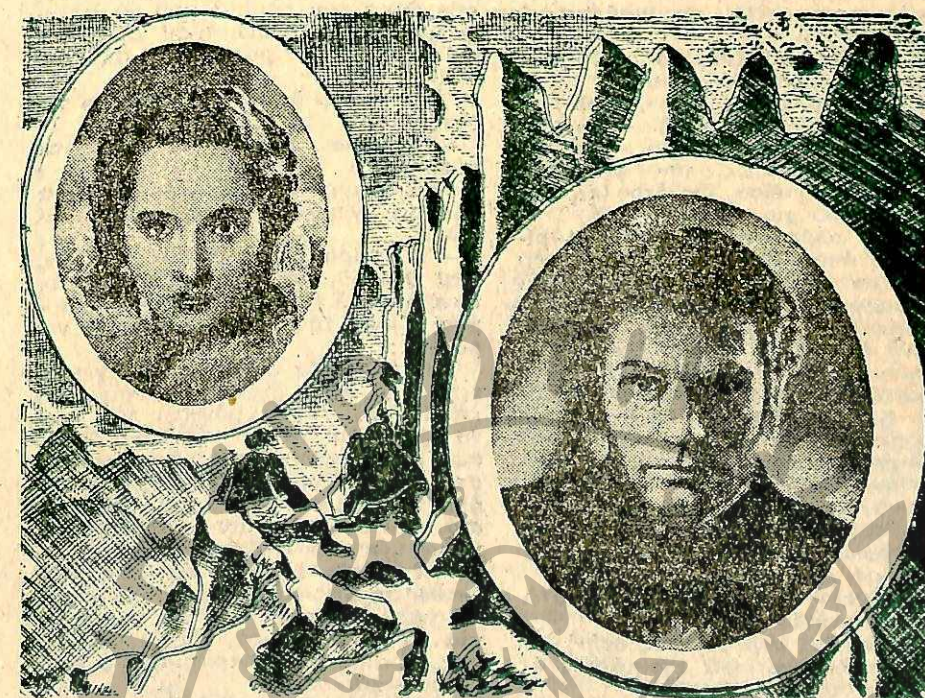
«Καταραμένοι ένοικοι αυτού του

σπιτιού! — πρόφερα νοερά — θα πρέπει να καταδικασθώ σε αιώνια άπομόνωση, για την πρόστυχη άφιλοξενία σας. Δεν πειράζει όμως: 'Εγώ όπωσδήποτε θα μπόω!» Κι' άφού πήρα την άπόφασή μου, άρπαξα πάλι τό χερουλί της πόρτα κι' άρχισα να την τραντάζω μ' όλη μου την δύναμη...

Σέ λίγο, σ' ένα πλαινό φεγγίτη, παρουσιάσθηκε ή άποκρουστική φάτσα του 'Ιωσήφ.

—Τί θέλετε; φώναξε. Τό άφεντικό είναι κάτω στη σάπη. 'Αν θέλετε να του μιλήσετε, κατεήτε προς τά δεξιά...

—Δεν υπάρχει κανένας ν' άνοίξη;

Η ΜΕΡΑΕ ΟΜΗΕΡΟΝ (Κάτω) και ο ΛΩΡΕΝΣ ΟΛΙΒΕΡ (Χήθκλιφ)
που ενσάρκωσαν στον κινηματογράφο τους ήρωες της ιστορίας αυτής. Τό
γούρισμα του ομώνυμου φίλμ. συνεπληρώθη έσχατως. και θα προβληθή τον
προσεχτή χειμώνα.

του φώναξα κι' εγώ εις άπάντησιν.
—Κανένας! είπε. Μόνο ή κύρια, κι' αυτή δεν άνοίγει ποτέ, ούτε αν έξα-
κολουθήσετε τό σαματά ως τό πρωί!

—Και γιατί; Δεν μπορείτε να της
πής ποιος είμαι;

—'Εγώ; 'Οχι! Δεν άνακατεύομαι
σε ξένες έννοιες.

Κι' έχάθηκα άπ' τον φεγγίτη.

Τό χιόνι εξακολουθούσε τώρα να πέση δυνατότερα από πρίν. 'Ετοιμαζόμουν να ξεναρκήσω την έπίθεσή μου κατά της πόρτας, όταν ένας νέος, με μια άξινή στον ώμο, πέρασε από κεί. Μούκανε νόημα να

τη στιγμή εκείνη. Χαρέτησα και στάθηκα, ελπίζοντας ότι θα με προσκαλούσε να καθίσω. 'Εκείνη όμως με κύτταξε άτενώς, γέροντας τό κεφάλι της στη ράχη του καθίσματος, μά έμεινε άκίνητη και σιωπηλή.

—Παληόκαιρος! έκαμα. Φοδούμαι, κυρία Χήθκλιφ, ότι ή πόρτα σας ύπέστη τις συνέπειες της βαρυκοίτας των υπηρετών σας...

Δεν έξέφριξε καθόλου τα χείλη της. 'Ανοίξα τά μάτια μου με άπορία... 'Ανοίξε κι' εκείνη τά δικά της και στήριξε πάνω πάνω μου ένα βλέμμα κρύο, άδιάφορο, έξαιρετικά ένοχλητικό και δυσάρεστο.

—Καθήστε, είπε απότομα ο νέος

τόν άκολουθήσω, κι' άφού διασχίσασμε την αυλή, διάφορες άποθήκες, ένα καρβουναρύο κι' ένα κοτέτσι, φθάσαμε στη μεγάλη σάλα, όπου με είχαν δεχθή την προηγούμενη μέρα.

Μιά θαυμάσια φωτιά έρριχνε άπ' τό τζάκι δυνατές άνταύγειες σ' όλη την αίθουσα, και στο τραπέζι, στρωμένο για ένα πλούσιο δείπνο, αντίκρυσσά για πρώτη φορά την κυρία, της οποίας την ύπαρξη άγνοούσα ως

τη στιγμή εκείνη. Χαρέτησα και στάθηκα, ελπίζοντας ότι θα με προσκαλούσε να καθίσω. 'Εκείνη όμως με κύτταξε άτενώς, γέροντας τό κεφάλι της στη ράχη του καθίσματος, μά έμεινε άκίνητη και σιωπηλή.

—Παληόκαιρος! έκαμα. Φοδούμαι, κυρία Χήθκλιφ, ότι ή πόρτα σας ύπέστη τις συνέπειες της βαρυκοίτας των υπηρετών σας...

Δεν έξέφριξε καθόλου τα χείλη της. 'Ανοίξα τά μάτια μου με άπορία... 'Ανοίξε κι' εκείνη τά δικά της και στήριξε πάνω πάνω μου ένα βλέμμα κρύο, άδιάφορο, έξαιρετικά ένοχλητικό και δυσάρεστο.

—Καθήστε, είπε απότομα ο νέος

που μ' ώδηγησε εκεί, δεν θ' άργήση να ρωτή ό κύριος.
'Υπήκουσα, έθηξα, κι' έκάλεσα σε βοήθειά μου τη σκύλα, που αυτή τη φορά με πλησίασε κουνώντας την ουρά της.

—Ωραίο ζωο, συνέχισα, για να πω κάτι. Μήπως, κυρία, θα δώσετε τά μικρά της;

—Δεν είναι δικά μου! άπήνησε άδικολόγητα με ύφος πιο άποκρουστικό από εκείνο που θα μπορούσε να χρησιμοποιήση κι' ο ίδιος ο Χήθκλιφ.
'Εθηξα ακόμη μια φορά, και πλη-

σιάζοντας στο τζάκι, συνέχισα τις κρίσεις μου για τόν καιρό.

—Δεν ήταν φρόνιμο να βγίητε έξω —έκαμε—και πλησίασε κι' εκείνη το τζάκι για να πάρη δυο κουτιά του τσαγιού.

—Ίσως τη στιγμή εκείνη, είχε μείνει στο ήμιφως: τώρα διέκρινε καθαρά την σιλουέττα και το πρόσωπό της. Ήταν λιγερή, νεαρώτατη, εξαίρετικά καλοφτιαγμένη, με το θελκτικότερο προσωπάκι που είχα αντίκρισει ποτέ στη ζωή μου: χαρακτηριστικά λεπτά, κανονικά, μπουκλές κατάξανθες ή μάλλον κατάχρυσες, που έπεφταν ελεύθερα σ' ένα λαϊκό κύκλω, και μάτια που θάταν άκαταγώνιστα, αν η έκφρασή τους δεν είχε τόση σκληρότητα.

Εύτυχως, μέσα στο βλέμμα τους, βαθεία, νόμισα πως ανέκαλυψα κάποια παράξενη λάμψη, που δεν ήξερα αν θάπρεπε να την αποδώσω σ' έναν ακέντρητο έγωισμό ή σ' ένα είδος ανέκφραστης απελπισίας.

Τα κουτιά με το τσάι ήταν προς το μέρος μου: γι' αυτό έσπευσα να την βοηθήσω. Με κύτταξε, όπως κυττάζει ο φιλάργυρος αυτόν που θέλει να τον βοηθήση στο μέτρημα του θησαυρού του.

—Δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά σας, πρόσθεσε ξερά-ξερά. Μπορώ να τα πάρω και μόνη μου.

—Με συγχωρείτε! προσπάθησα να δικαιολογηθώ.

Η άφιξη του Χήθκλιφ μ' έβγαλε από τη δύσκολη θέση μου.

—Όπως βλέπετε, κύριε, ήλθα, όπως σας είχα υποσχεθί — φώναξα με ψεύτικο ενθουσιασμό — και θα δεχθώ εύχαρις πως την φιλοξενία σας για μια ώρα, ως ότου περάση η μανία του χιονιού...

—Μισή ώρα; έκαμε εκείνος, ριχνοντας από πάνω του τα χιόνια που σκεπάζαν το ρούχο του. Διερωτώμαι που διαλέξατε την ώρα να κάμετε επισκέψεις. Δεν ξέρετε ότι κινδυνεύετε να πέσετε σε κανένα τέλμα; Με τέτοιον καιρό, κι' έμεις που ξέρομε τα κατατόπια, κινδυνεύουμε να χαθούμε... Και μπορώ να σας βεβαιώσω ότι καμιά καλλιτέρευση του καιρού δεν πρέπει να περιμένωμε σύντομα.

—Μήπως τότε μπορείτε να μου δώσετε κανένα υπηρέτη σας για οδηγό στην επιστροφή; Θά τον κρατήσω σπίτι μου την νύχτα... αν θέλετε.

—Όχι! Δεν μπορώ.

—Αλήθεια; Τότε θα περιοριστώ στις Ικανότητες μου.

—Χμ! — Και στρεφόμενος στην γυναίκα, πρόσθεσε: Θά έτοιμάσετε έπι τέλους το τσάι;

Αυτό το είπε με τόσο απότομο τρόπο, κι' έρριξε πάνω της ένα τόσο άγριο βλέμμα, που δεν είχα πιά τη διάθεση να θεωρώ τον Χήθκλιφ άξιο θαυμασμού.

—Νά έτοιμάσω και γι' αυτόν; ρώτησε η γυναίκα.

—Έτοιμάστε!

—Όταν οι έτοιμασίες τελειώσαν, σέ μια νεκρική σιωπή, ο Χήθκλιφ μου έδειξε ένα φλυτζάνι και είπε μονολεκτικά:

—Πληρώσατε.

Απέδωσα στην άνεπιθύμητη παρουσία μου την βαρεία ατμόσφαιρα που κυριαρχούσε εκεί μέσα. Δεν ήταν δυνατό αυτόι οι άνθρωποι νάναι πάντα τόσο βαρύθυμοι και τόσο άμυλτοι. Δεν ήταν δυνατό, όσο κακοί κι' αν ήσαν, νάχουν πάντα αυτό το μοχθηρό ύφος. Κι' έννοια καθήκον μου να προσπαθήσω να διαλύσω την ψυχρότητα.

—Πολλοί δεν μπορούν να φαντασθούν την εύτυχία στη μοναξιά, είπα. Κι' όμως, βλέποντάς σας τώρα μαζί με την θελκτική σύζυγό σας...

—Την θελκτική σύζυγό μου; με διέκοψε ο Χήθκλιφ μ' ένα σατανικό γέγασμο. Και πού την βλέπετε την θελκτική σύζυγό μου;

—Την κ. Χήθκλιφ ήθελα να πω, την κυρία σας...

—Α, καλά! Θέλετε χωρίς άμβολία να πείτε ότι η ψυχή της μένει κοντά μας, κι' όταν ακόμη το σώμα της μάς έχει εγκαταλείψει. Δεν είν' έτσι;

Δεν πολυκαταλάβαινα τί έννοούσε. Όσοτο είχα την αντίληψη ότι κινδύνευα να πέσω σε καμιά άσυγχωρήτη γκάφα και να χειροτερεύω την ήδη όχι και πολύ εύχρηστη ατμόσφαιρα. Τώρα παρατηρούσα για πρώτη φορά την μεγάλη διαφορά της ηλικίας που υπήρχε μεταξύ του Χήθκλιφ και της ξένης, και ή οποία καθιστούσε το ζευγάρι εκείνο πολύ αταίριαστο. Εκείνος θάταν σαράντα περίπου χρόνων. Εκείνη δεν φαινόταν πάρα πάνω από δεκαεπτά.

Είχα τότε μια ξαφνική έμπνευση: Σίγουρα — σκέφθηκα — η γυναίκα θάταν σύζυγος του νέου που με ώδηγησε εκεί, του υιού Χήθκλιφ κατά πάσαν πιθανότητα. Κι' άμέσως αίσθανθηκα την καρδιά μου να σφίγγεται. —Όστε, η θελκτική αυτή γυναίκα ήταν σύντροφος του άξέστου εκείνου νέου!

Ο Χήθκλιφ διέκοψε αυτές μου τις σκέψεις:

—Η κυρία Χήθκλιφ, έκανε, είναι νύφη μου.

Και συγχρόνως της έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος, που με πάγωσε.

—Α, τώρα καταλαβαίνω... είπα. Και στρεφόμενος στον άξεστο νέο, συνέχισα: Σεις λοιπόν είστε ο εύτυχής κύριος της θελκτικής αυτής νεράιδας;...

Τα πράγματα έγιναν ακόμη χειρότερα. Ο νέος έγινε κατακόκκινος και έσφιξε τους γρόνθους του, σαν να έπρόκειτο να μου έπιτεθί. Άμέσως όμως φάνηκε σαν να μετανοίωσε, και περιωρίστηκε να ξεστομίση από τα κλειστά δόντια του μια βρισιά, την οποία νόμισα σκόπιμο να κάμω πως δεν άκουσα.

—Δεν είσθε καθόλου δυνατός στις υποθέσεις σας—έξηγησεν ο Χήθκλιφ.

—Κανείς από μας δεν έχει την εύτυχία να είναι κύριος της θελκτικής σας νεράιδας; ο άντρας της—ο γυιός μου—πέθανε...

—Όστε ο κύριος έδω δεν...

—...δεν είναι γυιός μου, φυσικά.

Και χαμογέλασε, σκεπτόμενος ότι είχα την τόλμη να του αποδώσω την πατρότητα του άξεστου εκείνου νέου.

Εκείνος τότε νόμισε καλό να αὐτοσυστηθί:

—Τ' όνομά μου, κύριε, είναι Χάρτον. Έρυσσεν μέσα στα δόντια του, και σās συνιστώ να το σεβάσθητε!

—Δεν σκέφθηκα ποτέ να σας προσβάλω, δικαιολογήθηκα.

Κι' έστρεψα το βλέμμα, φοβούμενος μήπως δεν υπέρεω να συγκρατηθώ, και του δώσω κανένα ράπισμα.

Το τσάι τελείωσε, χωρίς κανείς μας να προσθέση άλλη λέξη. Η νεκρική σιωπή που κυριαρχούσε με βάρινα τόσο πολύ, ώστε σηκώθηκα και πλησίασα στο παράθυρο για να

πληροφορηθώ τον καιρό: η νεκρική ατμόσφαιρα τότε ένα θαλερό θέαμα: το βραδυνό σκοτάδι είχε αρχίσει να καλύπτει το πένθιμο τοπίο, ενώ ο ούρανός και τα βουνά ήσαν άξεδιάλυτα μέσα στη θύελλα του χιονιού.

—Φοβούμαι ότι δεν θα μπερσώ να έπιστρέψω χωρίς οδηγό — φώναξα χωρίς να το θέλω.

—Χάρτον, έκανε ο Χήθκλιφ, πήγαινε να φροντίσης για τ' άρνιά.

—Κι' εγώ;—έξακολούθησα με αὐξάνοντα θυμό.

Η έρώτησή μου έμεινε χωρίς απάντηση. —Όταν έστρεψα πίσω μου, είδα τον Ίωσήφ να ταιχί τα σκυλιά, ενώ η κυρία Χήθκλιφ, σκυμμένη στο τζάκι, έπαιξε καίοντας διάφορα ξυλαράκια. Ο Χήθκλιφ κι' ο νέος είχαν εξαφανισθί.

— — —

Δεν θ' άπορήσετε αν σās πώ ότι οι άνθρωποι που με φιλοξενούσαν έδειξαν ως το τέλος την άπόφασή τους να με πείσουν άπ' την πόρτα διά της βίας και μόνο χάρις στην άπειλητική στάση μου και στις έντονες διαμαρτυρίες μου, που προκάλεσαν πάλι την επέμβαση της γυναίκας με την κατασρόλα, κατάρθωσα να λάθω την άδεια να περάσω εκεί τη νύχτα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Ο ΕΦΙΛΑΤΗΣ

Η Ζίλλα — έτσι λεγόταν η γυναίκα με την κατασρόλα — ανέλαβε να με οδηγήση στο δωμάτιο, όπου θά περνούσα τη νύχτα μου. Την ώρα που ανεβαίναμε τη σκάλα, μου συνέστησε ν' άποφύγω να κάμω τον παραμικρό θόρυβο. Γιατί ο Χήθκλιφ δεν ήθελε να μη κανείς στο δωμάτιο στο οποίο θά με ώδηγοῦσε, κι' αν το καταλάβαινε, ήταν άξιος να κάμη νέες ιστορίες.

Και πάλι άπόρησα, και την ρώτησα το γιατί.

—Δεν ξέρω — μου απήντησε. — Κι' άλλωστε, αν προσπαθούσα να έξηγήσω όλα τα παράξενα που βλέπω έδω μέσα, δεν θά τέλειωνα ποτέ.

Ζαλισμένος από όλα εικά δη, άκούσει και είπη, δεν βρήκα τη δύναμη να συνεχίσω την συζήτηση. Μπήκα στην πόρτα που μου άνοιξε, κι' άφου την έκλεισα προσεκτικά, άναχτήσα εγώ στο το κρεβάτι.

Το δωμάτιο είχε όλα κι' όλο μια καρέκλα, μια ντουλάπα κι' ένα παλαιό κρεβάτι με «ούρανό». Στο βάθος, κοντά σ' ένα παράθυρο, υπήρχε μια θέση με μερικά σαρακοφαγωμένα βιβλία. Πλησίασα το φως — ένα κερί που μου είχε δώσει η Ζίλλα — για να αντίληφθώ πού έδινε το παράθυρο. Έξω ακριβώς άπ' αυτό, δυο-τρία γυμνά δέντρα, χτυπούσαν με τα κλαριά τους τα τζάμια.

Στο κούφωμα ήταν χαραγμένο μ' ένα σουγιάδάκι, άλλοι το όνομα Κατερίνα Έρυσσεν, άλλοι Κατερίνα Χήθκλιφ, κι' άλλοι Κατερίνα Χήθκλιφ... Και πάλι Κατερίνα Λίντον...

Τά χείλη μου ψιθύριζαν άθελαι τὰ άγνωστα οὐτὰ όνόματα, που δεν ήξερα αν ανήκαν σε ένα και το αυτό πρόσωπο ή σε τρία διαφορετικά. Τά μάτια μου, κουρασμένα άπ' την προσπάθεια, έκλεισαν... Κι' έγυρα στο κάθισμα. Μά δεν θά είχαν περάσει πέντε λεπτά, όταν μια άστραπή μ' έκανε να πεταχθώ έπάνω. Ήταν το κερί που είχε γύρει κι' είχε αρχίσει να καίη τα παλαιά βιβλία. Έσπευσα

άμέσως να τα σβύσω, κι' άθελά μου άνοξα ένα. Άντίκρυα και πάλι το ίδιο όνομα. «Κατερίνα Έρυσσεν», γραμμένο σ' όλα τα φύλλα μ' ένα άκανόνιστο γυναικείο χαρακτήρα. Το βιβλίο ήταν ένα παλιό προσευχητάρι.

—Άρχισα πάλι να όνειρεύομαι, μισοξυπνητός και μισοκοιμισμένος.

Έξω ή θύελλα έμεινε και τα κλαριά των γυμνών δένδρων μαστιγώναν διαρκώς τα τζάμια του παραθύρου. Κι' έφθασα σε τέτοιο σημείο έκνευρισμού, που άπεφάμισα ν' άνοιξω το παράθυρο για να σταματήσω τα κλαριά.

Αὐτή τη στιγμή άπορώ για τη σκέψη μου εκείνη. Και δεν είμαι σε θέση να βεβαιώσω ότι την στιγμή εκείνη δεν κοιμόμουν, γι' να κάνω τέτοιους συλλογισμούς. Όστόσο, έχω την έντύπωση ότι σηκώθηκα, έπιασα το χερούλι του παραθύρου και τράβηξα μέσα. Άδύνατο ν' άνοιξω.

Δεν ξέρω πώς, έαχημάτια την ιδέα ότι το χερούλι ήταν άκίνητο ή βιδωμένο. Και δεν ξέρω ακόμη αν ήμουνα κοιμισμένος, όταν μου ήλθε ή ιδέα να περάσω το χέρι μου μέσα άπ' τό... τζάμι!

Εκείνο που ξέρω, είναι ότι έτεινα το χέρι μου, ένας κρότος άκούστηκε, και μια ριπή κρύου άνεμου ώρμησε στο δωμάτιο κι' έσβυσε το φως.

Ένα άφάνταστο ρίγος με κατέλαβε, κι' άρχισα να τρέμω. Όστόσο έπανελάμβανα μηχανικά: «Πρέπει να τα σταματήσω». Κι' έτεινα πάλι το χέρι μου μέσα από τα σπασμένα τζάμια για να πιάσω τα κλαριά. Μά αντί ν' άγγίξη αυτά τα χέρια μου, έπιασε ένα μικροκαμωμένο ανθρώπινο χέρι, ψυχρό σαν τον πάγο. Ένας τρελλός φόβος με έκυρίευσε ολόκληρο: προσπάθησα να πάρω πίσω το χέρι μου, μά το ξένο χέρι με κρατούσε δυνατά, και μια παράξενη λεπτή φωνή άκούστηκε να θρηνηί: «Άφήστε με να μω μέσα!» — «Ποιός είσθε;» — έκαμα, προσπαθώντας ακόμα να έλευθερώσω το χέρι μου. Και ή φωνή μου απάντησε στον ίδιο τόνο: «Η Κατερίνα Λίντον» χαθήκα στους βάλτους, και τώρα έπιστρέφω». Και μου φάνηκε συγχρόνως πως διέκρινα έξω από το τζάμι μια μορφή γυναικεία να με κυττάξη μ' άθια, παιδικά μάτια. Ο τρόμος με είχε κμένη σκληρό. Βλέποντας ότι δεν ώφελοῦσε να τραβώ το νέρι μου, τράβηξα τά ξένα δάχτυλα πάνω στο σπασμένο γυαλί, ώστόσο το αίμα άρχισε να τρέψη.

Η φωνή έξακολουθούσε να θρηνηί: «Άφήστε με να μω!»

«Πως να σās άφήσω;» είπα τέλος. Έλευθερώστε το χέρι μου, να δω τί μπορώ να κάμω». Τά δάχτυλα έσφιξαν σιγά-σιγά και τότε τράβηξα δυνατά το νέρι μου, στίβαξα βιαστικά τά βιβλία υπέρσ το παράθυρο για να άμυνθώ κι' έφραξα τά αυτιά μου για να ιην άκούω πιά τη θρηνηίδη παράκληση.

Μου φαίνεται πως περάσε έτσι κάπου μισή ώρα. Μά μόλις άνοιξα τ' αυτιά μου, άκουσα πάλι το ίδιο παρόνομο που έξακολουθούσε. Δεν υπόρσα να κρατήσω τά νύρα μου:

—Φύγετε! Φύγετε! φώναξα μ' όλη μου τη δύναμη. «Δεν θά σās άφίσω ποτέ να μπητε, κι' αν άκόμα έπρόκειτο να με παρακαλήτε επί είκοσι χρόνια!»

—Μά περάσαν τά είκοσι χρόνια,

έθρηνησε ή φωνή, «είκοσι χρόνια, είκοσι χρόνια περιπλανιέμαι...»

Έπειτα άκούσα ένα γρατσούνισμα πάνω στα βιβλία, και ή στίβα κούνησε σαν να την έσπρωχνε κάποιος. Προσπάθησα να σηκωθώ, μά δεν κατάρθωσα να κουνήσω τά μέλη μου. Τότε, ένα τρελλός φόβος με κυρίευε κι' άρχισα να ούρλιαζω.

Και για πρώτη φορά, είχα την αίσθηση ότι ή φωνή μου άντήχησε πραγματικά στο κενό, ενώ όλα τά άλλα δεν ξέρω άκόμα αν τά άκουα στην πραγματικότητα ή στον ύπνο μου.

Σε λίγο, βιαστικά βήματα πλησίασαν στην πόρτα μου, ένα στιβαρό χέρι την άνοιξε, κι' ένα φως δυνατό έφξε.

Έτρεμα, κι' ο ίδιος έτρεχε άπο το μέτωπό μου. Αυτός που μπηκε, φάνηκε να διστάξη να προχωρήση. Σάν να μιλούσε με τον έαυτό του. Και μουρμούρισε, χωρίς φυσικά να περιμένει απάντηση: «Κάποιος πρέπει νάναι έδω μέσα.»

Σκέφθηκα πως το καλλίτερο που είναι να κάμω ήταν ο παρυσιασμός. Γι' αυτό έκαμα δυο βήματα και στά-

ΙΑΟΥ

πως κρίνουν οι Εύρωπαίοι το μυθιστόρημα αυτό:

«Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΙΟΥ» είναι ένα άριστο έργο. Η «Εμύλο Μπρόντε» θαυμασία υλιστορογράφος, έδημιούργησε, ένα έργο που έχει κάτι από την «Κυρία με τὰς Κινεζίδες», από τὰς «Δύο Όρφανές», από τὸν «Ρωμαιο και Ίουλιέττα», και από τὸν «Ευγενή Πόνε».

Μαρκ Ντεκαμπρά

«Τὸ μυθιστόρημα τῆς «Εμύλο Μπρόντε» εἶναι ἀπὸ τὰ δυνατώτερα λογοτεχνικά τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας, ἀπὸ τὰς ὁποίων τὸ διὰ τὴν ἀνεξέλεγκτην τὴν εἰκόνα τοῦ ερμητικοῦ πυργοῦ ποὺ ἐγείρεται ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς πλαγίης τοῦ Πύργου καὶ ποὺ τὸν χτυποῦν ἀδιάκοπα οἱ καταιγίδες. Καὶ μέσα στὸ πένθιμο αὐτὸ πλῆθος, φωνάζει μὴν ἀγάπη ἀκόμα πρὸς πένθημα, πρὸς τραγικὴν, πρὸς ἀπελπισμένην, ποὺ τὴν φωτίζουν καὶ τότε οἱ ἀστραπαὶ τοῦ μίσους καὶ τῆς ζήλειος, μὴ ἀγάπη σκληρῆ, ἱπποκρίσιμη, δυνατώτερη ἀπὸ τὴν ἀκόμη κι' ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΔΙΟΥ εἶναι ἕνα ἔργο ἐξαιρετικὸν ἀπὸ τὰ πρὸ συγχρονιστικὰ ποὺ μὰς ἔδωκε ἡ παγκόσμιος φιλολογία.

«Μινιόβρα» — Παρισίαν

«Ἦναι ἀπὸ τὰ πρὸ παρακτικὰ καὶ τὰ πρὸ ὥρα καὶ μυθιστορήματα τοῦ κόσμου ποὺ ὅταν τὸ διαβάσῃ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐργάσῃ ποτέ. Ἡ μεγάλη πνοὴ μὴς ἀγάπης ἀγνῆς καὶ ἀπελπισμένης.

«Μαρί Κλάι» — Παρισίαν

(Σημ. Συντάξας «Εὐδοκίαν» — Τὰ πρωτότυπα τῶν ἀνωτέρω κειμένων εὐρίσκονται εἰς τὴν γροσεία μας, εἰς διαθέσιν παντὸς βουλομένου).

θηκα μπροστά στον Χήθκλιφ. Έκεινος άνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, κλονίστηκε και φώναξε:

—Καταραμένη! Πως βρεθήκατε εδώ;

—Η υπηρέτριά σας με έφερε...

—Καταραμένη νάναι κι' αυτή!

Στάθηκε λίγο, σαν να προσπαθούσε να καταλάβη τι είχε συμβή. Έπειτα φαίνεται πως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλο τον θόρυβο θά τον είχα προκαλέσει εγώ εξ αίτίας κανενός εφιάλτου που θά μου συνέδῃ στον ύπνο μου. Και συνέχισε:

—«Ο,τι έγινε τώρα, έγινε! Μην ταράττεσθε. Πέστε να κοιμηθίτε και μην κάνετε θόρυβο σαν να έπρόκειτο να σας στραγγαλίσουν.

—Και βέβαια, φώναξα, θά με στραγγαλίσει ο μικρός δαίμονας αν κατάρθωνε να μπη άπ' το παράθυρο. Δεν έχω καμιά διάθεση να ύποστώ την όργη των προκατόχων σας! Αυτή ή Κατερίνα Λίντον... ή Έρυσσεν... ή δεν ξέρω τι άλλο... θάταν σίγουρα τρελή... ή θάχε πολύ κακιά ψυχή... Μου είπε ότι περιπλανιέται στη γή είκοσι δόκκληρα χρόνια! κι' είμαι βέβαιος πως αυτή θάναι ή τιμωρία της για τὰ θανάσιμα άμαρτήματά της...

Δεν είχα τελειώσει αυτά τὰ λόγια, και μου ήρθε στο νοῦ ότι πλάι στον Κατερίνα Λίντον και Κατερίνα Έρυσσεν είχα διαβάσει και Κατερίνα Χήθκλιφ... Αυτό το γεγονός, που είχε φύγει τελείως άπ' την μνήμη μου, μου έρχόταν τώρα ξαφνικά. Κοκκίνισα για την ελαφρότητά μου: Πως μόρεσα να βριάζω έναν πεθαιμένο που πολύ πιθανόν νάταν συγγενής του ιδιοκτήτου μου; Προσπάθησα λοιπόν να κολάσω το πράγμα: «Η αλήθεια είναι, πρόσθεσα, πως πριν κοιμηθώ παρητήρησα άρκετη ώρα οὐτὰ τὰ όνόματα γραμμένα στο παράθυρο... Ίσως οὐτό μ' έκανε να τὰ συσχετισω στον ύπνο μου με το παράξενο όραμα που είδα...»

Ο Χήθκλιφ δεν είπε λέξη. Άπόρησα. Τον πλησίασα, κι' έννοιωσα ένα ρίγος φρίκης να με καταλαμβάνη ολόκληρο: τὰ μάτια του, διασταλμένα τρομακτικά, ατένιζαν στο κενό, σαν να προσπαθούσαν να διακρίνουν κάτι μέσα στο σκότος. Κι' είχαν μια φλόγα παράξενη: τη φλόγα της παραφροσύνης. Οπισθοχώρησα έντρομος ως τον τοίχο και σπριχθήκα.

Κι' εκείνος, σαν να μην ήμουνα μπροστά του, σαν να μην είχε την παραμικρή συνείσθηση της πραγματικότητας, σαν να βρισκόταν σε κατάσταση καταληψίας ή ύπνοδασίας, προχώρησε με άρνα βήματα πρὸς το παράθυρο, το άνοιξε μηχανικά, ένωσε τὰ χέρια του σε μια στάση υπέρτατης ίκεσίας πρὸς κάτι άόρατο, κι' έπειτα γονάτισε, σωριάστηκε μᾶλλον, σπριζίνοντας το κεφάλι με τὰ χέρια πάνω στο κούρωμα, και έξοφασε σε λυγμούς:

«Έλα! Έλα!» θρηνοῦσε «Κάτου, έλα! Μία φορά μόνο...» «Ω, άγαπημένη μου, άγαπημένη μου! Ψυχή μου... Άκουσε μία φορά, Κατερίνα!...

Μά το φάντασμα — αν περὶ φαντάσματος έπρόκειτο — έμεινε άόανο. Ούτε έδωσε κανένα άλλο σημείο της παρουσίας του. Και μόνο το χιόνι κι' ο άέρας έξακολουθούσαν να μπαίνουν άπ' το άνοιχτό παράθυρο, άκκομπανιάροντας πένθιμα τούς λυγμούς.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Μιά φωνή πολύ γλυκειά

Αίσθηματικό διήγημα

Η Μαρυβόν σταμάτησε ξαφνικά και άκουσε. Ένα τραγουδί ά- νέβαινε από τους βράχους που ύψωνόταν, όμοιοι με φρούρια, στο νησί του Κερλουάν, όπου έμενε ή νέα με τους γονείς της. Κατοικού- σε ένα μικρό χαμηλό σπιτάκι το ίδιο εκείνο σπιτάκι στο οποίο έβλε- πε το φως εδώ και δέκα οχτώ χρό- νια, και όπου έρχόταν συχνά και την έβλεπε ο Ζάν-Άλλαν Γκαλλου- έκ, ένα από τα καλλίτερα παλλη- κάρια του χωριού, ο άρραβωνιαστι- κός της.

Ήταν μια ανδρική φωνή αυτή που τραγουδούσε, ξεστή, γλυκειά, γεμάτη αρμονία και πάθος. Δεν θα μπορούσε η Μαρυβόν να πη γιατί ή φωνή αυτή την συγκινούσε τόσο. Μαγνητισμένη, θάλεγε κανείς από το χέρι της, άρχισε πάλι να περπα- τώ, αλλά σιγά, στις μύτες των γυ- μνών ποδιών της. Σε λίγο, έφθανε στην κορυφή του βράχου. Ή νέα ξάπλωσε πάνω στην σκληρή επιφά- νεια με την κοιλιά και κάρφωσε το βλέμμα της γοητευμένη, σ' ένα ση- μείο της ακτής. Έκεί κάτω, άνε- θασμένος σ' ένα βραχάκι που του άγγιζαν τα πόδια του τα κύματα του ωκεανού, ήμερωμένα, άκακα, ήταν στηλωμένος ένας νέος με το μέτωπο στραμμένο προς το πέλαγος και τραγουδούσε ένα μελαγχολικό τραγουδί:

Ξέρω πως δεν θα ξαναγύρισε πιά...
Ξέρω πως ουφύγες για πάντα,
έγω, όμως, θά σε ξαναϊδω
Θέλεις δεν θέλεις: σαν θά πεθάνω!...

Ή Μαρυβόν δεν μπόρεσε να συγ- κρατήσει ένα λυγμό.

Ήμεινε ακόμη λίγο στην θέση έ- κείνη και κατόπι σηκώθηκε κι' έκα- νε το γύρο του βράχου για να πλη- σιάσει τον τραγουδιστή.

— ■■ —

Έδώ και δέκα πέντε μέρες, ένα φοβερό δράμα είχε συγκλονίσει την μικρή κοινωνία του Κερλουάν.

Ήταν απόγευμα και η Μαρυβόν μάζεψε πεταλίδες στην ακροθαλασ- σιά, όποτε ξαφνικά, όπως συμβαίνει στα μέρη εκείνα, ο ούρανός σκοτεί- νιασε, ή θάλασσα άρχισε να φου- σκώνη και τα κύματα σε λίγο ξε- σπούσαν ολοένα και πιο άγρια, πά- νω στους βράχους της ακτής.

Οι ψαρόδασκες και τα καΐκια που παρόεπλαν, έσπευσαν να ζητήσουν

βοήθεια, έκτος μιάς βάρκας με τρεις έκδρομείς. Δυό α- δοες και μιά γυναίκα.

Ή Μαρυβόν είδε για μιά στιγμή την βάρκα τους να ύψνεται επάνω στον άφρο και άκουσε τις απελπι- σμένες φωνές των έπιβατών της που ζητούσαν βοήθεια.

Ή νέα έτρεξε άμέσως σπíti της

και είδοποίησε τους γονείς της. Σε λίγο το ανδρόγυνο βρισκότανε στην ακτή, αλλά δεν έβλεπε πιά τίποτε.

— Πάνε, χαθήκανε, έκανε ή μητέρα της Μαρυβόν και σταυροκοπήθηκε.

Και οι τρεις έμειναν για λίγα λε- πτά βουβοί από την φρίκη. Ξαφνικά ή νέα φώναξε:

— Πατέρα ένας νιγμένος!...

Πραγματικά, σ' κάποια απόσταση από εκεί, ένα κεφάλι είχε αναφανή στην επιφάνεια. Το κεφάλι ενός άν- δρός που πάλευε απελπισμένα με τα κύματα.

Ο πατέρας της Μαρυβόν δεν κρα- τήθηκε, αλλά παρά τις απεγνωσμέ- νες προσπάθειες της γυναίκας του και της κόρης του να τον συγκρατή- σουν, ρίχτηκε στη θάλασσα.

Ή πάλι με τα μανιασμένα κύμα- τα υπήρξε σκληρή, τιτάνεια, αλλά στο τέλος ο άνθρωπος ένίκησε. Ο πατέρας της νέας έφερε έξω έναν αν- δρα μισοπνιγμένο. Ζούσε ακόμη, αλ- λά και ο ήρωϊκός ναυαγοσώστης δεν ήταν σε καλλίτερη άπ' αυτόν κατάσταση.

— Έγώ έσωσε αυτόν, κυττάξτε τώρα για τους άλλους, ψιθύρισε και λιποθύμησε.

— Πού όμως να τολμήσουν να κυτ- τάζουν για τους άλλους. Αυτοί ήσαν για καλά χαμένοι. Πήραν τους δυό άν- δρες σπíti. Ο πα- τέρας της Μαρυβόν δεν άργησε να συν- έλθη. Ο ναυαγός όμως πάλευε 24 ώ- ρες με τον θάνατο. Στο τέλος ή γερή του κράση ένίκησε και μετά πέντε μέ- ρες ήταν σε θέση ν' σηκωθεί στο πό- δι. Οι σωτήρες του όμως δεν τον αφή- καν να φύγει. Ήταν πολύ εξηντημένος ακόμη και φυσικά φοβερά έπηρεα- σμένος από το δυσ- τύχημα που υπήρξε τόσο τραγικό για τους δυό άλλους συντρόφους του.

Ήταν ένα ψηλό, ερπετικό παλλη- κάρι, άρρενωπής κατατομή και λε- βέντικη κορμοστα- σιά. Τον έλεγαν Ζάν-Άλλαν Γκαλλουέκ. Ήξελε μιά πο- λύ γλυκειά φωνή και τραγουδούσε που και που, ξεμο- ναχιασμένος μέσα

στα βράχια, τραγούδια γεμάτα με- λαγχολία και θλίψη. Πρώτη φορά θ- μως, συνέβαινε να τον άκούση από τόσο κοντά ή Μαρυβόν.

— ■■ —

Σαν να διαισθάνθηκε την παρου- σία της, ο νέος έστρεψε το κεφάλι.

— Το τραγουδί σας με συνεκίνησε πολύ του είπε ή Μαρυβόν.

— Με παραμονεύετε λοιπόν; έκανε ο Ζοζέ. Δεν έπρεπε.

Δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της Μαρυβόν. Ο Ζοζέ της πήρε το χέρι.

— Μαρυβόν, δεν πρέπει να πητε σε κανέναν ότι μ' άκούσατε να τραγου- δώ. Σε κανένα! Σύμφωνοι;

— Μά γιατί; Ήταν κακό; έκανε ή νέα, σκουπίζοντας τα μάτια της.

— Δεν μπορώ να πω σε κανέναν το γιατί, είπε ο νέος, στρέφοντας άλλοι- τά μάτια.

— Ούτε και σε μένα;

— Γιατί θάπρεπε να το ξέρετε έ- σείς; έκανε ο Ζοζέ έκνευρισμένος.

Ή Μαρυβόν έκλεισε τότε τα μά- τια και άφηκε να της ξεφύγει μέσο σ' ένα ψιθύρισμα το μυστικό της.

— Γιατί... γιατί από τον καιρό που είσαστε σπíti μας, δεν θέλησε να ξανάρθη ο Ζάν-Άλλαν Γκαλλουέκ.

Ο «νέος» την κύταξε τρουαγμέ- νος, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και φώναξε:

— Ω! Και σεις!... Και σεις, λοι- πόν!...

Και έφυγε σαν να τον κυνηγού- σαν.

Την άλλη μέρα, ή Μαρυβόν, που είχε σηκωθεί πρώτη, βρήκε επάνω (Συνέχεια στο σελίδα 48)

— Δεν μπορώ να πω σε κανέναν το «γιατί»...

Ή άγνωστη ΚΑΚΙΑ ΜΕΝΔΡΗ

Ο θεατής που καθισμένος άνα- παυτικά στην καρέκλα του ά- κούει το τραγουδί της Κ ά κ ι ας Μένδρη και βλέπει αύ- τη την ίδια να χαμογελά το καθιε- ρωμένο, αλλά πάντα συμπαθητικό χαμόγελό της, βρίσκεται χωρίς άμ- φιβολία, την ώρα εκείνη, υπό την έ- πηρεία μιας γοητείας άκατανίκη- τής. Ή ζεστή φωνή της καλλιτέχ- νιδος, το άρωμα της θηλυκότητος που σκορπά ή παρουσία της, το κά- τι το αλλοιώτικο, το ιδιαίτερο, ή μάλλον το άσυνήθιστο που έχει ή μορφή της, ο κάπως άρρενωπός τό- νος που υπάρχει άρες-άρες στην έκ- φρασή της, έν συνδυασμό με την μαγνητική δύναμη του παλκοσέ- νικου αλχημικίζουν, έκαστο τοίς έκασ- τό, νοι και φαντασία του θεατή και τον κρατούν έκστατικό. Φυσικά την ώρα εκείνη το λογικό άκίνηται και μένουν μόνον οι αισθήσεις για να χαρούν και να άπολαύσουν το θέα- μα. Έρχεται όμως και ή στιγμή που ή καλλιτέχνης, ή οποιαδήποτε καλ- λιτέχνης — άποχωρεί. Ή σκηνή άδει- άζει και ο θεατής μένει μόνος του. Και ή πρώτη σκέψις που περνά από το μυαλό του είναι μιά άπορία, ένα έρωτηματικό! Ποιά είναι αυτή ή γυ- ναίκα; Ή μάλλον πώς είναι, ως άν- θρωπος, ως χαρακτήρας, ως ψυχή; Πώς ζει, τί όνειρεύεται, ποιοι είναι οι μεγάλοι πόθοι της και οι μικρές της άδυναμίες, ποιά τα έλαττώματά της. Δεν ξέρει άπ' αυτήν παρά μόνο το τραγουδί της, το χαμόγελό της, το πρόσωπό της, τη σιλουέττα της.

Όλα τ' άλλα της είναι άγνωστα. Αυτό το «άγνωστο» που υπάρχει σε κάθε καλλιτέχνη, προσπαθήσαμε πάντα να άποκαλύψουμε στη σειρά των πορτραίτων που δημοσιεύομε τακτικά στην «Εβδομάδα».

Κι' αυτή άκριβώς ή σκέψις μας βασάνιζε, όταν κυτούσαμε το κου- δούνι του διαμερισματος της δεσποι- νίδος Κάκίας Μένδρη. Ή τύχη θέλη- σε να σταθούμε λίγο τυχεροί. Ή σιωπηλής ντιζέ, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, άφισε κατά την συνομι- λία μας να φανή ένα μέρος του έαυ- τού της. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι θα παρουσιάσουμε σήμερα, μιά άγνωστη, τελείως αλλοιώτικη από κείνη που ξέρετε, Κάκία Μένδρη.

Πρώτα-πρώτα θα σας παρουσιά- σουμε μιά Κάκία Μένδρη που είναι πρότυπον νοικοκυριού. Το διαμέρι- σμά της δεν θυμίζει ούτε μιά στιγμή τον μπουμισμό φουρν-μινδισμό και το ρεμπελιό που βλέπετε στα σπί- τια των περισσότερων ήθοποιών

της έπιθλέπουν τα πάντα. Έπειτα ο τόνος με τον όποιον μιλά για το σπíti που άνόησε τελευταία, είναι κι' αυτός χαρακτηριστικός της νοι- κοκυρίστικης ιδιοσυγκρασίας της.

— ■■ —

Ή Μένδρη γεννήθηκε στην Όδησ-

ων κάποιου ύποστρατήγου.

Κάποτε όμως ήρθαν και γι' αυ- τήν καλές ήμέρες. Ή ίδια ή τύχη που την κυνηγούσε με τόσο πείσμα, ήρθε κάποτε να την συναντήσει ή ί- δια. Ήταν ένα βράδυ πρωτομηνι- άς κι' είχε γυρίσει μαζί με τους δι- κούς της από κάποια μικροεκδρομή. Ήταν αρκετά ευδιάθετη για να τραγουδά μπουσά στο παράθι- της. Ήταν όμως και πολύ τυχερή για να την άκούση από ένα διπλανό παράθυρο ο μαέστρος κ. Τ. Φαρούγ- γιαν, που βέβαια ένθουσιάστηκε ά- μέσως με τη φωνή της. Και ένδιε- φέρθη. Τρεις ήμέρες άργότερα, ή Μένδρη έδωκανε από τα γραφεία της «Χίς μάστερ Βόις» με ένα συμ- βόλαιο στην τσέπη. Οι πρώτοι δι-

Ένα όραίο προφίλ της δος Μένδρη, με ιδιόγειρον άσέριωσιν της καλλιτέ- χνιδος προς την «Εβδομάδα».

της την εποχή εκείνη ήταν να γίνη δικηγορία ή αν διεπίστωνε ότι το δικαστικό βήμα δεν θα την εύνοου- σε, υπάλληλος σε Τράπεζα. Έμεσο- λάβησαν όμως άτυχήματα οικογε- νειακά. Ο πατέρας της είχε πεθά- νει από καιρό. Άρνότερα πέθανε και ή μητέρα της. Έτσι τα δυό κορί- τσια, ή Κάκία και ή άδελφούλα της ή Νίκη έμειναν ολομόναχα στον κό- σμο. Αντιμετώπισαν την ζωή στην πιο σκληρή όψη της. Έπρεπε να ζή- σουν. Και τότε ή Κάκία έσκέφθη να έκμεταλλευθί τα φωνητικά της προ- σόντα. Θά νινόντανε αντιζέξ.

Φυσικά πάλεψε για να πέτύχη. Το θέατρο την έλάνεζε. Σκέφθηκε λοι-

ώς ότου γίνη δεκτή κι' όταν επί τέ- λους το κατώθεσε, οι ειδικοί βοή- καν ότι ήταν κατόλληλη για ρεμπέ- τικα τραγούδια. Ποιον δεν θα άπε- γόητευε ένα τέτοιο κατόνημα; Ή Μένδρη άπελπίστηκε. Ζήτησε άλλου τύχη και για ένα διάστημα έκαμε την έσωτερική δασκάλα των παιδι-

σκι που «γύρισε» στην Έταιρί- αυτή έσημείωσαν εύθε εέ άρνη μεγάλη έπιτυχία. Θά τους θυμάσι άσφαλώς. Είναι το ταγκό «Αν ξα- ναγύριζες», «Ποτέ σου δεν μ' άγά- τησες», «Νά ζή κανείς ή να μη ζή» κ.λ.π. Όλα αυτά τα εύτυχη πράγ- ματα συνέβησαν το 1934.

Ένα χρόνο άργότερα ή Μένδρη έκανε θριαμβευτική εμφάνιση στην Μάντρα του Άττίκ, για τον όποιον βρίσκει τα πιο καλά λόγια εύγλω- μούσων, και θαυμασμού να λέγη τώρα. Από τότε συνεχίζονται οι θρι- αμβοί της. Σήμερα έχει πιά έπιθλή- θη τόσο πολύ, ώστε να την πληρώ- νουν στην Αθήνα 4 λίρες το βρά-

άρεσει πάρα πολύ.

Έτσι ή κοντρόλτα φωνή της την έσωσε μιά νιά πάντα από τη β' όπά- λη. Και ακόμη περισσότερα της έ- δωσε την ικανότητα να δημιουργή- ση μιά άνετη ζωή γι' αυτήν και για την άδελφή της. Προχθες άνόησε ένα σπíti, του χρόνου θ' άγοράση

Ένα αυτοκίνητο, σε λίγους μήνες θα παντρεύη, θα αποκαταστήσει μάλλον υπό θαυμασίους οίονους την αδελφοσύνη της, για την οποία τρέφει εξαιρετική αγάπη και στην οποία παραστέκεται σάν αληθινή και στοργική μάννα.

— □ —

Οι αδελφές Μένδρη είναι οικονομίες, σφιγχογέριστες. Η μία κρατά το νοικοκυριό, η άλλη εργάζεται, και οι δυο άλλο δεν έχουν στο νου των κι' άλλο δεν προσπαθούν παρά πως να δημιουργήσουν καλλίτερα ζωή τους.

— □ —

Ο άναγνώστης θα θέλη να μάθει κάτι και για την αισθηματική ζωή της συμπαθούς ντιζέ. Θα μάθαινε χωρίς άλλο, αν υπήρχε όμως. Τα τελευταία χρόνια η Μένδρη έχει κηρύξει εις αγνοίαν αυτήν την Α. Ε. τον Έρωτα. Τον έχει αποσκορακίσει απ' την καρδιά της τόσο που να της λένε ότι αυτή και στην θέση της καρδιάς έχει ένα μυαλό που δεν ξέρει από αισθηματισμούς.

Ψεύδεις! Απαντά η ίδια η καλλιτέχνις. Ο συναισθηματικός της κόσμος είναι έξ' ισού πλούσιος, όπως και κάθε γνήσιου αρτίστα. Αλλά κατά τα τελευταία χρόνια τον έκρηξε κι' αυτόν υπό απαγόρευση. Πριν από κάμποσα χρόνια είχε μια αισθηματική περιπέτεια που την συνεκλόνησε. Όπως λένε, εκείνος έφυγε. Και η φυγή αυτή άνοιξε χάσμα μέσα στην καρδιά της Μένδρη. Το χάσμα αυτό το γέμισε η ίδια με την δουλειά, με την μαγική προσπάθεια να επιβληθώ, να φτιάξω τη ζωή της. Και ρίχθηκε τόσο πολύ στην προσπάθεια αυτή, ώστε δεν της έμεινε καιρός — είναι σχεδόν η κυριολεξία — να ρίξει και καμιά ματιά στην καρδιά της, η οποία έκτοτε ακινητεί.

—Ο Έρωτας — μάς είπε η ίδια σε μια στιγμή της συνομιλίας μας — θέλει να του δίνης διαρκώς, να προσφέρει ολοένα κάτι από τον εαυτό σου, έχω συνηθίσει τον τελευταίο καιρό να παίρνω πιο πολύ παρά να δίνω. Και είμαι πολύ ευχαριστημένη. Αργότερα δεν ξέρω τι μπορεί να συμβεί.

— □ —

Έξω από την εργασία της η Μένδρη ζει σχεδόν σάν μια άσπρη. Κυτάζει το σπίτι της, άγκαλά το ύπαιθρο, άλληλογραφεί με φιλικά της πρόσωπα. Οι καλλιτεχνικές ασχολίες της ωστόσο δεν της αφήνουν πολλά καιρό διαθέσιμο. Ούτε και η ίδια άλλωστε έννοει να χάνη τον καιρό της. Θαρρείς πως βιάζεται να ανέβη όσο το δυνατόν ψηλότερα, να επιβληθώ σε όσο το δυνατόν ευρύτερο κοινό. Γιατί η Μένδρη είναι φιλόδοξη κι' ανήκουν πλάσμα. Για νέα γυναίκα τα δυο αυτά προτερήματα είναι μά την αλήθεια άσυνήθιστα και αξιοθαύμαστα.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Τα τελευταία τους λόγια

Λίγο πριν πέση το μαχαίρι...

Δεν έχουν μονάχα οι μεγάλοι άνδρες των γραμμάτων και της πολιτικής τα τελευταία τους λόγια που έμειναν ιστορικά και αναφέρονται όταν δοθή ή ευκαιρία, αλλά και οι μεγάλοι έγκληματιαι.

Είναι έξ' ισού ενδιαφέροντα με τα δσα για τελευταία φορά πρόφεραν τα χείλη των άλλων, που δεν πέθαναν πάνω στην λαιμητόμο ή στην άγχονη.

Θα σάς αναφέρουμε μερικά από τα τελευταία αυτά λόγια, έρανισμένα από μια πρωτότυπη συλλογή που εξέδόθη κατ' αυτός στο Παρίσι.

— □ —

Υπάρχουν κακοϋργοι, που την τελευταία στιγμή, λίγο πριν πέση το κεφάλι τους, αισθάνονται να τους καταλαμβάνη ένας άσυν.ράτητος πατριωτισμός. Ίδιως όταν συλλαμβάνονται και εκτελούνται σε ξένες χώρες.

Έτσι, ο Γάλλος Βακιέ, που κρεμάσθηκε στην Άγγλία, γιατί είχε σκοτώσει τον άνδρα της έρωμένης του, φώναζει — λίγο, προτού άνοιξη κάτω από τα πόδια του η καταπακτή του θανάτου, που θα τον έκανε να αιωρήται στο κενόν: «Ζήτω η Γαλλία!»

Το ίδιο, ο Βέλγος Μπεϋέν. που έχει άποκεφαλισθώ στα 1928 στην Δουνκέρκη της Γαλλίας, φώναζε: «Ζήτω το Βέλγιο!»

— □ —

Υπήρξαν και μερικοί που δεν έ-έχασαν την πολιτικολογία ακόμη και έπάνω στο Ικρίωμα.

Έτσι ο άμαξός Κολινιδ έσπρωξε τον Ιερέα που του πρότεινε τον Έσταυρωμένο για ένίσχυση και φώναξε:

—Πολίται! Φύλαχθήτε από τους άστούς!

— □ —

Ο περίφημος Ραβασόλ, είπε, προσπαθώντας να απαλλαγώ από τα χέρια των δημίων που τον έσπρωχναν κάτω από το λεπίδι, «Όχι, δεν θα με κόψετε προτού μιλήσω στον λαό. Δεν έχετε αυτό το δικαίωμα. Πολίται!»

«Ήδη, όμως, ήταν κάτω από το μαχαίρι. Έτσι, πρόφθασε μόνον να πη: «Σύντροφοι, θάρρος! Ζήτω η άναρχία!»

— □ —

Μερικούς, τους πιάνει την τελευταία στιγμή, ένα είδος αιδημοσύνης. Ίδιως τις γυναίκες.

Έτσι, στα 1817, όταν εξετελείτο η Φρανσουάζ Μισώ που είχε σκοτώσει τα τρία της παιδιά που είχε από το πρώτο της σύζυγο, είπε στον δήμιο που της έβγαζε το κορσάκι για να άπογυμνώση τον λαιμό της:

—Ω! όχι, μη με γδύνετε μπρός σε τόσο κόσμο. Δεν είμαι καμιά παλαγονιστική!...

Στα 1919 δέ, στο Λονδίνο, όταν έ-πρόκειτο να εκτελεσθώ το ζεύγος Μάννινγκ, που είχε σκοτώσει τον έ-

ραστή της συζύγου, η Μάννινγκ ρώτησε τον δήμιο:

—Είναι αλήθεια ότι μετά την κτέλεση τα σώματα των καταδίκων γδύνονται για να ταφούν;

—Ναι, άπήντησε ο δήμιος, είναι η συνήθεια...

—Τότε θα σάς παρακαλέσω να με αφήσετε έμενα όσο μπορείτε ολιγώτερο γυμνή...

— □ —

Οι έκδηλώσεις έπιθανατίου Ιπποτισμού δεν λείπουν επίσης.

Έτσι έχουμε τον διαβόητο Πολωνό Βλαδέκ-Ζίντσουκ, άρχηγό της τρομεράς «Συμμορίας των Πολωνών» που μόνος αυτός, είχε διαπράξει ένδεκα ώμολογημένα έγκλήματα, που ζήτησε την τελευταία στιγμή και ένω έξετελείτο ο συνέννοχός του Πασόφσκυ, από την δικηγόρο του Κα Γεωργία Μυέρ, να της φιλήση το χέρι.

Η Κα Μυέρ συγκινημένη, έβγαλε το γάντι της και ο Βλαδέκ φίλησε το λευκό χέρι με άπειρη άθρότητα

— □ —

Υπάρχουν και οι φιλόσοφοι η θυμόσοφοι της τελευταίας τραγικής στιγμής:

Στα 1937 εξετελείτο στο Μισσουρι της Αμερικής, ένας τρομερός έγκληματίας, ο Ρόσκοε, ο έπιλεγόμενος Κόκκινος.

Όταν ανέθηκε στο Ικρίωμα, ο Ρόσκοε χαιρέτησε ευγενέστατα τους θεατάς της σκηνής και είπε:

—Να πεθαίνω κανείς από δυστύχημα, κάτι πάει κι' έρχεται, αλλά έτσι, είναι στ' αλήθεια πολύ άνόητο!

«Ένας άλλος, ο Σαζιά, ο «σφαγείς των βοσκών», όπως είχε άποκληθώ, είπε όταν του έδωσαν το κεφάλι μέσα στην λαιμητόμο:

—Είναι πολύ δυσάρεστο πράγμα να πεθαίνω κανείς...

Ο διαβόητος δέ Γκραντού, που είχε θανατωθώ στα 1933 στην Μασσαλία, για την δολοφονία ενός βαρκάρη, είπε κυτάζοντας την λαιμητόμο την ώρα που τον κατέβαζαν από το άμάξι στον τόσο της έκτελεσεως:

—Αυτό, λοιπόν, είναι το περίφημο μηχανηματάκι;

Και κατόπι, μιλώντας για τον έαυτό του σε τρίτο πρόσωπο:

—Σ' ένα λεπτό θάνατι νεκρός!...

Αληθινά θαύμα ψυχραιμίας ύπηρεσε ο δολοφόνος Λουκάς που είχε εκτελεσθώ στο Σατωρου της Γαλλίας, τραγουδώντας έπάνω στην λαιμητόμο την μεγάλη άρια του Φάουστ «Χαίρε, ω! τελευταία μου αγωγή!...» Και την τραγούδησε με φωνή και τέχνη που κατέπληξαν το άκροατήριό του.

Τέλος, ο περίφημος Έλισαμπίν, που είχε καταπονηθώ το 1840 για τρεις φόνους παιδιών, μουρμούρισε καθώς τον γονάτιζαν μπροστά στην γκιλιτίνη:

—Σκέπτομαι ότι σε μερικά δευτερόλεπτα δεν θα σκέπτομαι πιά...

Σ' άλλο φύλλο θα συνεχίσουμε με τους «ήθικολόγους» και τις «μετανοούσες Μαγδαληνές».

Το δελκτικό ρομάντζο της

ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

και του

ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ του κινηματογράφου όλου του κόσμου χάρηκαν εξαιρετικά με τους γάμους της Βαρβάρας Στάνγουϊκ και του Ρόμπερτ Τάιηλορ, που αποτελούν ένα από τα ωραιότερα ζευγάρια του κόσμου. Οι δυο πρωταγωνιστάι παντρεύτηκαν τώρα τελευταία στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας, κι' ο γάμος των αποτελεί τη συνέχεια ενός γλυκυτάτου, όσο και παράδοξου έιδυλλίου.

Ίδου τί άποκαλύπτει, μ' αυτήν την ευκαιρία, η Βαρβάρα Στάνγουϊκ για την ιστορία του έρωτός τους και της ρομάντζου:

—Για ναμαι ειλικρινής, τίποτα δεν φαινόταν να προμηνύη, το μέλλον τότε λονπού ήμουν παιδί.

Μελετούσα με έπιμέλεια τα μαθήματά μου και σκόπευα μάλιστα να γίνω παιδαγωγός όπως η μητέρα μου. Ο έπαναστατικός όμως και θορυβώδης χαρακτήρ μου άνησυχούσε πάντα τους γονείς μου.

Δεν όνειρευόμουν παρά περιπέτειες και καυγάδες και δεν ήμουν ευχαριστημένη παρά όταν έβγαινα στο σχολείο ύστερα από ένα γερό πετροπόλεμο με τα άγόρια του γειτονικού λυκείου.

Πάντα ήμουν έτσι. Πάντα μ' ένθουσίαζε ο άγώνας...

Όταν έβγαλα τους γονείς μου, αναγκάσθηκα να αφήσω και μελέτες και όλα και να σκεφθώ να θρω μια δουλειά για να ζήσω. Οι αδελφές μου εργαζόταν ήδη ως χορεύτριες. Προσελήφθη και γω σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης. Κι' από 'δω άρχίζουν οι περιπέτειές μου. Περιπέτειες που ή άρχή τους συμπίπτει και με την άρχή του έρωτικού μου ρομάντζου.

Είχα ξεπέσει ένα θράδυ σε μια σκοτεινή άκρη της Καλιφόρνιας. Ο διευθυντής του θέατρου του οποίου άποτελούσα μέρος είχε σκάσει πέρνοντας μαζί του και όλο το περιεχόμενο του ταμείου. Ρουφούσα άργά — άργά και μελαγχολικά ένα άγκυρόγκυ σ' ένα μπαρ και σκεφτόμουν ότι τα λίγα «σέντες» που είχα στην τσέπη μου μόλις και θα με έμποδίζαν απ' το να πεθάνω της πείνας για λίγες μέρες. Είχα, όπως καταλαβαίνετε, φοβερά νεύρα και δεν ήμουν διόλου διατεθειμένη να άκούσω τα κομπλιμέντα του πρώτου τυχερού άθωμάτου.

Σε μια στιγμή ένας δούλος από άνθρώπους του σινεμά πλημμύρισαν το κέντρο και ένας νέος με πόσωπο γλυκό και γελαστό ήρθε και κάθησε κοντά μου.

Ήταν ο Ρόμπερτ Τάιηλορ, έρασιτέγνης μουσικός, τον οποίον προσπαθούσε τότε να λανσάρη ο καθηγητής του, του βιολοντσέλλου. Μόλις τον είδα, έννοιωσα ένα άπροσδιόριστο αίσθημα άσφαλείας. Με τραβούσε ή εξαιρετική του λεπτότης, αλλά και συγγνώμη με φόβιζε. Η ζωή με είχε κατατρέξει τόσο πολύ ως τότε!

Γι' αυτό, όταν σε λίγο μου μίλησε τον απέκρουσα άρκετά άχαρπα.

Γιατί, διάβολε, αυτός ο άνθρωπος, που ήταν μέχρι άηδίας ωραίος, ένδιαφερόταν για μένα; Του μίλησα ώστόσο για την θέση στην οποία βρίσκόμουν. Με άφησε για λίγα λεπτά, πήγε διασπικός στο τραπέζι, που καθόνταν οι φίλοι του, για να γυρίσει σε λίγο να μου άναγγείλη θραμβευτικά ότι είχε πείσει τον σκηνοθέτη να μου άναθέσει κάποιο ρολάκι σε ένα φίλμ.

Θάπρεπε να τον άγκαλιάσω απ' τη χερά μου. Κι' όμως δεν έκανα τίποτα. Ένοιωθα μια ταπεινώση, που ήμουν άναγκασμένη να δεχθώ τη δόθεια αυτού του άγνωστου νέου. Ύστερα από λίγες ώδωμάδες γλώσσας άρκετα «λυγρά». Έπέερασαν χρόνια χωρίς να ιδωθώμε.

Έγυριζα διαρκώς φίλμ, όλο έγύριζα.

Απ' την άλλη μεριά και ο Ρόμπερτ Τάιηλορ ανέβαινε ένα — ένα τα σκαλοπάτια που οδηγούν στη δόξα. Έγώ μάθαινα πάντα το κάθε τι γι' αυτόν. Και θα το πιστέψετε; Ένοιωθα ένα σφίξιμο στη καρδιά, όταν μου ανέφεραν λεπτομέρειες για τον σύνδεσμό του με την Λορέττα Γιούγκ, ή την Ζανέτ Γκαίηγορ.

Είμασταν συνάδελφοι, αλλά δεν θλεπόμασταν ποτέ... Νάταν μια παράξενη

θέληση της τύχης, ή οι κύκλοι μας ήσαν άλλοι;

Έν τω μεταξύ είχα παντρευθώ, από καιρό τώρα, με τον Φράνκ Φαίη. Κ' είχα χωρίσει κιόλας... Τό γιατί; Ώ, αυτό είναι άλλη ιστορία.

Μια μέρα πήρα τηλεγραφικώς πρόσκληση να πάω να παίξω στο «Πυρετός των Τροπικών» με πρωταγωνιστή τον Ρόμπερτ Τάιηλορ. Δεν ξέρω γιατί, στην άρχή σκέφτηκα να άρνηθώ, αλλά ύστερα μετανόησα και πήρα το τραίνο για το Χόλλυγουντ.

Φθάνοντας, ο σκηνοθέτης μου είπε ότι ο ίδιος ο Τάιηλορ είχε ζητήσει να παίξω εγώ το ρόλο της πρωταγωνιστριάς στο φίλμ. Άλλο που δεν χρειαζόταν δηλαδή για να με πιάσουν τα νεύρα μου!

Καθώς έκανε ζέστη κιόλας, σκέφτηκα πως ένα πράγμα θα με έσωζε: Να πάω στο διαμέρισμα που είχα κρατήσει για να πάρω ένα μπάνιο. Πραγματικά πήγα. Την στιγμή όμως, που άνοιξα την πόρτα είδα τον Ρόμπερτ ξαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι, με το αιώνιό του χαμόγελο στα χείλη. Καίωραϊον όσο δεν επιτρέπεται να είναι άνδρας — έτσι πιστεύω τουλάχιστον.

Προχώρησε ευγενικά προς το μέρος μου για να μου άναγγείλη ότι ήθελε να ναι ο πρώτος που θα πατούσε το πόδι του σπύι μου.

Τάχασα με το θράσος του. Και το κακό ήταν που δεν γινόταν ποτέ άντιπαθητικό αυτό το παιδί. Ήταν όλος εύθυμία και ειλικρίνεια. Τόν πέταξα, εν πάση περιπτώσει, έξω από την πόρτα «Στο διάολο! σκεφτόμουν. Τέτοιους Δόν-Ζουάν δεν τους χρειαζόμα!»

Επί δυο ολόκληρες έβδομάδες ο Ρόμπερτ προσπαθούσε να με εξευμενίση. Κάθε βράδυ, γυρνώντας σπύι, εύρισκα κάτι περίφημα γαρύφαλλα ή τριαντάφυλλα να με περιμένουν. Τίποτα, όμως, δεν με άφώπλιζε. Ο σκηνοθέτης είχε την κακή έμπνευση να μου άναφέρει τον άστρονομικό αριθμό των έπιστολών που λάμβανε καθημερινώς από θαυμάστριές του ο Ύν-

Η πρώτη φωτογραφία μετά τον γάμο.

δοξος συνεργάτης μου. Και αυτό ήταν που μ' εξενείριζε περισσότερο.

Ένα βράδυ—οι «Νύχτες» των Τροπικών—κόντευαν να τελειώσουν—ο Φράντς, ο σκηνοθέτης μας, έπρότεινε να πάμε όμαδώς να ξεσκάσουμε. Έγώ αρνήθηκα.

Ήξερα τί άναρά περνά κανείς σε κάτι τέτοια γλέντια. Άλλά ο Φράντς επέμενε. Και υπεχώρησα. Μπήκαμε όλοι, ήθοποι-οί, χορίστες, σκηνοθέτες και λοιποί, στα αυτοκίνητα που μ'άς περιμέναν και πήγα-με σ' ένα κέντρο.

Έκεί μέσα όλοι άρχισαν να πίνουν και να γελούν και να χορεύουν σαν παιδιά. Ένοιωσα μία μεγάλη άνακούφιση σαν είδα τον Ρόμπερτ Ταίλντορ να με πλη-σιάζει:

— Θέλετε να χορέψουμε;
Και με παρέσυρε στη πίστα. Πότε-πό-τε το μάγουλό του χάρεινε το δικό μου. Μέσ' στην άγκαλιά του, ένοιωθα ότι ή-μουν όλοκληρωμένα εύτυχης. Άλλά, ή χαρά μου δεν κράτησε παρά λίγο, δυσ-τυχώς.

Ξαναδρόβηκα σε λίγο μόνη, αδιάφορο άν ήμουν τριγυρισμένη από θαυμαστές ένοιωθα να πλήττον τρομερά μέσα στο ζωηρό εκείνο περιβάλλον.

Και ξάφνου κατάλαβα πως δεν είχα παρά μία επιθυμία: να φύγω! Έβριξα το μαντώ μου στις πλάτες μου και βγήκα έξω. Προχώρησα προς το αυτοκίνητό μου και τότε διέκρινα μία ανδρική σιλου-έττα καθισμένη στο βολάν: «Θάναι κα-νένας μεθυσμένος», σκέφτηκα. Ξαφνικά άκουσα μία φωνή: «Καλησπέρα, Βαρβά-ρα!»

Ο Ρόμπερτ Ταίλντορ!
Δεν φάνηκε να εκπλήσσεται διόλου που με είδε.

— Θ' άνεβήτε; Έλάτε... και πάμε! Έγρήκουσα, χωρίς να ξέρω κι' εγώ κα-λά το γιατί. Τώρα ο άέρας που χα-στούκιζε δυνατά το πρόσωπο. «Ημαστι-μόνοι μέσ' στην άπέραντη έκταση τού άμμου. Στα βάθη τού είναι μου ένοιω-θα να με πλημμυρίζει μία γλυκιά προ-σμονή.

Έστράφηκα προς τον σύντροφό μου.
— Ξέρετε Ρόμπερτ ότι έχω ένα άπαι-σιο χαρακτήρα;

Τον είδα να χαμογελά γλυκά, μέσ' στο μισοσκόταδο.

— Και θά το πιστέψετε; Τό όνειρεμένο αυτό ταξίδι διαρκεί άκόμα...Είμαι σήμερα κυρία Ρόμπερ Ταίλντορ!»

Π = NNIES

— Ο Φερναντέλ έτοιμάζει ένα νέο σίλμ «Είναι μυστήριο» μαζί με την Έλ-βίρα Ποπέσκο, τον Τραμέλ και τον Ζόλ Μπερρύ.

— Στο Παρίσι έτοιμάζεται ή «Νανάν» τού Ζολά. Την περίφημη ήρωίδα θά την έnsαρκώσει ή Βιιδιάν Ρομάνς.

— Στην Νίκαια άρχισε το γύρισμα έ-νός μεγάλου σίλμ παρμένο από το μυθι-στόριο του Μωρίς Ντεκουμπρέ: «Μα-κάο». Παίζουν ο Σέσου Χαϊακάβα, ο Έρρικ φόν Στροχάιμ, ή Μιρέϊλ Μπα-λέν.

— Στο Στούντιο της Ζουανβίλ, συνεχί-ζεται το γύρισμα τού σίλμ «Παγίδες» στο όποιο πρωταγωνιστεί ο άμίμητος Σε-βαλιέ.

Η υπόθεση είναι παρμένη από την ζωή των Οίκων μόδας και των μου-ζικ γκόλλ. Παίζουν επίσης ο Έρρικ φόν Στροχάιμ, ο Πιέρ Ρονσάρ και ή Μπρίντε Ντεά.

Νέα από τό Χόλλυγουντ

Η ΜΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

το Παρίσι εξέλεγε εσχάτως ή Μίς Σινερμόντ 1939. Στην εικόνα μας φαίνεται ή έπιτυγούσα δεσποινίς Άντουανέττα Φερλέ την ώρα που ο προ-έδρος της έλληνοδίκου έπιτροπής έκλε-κτός ήθοποιός Άλμπερ Πρεζάν περνά

γύρω από τον λαμβό της ένα παράξενο κολλίε από λουλούδια.

Η ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΤΑΡ

Η συγχριντική τελευταία έγινε σύ-ντες τις μέρες στο Χόλλυγουντ. Έωρτάσθηκε ή 75ετηρίς της γη-ραιότερας στάρ τού παγκοσμίου κινη-ματογράφου. Οι νεώτεροι βεβαια θά την άγνοούν τελείως οι αγεροντότεροι όμως, θά την θυμηθούν. Είναι ή Μάυ Ρόμπσον, ή αλησμόνητη σπουδ παιαιοτέ-ρους, πρωταγωνίστρια της «Αιιδής της μίας ήμέρας» και τού «Έαρος της ζωής».

Σημειώσαν ότι ή Ρόμπσον είναι ή μόνη στάρ που έχει παίξει επί τόσο μα-κρόν χρονικό διάστημα: παίζει επί 56 χρόνια. Έχει άρχισε στα 1883.
Η έορτή έγινε στο στούντιο την ώρα που γυριζότανε το σίλμ «Μία οικογενεια-κή υπόθεση». Διεκόπη για λίγη ώρα το γύρισμα, και οι 300 προσκεκλημένοι της Έταιρίας Γουόρνερ Μπρόντγουεζ που διωρ-γάνωσε την τελετή και που ήσαν όλοι ότι έκλεκτον έχει να επίδειξη ή κινη-ματογραφόπολη, συγχάρισαν την τι-μωμένη στην όποια οι άδελφοί Γουόρ-νερ προσέφεραν ένα δαχτυλίδι με ώραίο-τα διαμάντια.

Στο τέλος προσεβλήθη μία ταινία με ά-ποσπάσματα από τα καλύτερα έργα στé-ποια έχει πρωταγωνιστήσει ή Ρόμπσον. Η συγκίνησις της γηραιάς στάρ ήταν τόση, που έκλυσε. Και αυτή τη φορά τó δάκρυά της δεν ήταν από γλυκερίνη...

ΠΕΝΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΕΣ!

Αν δεν ξέρετε βέβαια, ποιά είναι ή μεγαλειότερα μάκα μπιακόων στην Άμερική, σάς την δίνομε με κίν-δυνο να τής κάνουμε... διαφήμιση δωρε-αν: είναι ή Νάσιοναλ Μπίσκουι Κό-μπανυ.

Φυσικά, ή μεγαλειότερη αυτή φίρμα, έ-τόμεγον ήτο να κάμη και την καταπλη-κτικώτερη διαφήμιση που έχει γίνει ως ώρα.

Λοιπόν, ή Έταιρία αυτή έπρόκειτο να κάμη κινηματογραφική διαφήμιση των προϊόντων της στην Έκθεση της Νέας Υόρκης. Προς τόν σκοπόν αυτόν άπα-λάθη στον Γουόλτ Ντίσνεϋ τόν μεγάλο

δημιουργό τού Μίκυ Μάους και τής Χι-ονάττης.

Ο Ντίσνεϋ τού έκανε ένα διαφημιστι-κό σίλμ διαρκείας τεσσάρων μόνον λε-πτών για τó όποϊον εξήγησε πέντε έ-κατομμύρια δραχμές.

Και ή Νάσιοναλ Μπίσκουιτ Κόμπανυ έπλήρωσε τά πέντε έκατομμύρια!

Ο ΧΑΪ-ΑΚΑΒΑ ΧΟΡΕΥΤΗΣ

Ι Παρισίνοί έδοκίμασαν αυτές τις μέρες μία εύχάριστη έκπληξη που ήταν σινάμα και μία άποκάλυψη γι' αυτούς. Είδαν τόν περίφημο Έάπωνα πρωταγωνιστή τού κινηματογράφου Σέ-σου Χαϊακάβα, να χορεύη σαν άληθινός δεξιοτέχνης.

Βέβαια, ο Χαϊακάβα δεν χόρευε ούτε κλακέτες, ούτε λαμπρο-ούακ, αλλά τó Κέντο, έναν έθνικό χορό της Έαπωνί-ας, που χορεύεται μ' ένα σπαθί στο χέρι. Ήταν ένας πολεμικός χορός των Σα-μουράι, των παλίων πολεμιστών της Έα-πωνίας.

Ο χορός αυτός χορεύεται πολύ άργά με κινήσεις περίπου «αναλυτικές» όπως τó γνωστό «Ραλαντί» στον κινηματο-γράφο. Όταν τελείωσε, κάποιος από τους θεατάς που τόν συνεχάρη νόμισε ότι έ-πρεπε να τού πη:

— Θά πήρατε βέβαια την μέθοδο αυ-τή τού ουαου από τόν κινηματογράφο.

Και ή Χαϊακάβα μ' ένα γαυτόγελο:

— Δεν φαντάζομαι. Οι Σαμουράι έζη-σαν πολύ προτού έφευρεθί ή κινηματο-γράφος.

ΝΕΟΣ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Σέρλοκ Χόλμς, ο περίφημος ντέντε-κτιβ που δημιουργήθηκε στην φαν-τασία τού Κόναν Ντόυλ, ένεφανίσθη έπανειλημμένως στην όθνη. Ίδιαιτέρá έντύπωση άφησε στο παρελθόν τó ζων-

τάνειά του από τόν Τζόν Μπάρουμ. Κι' ο Κλάιβ Μπρούκ υπεδόθη με μεγά-λην έπιτυχία τó ίδιο πρόσωπο. Τελει-ταία τόν ρόλο τού Σέρλοκ Χόλμς στον «Σκόλλο των Μπασκεβίλλ» παίζει με εξαιρετικό σουζέ ο Μπέζιλ Ρέθμπον.

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Όστερα από μακρά άπουσία, ένα άκό-μη άστέρι ξαναγυρνά στον κινημα-τογράφο: ή περίφημη Ντίνα Πάολο.

Η γολιθευτική στάρ, που ξεκουράζό-τανε στο Κάπρι, τó ώραίο νησί της Νεαπόλεως θά γυρίση τώρα ένα σπου-δαίο όπως λένε σίλμ τó «Θεϊκό σημάδι».

ΜΕ μιάν άρπακτική κίνηση, ή Ζοζέττα πή-ρε στα χέρια της τó περιοδικό που έφερε ο τα-χυδρομικός δια-νομέυς και ξε-φυλλίζοντας το βιαστικά, έφθα-σε στη σελίδα της άλληλογρα-φίας, όπου ή σύμ-βουλος των ά-ναγνώστριών, ή «Θεία Βέρθα», κρατούσε την πε-ρίφημη στήλη «Μεταξύ μας...!»

Με την πρώτη ματιά που έρρι-ξε ή Ζοζέττα στα «Μεταξύ μας», της ξέφυγε μία μικρή κραυγή χαράς. Άλλά την ίδια στιγμή, ά-κούσθηκε τó ά-νοιγμα της πόρ-τας. Η Ζοζέττα έκλεισε με θυμό τó περιοδικό και δέχτηκε τή μη-τέρα της μ' ένα βλέμμα, κάθε άλλο παρά γλυ-κό.

— Τι τεμπέλα που είσαι τέλος πάντων, Ζοζέ-τα. Πότε θά πας στο καθαριστήριο να πάρης τó ζακεττάκι μου; Δεν έ-χω τίποτε να φορέσω!

Η Ζοζέττα έδωσε μιάν άπάντηση πρόχειρη και μόλις ή μητέρα της βγήκε από τó δωμάτιο, ξανάνοιξε τó περιοδικό και διάβασε την άπάντη-ση της Θείας Βέρθα στο γράμμα που της είχε στείλει:

«Α γωνιώσαν Χελιδόνα», Έν-ταυθα. Τό γράμμα σου με συνεκίνησε. Άποκαλύπτει ψυχή λεπτή, γεμάτη εύ-γενικά συναισθήματα. Έν πάση περιπτώ-σει, μην φαντασθής ότι ή περίπτωσί σου είναι μοναδική. Άφού άποδίδεις στην τα-πεινή μου γνώμη τόση σημασία, μάθε ότι δεν θεωρώ την περίπτωσή σου άπελπιστι-κή. Μού γράφεις ότι είσαι σίγουρη για την άγάπη του. Μόνο που δεν τού την έκδηλώνεις όπως θάθελες. Έσύ. Άλλ' αυτό δεν είναι πράγμα για να σε κάνη ν' άπο-γοητεύεσαι. Άπόφευγε όσο μπορείς τις σκηνες και τις γκιρίνες και δείξε του πε-ρήφανα ότι θεωρείς τόν έαυτό σου άξιο τής άγάπης του».

Για τόν αδιάφορο άναγνώστη, μιá παρόμοια άπάντηση δεν θάλεγε και πολλά πράγματα. Τη Ζοζέττα, όμως, την ένθουσίασε. Μέτρηση τις γραμ-μές και είδε ότι ή Θεία Βέρθα είχε άφιέρωσι στην περίπτωσή της τρι-πλάσιον χώρο από ό,τι άφιέρωνε για τις άπαντήσεις των άλλων άναγνω-στριών. Έπειτα, εκείνη ή φράσις της συμβούλου των άπογοητευμένων υπάρξεον που έλεγε ότι τó γράμμα της Ζοζέττας «άποκαλύπτει ψυχή λεπτή και γεμάτη εύγενικά συναι-σθήματα», έκολλάκε τρομερά την κοπέλλα. Και έίπε μέσα της ή Ζοζέ-τα: «Άφού ή Θεία Βέρθα, μιá ά-γνωστη, με κρίνει έτσι, πως είναι δυ-νατόν, αυτός, ο τόσο έξυπνος, που ξέρει τó χρώμα των ματιών μου, τή γλύκα των φιλιών μου, τή βελουδέ-

Ο Ρενέ της έγραφε ότι δεν είχε πιά όρεξη να άνεχθί τά καπρίτσια της

«Μεταξύ μας...»

Αισθηματικό διήγημα τού Α. Σερντάκ

νια έπιδερμίδα μου και την άφοσί-ωσή μου, να μην έκτιμήση όσο πρέ-πει αυτά που τού προσφέρω!»

— — —

Η Ζοζέττα ήταν μιá κοπέλλα ει-κοσι δύο χρονών, με καλή μόρφωση, με μέτριες φιλοδοξίες, με πολλή έ-ξυπνάδα και με μεγάλη φινέτσα. Νομιζόντας ότι είχε υποχρέωση ν' ά-παντήση στη Θεία Βέρθα και να την εύχαρισήση για τά καλά λόγια που της έγραφε, κάθισε άμέσως και συ-νέταξε ένα πολυσέλιδο γράμμα, που άρχιζε μ' αυτά τά λόγια:

«Κυρία,

» Πρώτα-πρώτα, άφίστε με να σάς εύχαρισήσω με όλη μου την καρδιά. Δεν μπορείτε να φαντασθής τó μεγάλο καλό που μου κάνετε. Έπί τρείς όλόκληρες έ-βδομάδες, υπέφερα από την πιό φοβη-τή άγωνία. Και να που τώρα, χάρις στα παρήγορα λόγια σας, ξαναβρήκα την πνευματική μου γαλήνη.

» Άπευθύνομαι άπόψε σε σας, σαν σε μιá σεβαστή και πολύπειρη φίλη της ό-ποιας έχω την άνάγκη και ή όποια ξέρει να γρήθ έάλασμο στις πονεμένες καρδιές. Ξέρετε, θεία Βέρθα, ότι ή άποστολή σας είναι από τις ώραιότερες; Πόσες κοπέ-λες σαν εμένα, δεν βασανίζονται από τή εκέψη ενός μυστικού, που δεν μπορούν να τó έκμυστηρευθούν σε όποιονδήποτε, θέλουν να ζητήσουν μιá συμβούλη και δεν ξέρουν που ν' άπευθύνουν. Και οι γονείς των είναι οι τελευταίοι που θά μπορούσαν να τις ενισχύσουν! Όσο για μένα, πρέπει να ξέρετε ότι δεν άισέβα-μένα, πρέπει να ξέρετε ότι την άγάπη τού μνηστήρος μου. Ήταν θά ήταν ίκανή να τού δημιουργήση σκηνές. Όσο για τις σιλενάδες μου, άλλόμονα! Είναι μήπως άνάγκη να σάς πώ ότι με ζήλευσαν; Γί-ναι, έτσι είναι πλασμένοι δυστυχώς οι

καλωσύνη. Η διεύθυνσις της «Σι-λουέττας» τόν άπορροφούσε πάρα πολύ. Μ' όλον τόν φόρτον, όμως, της δουλειάς του, δέχτηκε με μεγάλη του εύχαρίστηση ν' άναπληρώση τή συνεργατιά του, τή Θεία Βέρθα, στη στήλη της άλληλογραφίας, για καμμία δεκαπενταριά μέρες. Και τó δέχτηκε, γιατί στη στήλη αυτή απέ-διδε μεγάλη σημασία, έχοντας την πεποίθηση ότι χωρίς τó «Μεταξύ μας», δημιουργούσε αδιάσπαστες φιλιές με τις άναγνώστριές του.

—Τί παραλήρημα! ψιθύρισε μόλις διάβασε τó γράμμα της Ζοζέττας. Δεν θά μπορούσα να βεβαιώσω ότι τó κορίτσι αυτό είναι ένδιαφέρον. Έν τούτοις... άν προχωρούσα στο παιχνίδι ως τó τέλος... Άν της ά-παντούσα με ιδιαίτερο γράμμα... Έτσι, θά τή γνώριζα προσωπικώς αυτή την «Άγωνιώσαν Χελιδόνα», και θά την μελετούσα με όλη μου την άνεση.

Και χωρίς να χάση καιρό, ο Πιέρ Ζακεμάρ έστειλε στη Ζοζέττα τó ά-κόλουθο γράμμα:

«Άγωνιώσαν Χελιδόνα,

Είναι και σειρά μου, να σάς κάνω κι' εγώ, δεσποινίς, μιάν έκμυστηρευση. Τό πρόσωπο που έλαβε τά γράμματά σας και σάς άπήντησε— ή θεία Βέρθα, δηλα-δή—δεν είναι γυναίκα, άλλ' άνδρας. Αυ-τό συνέβη έντελώς τυχαίως λόγω πο-στικού άποουσας της πραγματικής θείας Βέρθα. Θά τού συγχαρώσκατε άραγε αυ-τή τή μικρή άδικαιότητα; Πάντως, οι ά-παντήσεις που σάς έδωσε ήταν ειλικρι-νείς και τις πιστεύει άπόλυτως».

Ο Πιέρ περίμενε την άπάντηση στο γράμμα του αυτό, προσπαθώντας να πείση τόν έαυτό του ότι ή «Άγωνι-ώσα Χελιδόνα» δεν θά τού άπαντού-σε. Όστόσο, κάτι τού ψιθύριζε μέσα

άνθρωποι...

Και συνεχίζον-τας, ή Ζοζέττα Σαμπατιέ άράδια-ζε με καλλιγραφι-κά γράμματα τις άνησυχίες της, τις έλπίδες της, τις όουές της καρδιάς της... Φωαίριες γυ-ναικείες, χωρίς άργη και χωρίς τέ-λος.

— — —

Ο διεθυντής τού περιοδικού «Σιλουέττα» που εί-χε διαβάσει μεχρις εκείνης της στιγμής, έν-τελώς μηχανικά, καμμία πενήντα-ριά γράμματα, σταμάτησε στο γράμμα της Ζο-ζέττας κάπως περισσότερο. Και καθώς τó διάβα-ζε, τó πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα λεπτό χαμόγελο.

Ο Πιέρ Ζακε-μάρ είχε πατή-σει τά πενήντα και ήταν ένα γε-ροντοπαλλήκαρο γεμάτο σκεπτι-κισμό και κα-

του ότι τα λογικά του επιχειρήματα δεν στεκόντανε και ότι η άγνωστη επιστολογράφος του θα του ξανάδινε ίχνη ζωής. Όπως και έγινε. Τρεις μέρες αργότερα, ο διευθυντής του περιοδικού «Σιλουέττα» έλάμβανε μίαν επιστολή που έγραφε απ' έξω «Εμπιστευτική».

Νέα κρίσις παραληρήματος! Η Ζοζέττα όμολογούσε ότι η ανάκαλυψις της πραγματικής ταυτότητος της Θείας Βέρθας την είχε κάπως στενοχωρήσει, ευχαριστούσε, όμως, τον Προστάτη. «Αγγελό της, που την έφερε σ' επαφή μ' έναν κύριον «τόσο μυαλωμένο», που ήξερε να ψυχολογήει και να έμπνευε εμπιστοσύνη στις γυναίκες. Και το γράμμα, ένα γράμμα πολυσέλιδο, εξακολουθούσε στο ίδιο μοτίβο, χωρίς να γίνεται καθόλου λόγος για τον άρραβωνιαστικό της Ζοζέττας.

Το νέο αυτό γράμμα διεσκέδασε εξαιρετικά τον Πιέρ Ζακεμάρ. Και άδίστακτα πλέον, έγραψε στη Ζοζέττα, ζητώντας ένα ραντεβού, για να τα πούνε καλλίτερα. Έξ' άλλου, η ηλικία του άποτελούσε την καλλίτερη έγγυση για την ασφάλεια της κοπέλλας, από κάθε κίνδυνο.

— □ —

Η Ζοζέττα πήγε στο ραντεβού, με μεγάλη προθυμία. Και μετά την πρώτη δειλία, ψιθύρισε:

—Τι άστειο μου φαίνεται πού βρίσκομαι κοντά σας...

—Κοντά στη Θεία Βέρθα, είπε ο Πιέρ, χαμογελώντας.

—Αλήθεια, δεν έπληξατε, κύριε, από τις ιστορίες μου; Δεν με κρίνατε ως άνοστη, φλύαρη και έπιπόλαιη;

—Σας όρκίζομαι ότι όχι.

Και όμως, ο Πιέρ Ζακεμάρ έφερε τη συζήτηση στο θέμα που έγιναν άφορη της γνωριμίας των. Ήταν περίεργος να μάθει τί θέση είχε στη ζωή της κοπέλλας ο αινιγματικός αυτός μνηστήρ.

—Θα μιλήσωμε, λοιπόν, γι' αυτόν, είπε ο Πιέρ με ύφος καθηγητού.

—Γι' αυτόν; απήντησε η Ζοζέττα, σαν άφηρημένη.

—Για τον μνηστήρα σου, παιδί μου. Καλούρισαν καθόλου οι άνησυχίες πού σου γέννησε η στάσις του; Και αν είναι έτσι, πρέπει να πιστέψω ότι δεν θάχης πλέον την άνάγκη των συμβουλών μου και να μετανοιώσω πού σου ζήτησα αυτό το ραντεβού;

—Μ' αυτά πού λέτε, κύριε Ζακεμάρ, με προσβάλλετε, είπε η Ζοζέττα ζωοπά. Και αν άκόμα δεν θάχα την άνάγκη σας, πάλι θα εύρισκα ευχαρίστηση κοντά σας. Δυστυχώς, όμως, τα πράγματα πναινούν πολύ γρήγορα (βαθός άναστεναγμός). «Ο...» άπάντε είναι πάντοτε ο ίδιος. Σας είχα πει ότι τον έλενε Ρενέ; Δεν έχω μαζί του σοβαρά παράπονα. Μόνο πού είναι λιγώτερο τρυφερός άπέναντί μου, τον τελευταίο αυτόν καιρό.

Ο Πιέρ της πήρε το χέρι μέσα στο δικό του, χωρίς εκείνη να το άποσύρη.

—Πόσων χρονών είναι ο Ρενέ;

—Είκοσι πέντε.

—Τι άνθρωπος είναι; Δεν μου τον έχετε περιγράψει.

—Σπουδαίο παιδί. «Όχι πολύ ώραϊος, αλλά γοητευτικός.

—Τι δουλειά κάνει;

—Τραπεζικός υπάλληλος.

—Σκέπτεσθε να παντρευήτε τώρα γρήγορα;

—Δεν ξέρω. Αμφιβάλλω μάλιστα αν θα παντρευθώμε ποτέ.

—Δεν σας καταλαβαίνω, είπε ο Πιέρ.

Η Ζοζέττα τον κύτταξε ντροπαλά. —Θα σας πω κάτι, έντελώς μεταξύ μας. Ο Ρενέ δεν είναι άρραβωνιαστικός μου. Είναι... καταλαβαίνετε;

—Ναι, κατάλαβα, είπε ο Πιέρ, γεμάτος ένδόμυχη χαρά, για την έπίδειξη.

Η Ζοζέττα εξηκολούθησε:

—Για τίποτε όμως τον κόσμο δεν θάθελα ν' αμφιβάλλετε για την άγάπη μου σ' αυτόν, κύριε. Γιατί, διαφορετικά, θα έπαινα να σας θεωρώ για φίλον. Και μ' άρρείει τόσο πολύ η συντροφιά σας...

—Και σε μένα τó ίδιο, δεσποινίς. Μου είσθε πολύ συμπαθητική. Έξ' άλλου, σας συμπάθησα από τη στιγμή πού διάβασα το πρώτο γράμμα σας.

—Σας ευχαριστώ. Φοδόμενα τόσο μήπως σας φανώ ένοχλητική... Ξέρετε ότι παρά λίγο να μ' έλθω; Με είχε καταλάβει πανικός.

—Και γιατί; Δεν υπήρχε κανένας λόγος.

—Αν με βλέπετε χαρούμενη, είναι γιατί βρίσκομαι κοντά σας. Μου κάνατε πολύ καλό.

—Μά γι' αυτό σας ζήτηνα κι' εγώ να γνωριστούμε. Και τώρα, πέντε μου: θέλετε να σας δώσω μια καλή συμβουλή; Θά σας ήταν βέβαια δύσκολο να την άκολουθήσετε, αλλά πρέπει να τó κάνετε, αν θέλετε να πετύχετε. Πρέπει να κάνετε τον Ρενέ να πιστέψη ότι άπομακρύνεσθε άπό κοντά του. Αραιώστε τις συναντήσεις σας, προσασίσητε διάφορες μυστηριώδεις άπασχολήσεις και προσπαθήστε να φαίνεσθε ψυχρή μαζί του.

—Ναι, τó καταλαβαίνω. Πιντεύετε, όμως, ότι...

Ο Πιέρ την έπιασε άπό τó μπράτσο:

—Σας βεβαίω ότι δεν υπάρχει άποτελεσματικότερο μέσον για να έ-εακριθώσετε την αλήθεια περί των αισθημάτων του νέου αυτού και για να τον φέρετε πολύ πιο κοντά σας, στην περίπτωση πού σας άγαπάει πραγματικά.

—Θά προσπαθήσω ν' άκολουθήσω τη συμβουλή σας.

—Μπορώ να ελπίζω ότι θα με κρατήτε ένήμερον της πορείας πού θ' άκολουθήση η υπόθεσις σας;

Η Ζοζέττα τού τó υποσέθηκε. Και άφού τον ευχαρίστησε άκόμα μια φορά για τó ένδιαφέρον του, τον άπεχαίρησε.

— □ —

Μόλις έμεινε μόνος, ο Πιέρ Ζακεμάρ άρχισε να μονολογή: «Αδυνατώ να πιστέψω ότι ό έρωας αυτός είναι σοβαρός. Η μικρούλα αυτή έννοει, σώνει και καλά, να πείση τον έαυτό της ότι είναι τρελλά έρωτευμένη με τον Ρενέ. «Αν, όμως, ίδι ό Ρενέ της γυρίζει τις πλάτες... Για να δούμε...» Ας συνεχίσουμε τó πείραμα. «Αν πετύχη και η Ζοζέττα συνδεθί στενώτερα με τον Ρενέ, τόσο τó καλλίτερο. Θά τούς αφήσω την πρόσκαιρη εύτυχία τους. «Αν, όμως, οι σχέσεις διακοπούν, πράγμα πού θα σημαίνει ότι έπρόκειτο περί δεσμού πολύ εύθραύστου, τότε θα παίξω εγώ τον ρόλο τού παρηγορητού. «Ας άφίσουμε τα πράγματα να βαδίσουν μόνα τους...»

Τρεις μέρες αργότερα, η Ζοζέττα τού τηλεφώνησε:

—Είναι άνάγκη να σας ιδώ.

Τό ίδιο βράδυ ξαναβρέθηκαν μαζί. Τού είπε ότι είχε άκολουθήσει τις συμβουλές του και ότι τα άποτελέσματα δεν έβράδυναν να φανούν. Ο Ρενέ, άφού πέρασε ώρες μαζί της, εξαπλάγη άπό την ψυχρότητά της και της τώπε μισογελώντας. Έκείνη, όμως, εξακολούθησε να κάνει τη διάφορη. Ο Ρενέ τότε θυμώσε, της είπε μερικά λόγια δυσάρεστα και χωρίσθηκαν τσακωμένοι.

—Θαυμάσια! είπε ο Πιέρ Ζακεμάρ.

Και με κάποιαν ένδόμυχη άγωνία:

—Αισθανθήκατε μεγάλη λύπη γι' αυτό;

—Εγώ; Κάθε άλλο! Είπε η Ζοζέττα περήφανα.

Πολύ γρήγορα, όμως, πρόσθεσε:

—Δεν μπορώ να πω ότι οι ώρες πού πέρασαν με τον Ρενέ μου ήταν ευχάριστες. «Όχι! Η έντύπωσις πού μου άπέμεινε από τó ραντεβού αυτό είναι δυσάρεστη. Πιστεύω, όμως, ό-πως και σεις, ότι η μέθοδος είναι καλή.

—Συνεχίστε, λοιπόν. Και πρό παντός, να μη δείχνετε ότι τρέχετε άπό πίσω του. Να περιμένετε να σας καλέση αυτός.

»Σιγά-σιγά, θα τον ξεσηκώση, ψιθύρισε μέσα του. Και θά τον άντικαταστήσω εγώ...»

— □ —

Είχαν περάσει τρεις έβδομάδες άπό τότε πού ο Πιέρ Ζακεμάρ είχε πάψει ν' άντικαθίστα την Θεία Βέρθα στη στήλη της άλληλογραφίας. Κι' ένα βράδυ, η Ζοζέττα ήρθε στο γραφείο του, με μάτια κατακόκκινα άπό τον πρηστό.

—Τού έγραψα ότι τον βαρέθηκα, είπε, χωρίς να πη ούτε καλημέρα. Και να τί μου απήντησε:

Τού έδειξε μια βουκαρία έπιστολή, όπου ο Ρενέ της έλεγε ότι δεν είχε πιά όρεξη ν' άνέχεται τα καπρίτσια της και την παρακαλούσε να τον άφήση ήσυχον.

Μπροστά στο ευνάριστο αυτό άποτέλεσμα, ο Πιέρ Ζακεμάρ κατελήφθη άπό μια ξαφνική άμηχανία, σαν να κατελήφθη άπό τύψεις. Τού ήρθε να πη της Ζοζέττας: «Γράψε του άμέσως ότι άστειεύθηκες και ότι δεν έπαφες να τον άγαπάς». Δεν τώπε, όμως. Και παίρνοντας ύφος ψευτο-πονετικό, της έκανε την έκμυστήρευσι πού είχε έτοιμάσει άπό καιρό:

—Μην στενοχωρείσαι, Ζοζέττα.

Δεν σ' άγαπούσε. Έγώ τó είχα μαντεύσει άπό την πρώτη στιγμή. Θέλησα να σας δώσω μια τελευταία ελπίδα, καίτοι δεν περίμενα τίποτε.

Και τώρα, πού όλα τελείωσαν, είθε ή συμπάθεια πού αισθάνεσαι για μένα, να μεταβληθί σε...

—Σε τί; ρώτησε η Ζοζέττα μηχανικά.

—Σε έρωτα.

—Σε έρωτα; φώνασε η κοπέλλα.

Θέλετε δηλαδή να πείτε...

—Ότι σας άγαπώ, Ζοζέττα!

«Ενα χαστούκι, μια βρισιά, ένα δυνατό χτύπημα της πόρτας και η Ζοζέττα βρέθηκε στον δρόμο.

ΑΛΑΙΝ ΣΕΡΝΤΑΚ

ΤΟΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ
XERMAN LANTON

Το μυστήριο του πρασίνου φώτος

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Βεργίλιος Κόνγουοιτ ήλκεσθλ και η κορη του Αδέλα, ζούσαν ευτυχισμένοι ο ένας με τις δουλειές του και η άλλη με τις απολαύσεις της ηλικίας της, για τις οποίες άφθονα της παρείχε τα μέσα ο πατέρας της. Είχαν περάσει πολλά χρόνια άφ' ότου η Κε Κόνγουοιτ και η κορη της πεθάνει και έτσι το πένθος της δεν έπεσκέζε την κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον άνέφελη αυτή οικογενειακή ευτυχία. Είπαμε «κατά τα φαινόμενα» γιατί κατά θάθος κάτι έθαπνιζε την Αδέλα. Μία άκαθάρστη ύποψια την είχε κυριεύσει εδω και λίγον καιρό, ύποψια πού την έγέννησε και την τροφοτόυσε η περιεργή για την Αδέλα στάσι του πατέρα της, τον τελευταίον αυτόν καιρό. Πραγματικά, ο κ. Κόνγουοιτ Καίησθλ φαίνεταν άπρησγολημένος άπό κάποια σόδα σκέψη. Κάτι τον τυραννούσε, κάτι τó οποίο προσποδούσε να άποκρύψη άπό την κορη του. Ήταν τώρα κάμποσες καιρές πού οι εφημερίδες έκαναν λόγο για κάποιον «Μυστηριώδη Γκραίηδ» όπως τον άποκαλούσαν γιατί πού έλες τις προσπάθειες της άστυνομίας πού τον καταζητούσε, αυτός παρέμεινε άσυλληπτος. Αυτός ο κ. Γκραίηδς, εφέρετο ως συνένοχος ενός μεγάλου άπατεώνως τού Ντά-νιελ Φόρρεστερ πού είχε πεθάνει και πού είχε άφήσει άπειρία θυμάτων πίσω του.

Δεν ήξερε η Αδέλα γιατί αλλά κάθε φορά πού άκουγε ή διάβαζε για τον κ. Γκραίηδς, ό νοός της πήγαινε στο περίεργο και μυστηριώδες γυνικό, ύφος του πατέρα της.

«Ενα πρωί η Αδέλα δέχθηκε την έπίσκεψη μιας ώραιολάττης νέας, η οποία παρουσιάστηκε σ' αυτήν ως Μίς Κόνγουοιτ και ή οποία της είπε ότι ο πατέρας της Αδέλας είχε μεγάλες στενοχώριες. Προσέφερε δέ ή Μίς Κόνγουοιτ να οδηγήση την νέα σε κάποιον δόρα Μόρρετ ό οποίος θα βοηθούσε τον πατέρα της να βγί άπό την δύσκολη θέση του. Η Αδέλα δέχεται. «Υστερ» άπό μια άρκατα μυστηριώδη διαδρομή βρίσκεται μέσα σ' ένα παλιό σπίτι μιας άγνωστης της συνοικίας. Εκεί την κλειδώνουν μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο τó όποιο σε λίγο πλημμυρίζει άπό ένα μυστηριώδες πράσινο φως μέσα άπό τó όποιο, άθέατος της μιλάει ό δώο Μόρρετ. Της λέγει στην αρχή πού είσαι και κατόπιν της άποκαλύπτει ότι ό κ. Γκραίηδς δεν είναι άλλος άπό τον πατέρα της και ότι έχει στην κατοχή του τις άποδείξεις. Η Αδέλα, τραλ-

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

λή άπό την άγωνία πηγαίνει και θοίσκει τον πατέρα της. Αυτός όμολογεί αλλά λέγει ότι εν άγνοια του παρουσίη άπό τον Φόρρεστερ. Στο τέλος άρνείται να δεχθί την πρόταση της κόρης του να φύγουν μακριά. Επιστρέφοντας σπίτι η Αδέλα βρίσκει ένα σημείωμα με την ύπογραφή Λωποδύτης Φάντασμα, στο οποίο ό άριστοκράτης αυτός κακοποιός της δίνει ραντεβού για την άλλη μέρα στις 3.20' στο Σέντραλ Παρκ.

.....
Ο άστυνομικός έπίθεωρητης Σούμερ μελετούσε στο γραφείο του διάφορους φακέλους, όταν δέχεται την έπίσκεψη κάποιου μεσοκόπου άριστοκράτη τού κ. Φέρρμαν, ό όποιος τού παραπονείται για κάτι ύποπτους θόρυβους και για κάποιο μυστηριώδες πράσινο φως σ' ένα άπό τά σπίτια του, όπου ζούσε μαζί με

ΜΠΟΡΕΙΤΕ

ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

ΦΩΤΟΣ

Χάρις στην έκτενή περίληψη πού δημοσιεύομε στην παρούσα σελίδα.

την γυναίκα του. Η Κε Φέρρμαν κατά πολύ νεώτερα του, τον είχε εγκαταλείψει μια μέρα ξαφνικά, πρό τριετίας. Εκείνη όμως την ώρα τηλεφωνούν στον Σούμερ ότι στο ίδιο σπίτι βρέθηκε τó πτώμα μιας γυναίκας. Πηγαίνουν άμέσως όλοι εκεί και βλέπουν ότι έπρόκειτο περί της Κε Φέρρμαν. Ο Σούμερ άρχισε τις έρευνές του. Δεν βρήκε όμως, τίποτε άλλο τó άξιώλογον άπό ένα δαχτυλίδι άπό χρυσό-χαρτο, άπό αυτά πού περιβάλλουν τά άκριβώτατα πούρα «Βερόνα» και άπό ένα κομμάτι πράσινου γυαλιού, πιθανώτατα θραύσμα πρσίνων ματογυαλιών. Σε λίγη ό Σούμερ βρίσκει τον Μάρτεν Ντάλ. Είναι ένας νεαρός άριστοκράτης πλουσιώτατος με τον όποιον συνδέεται άπό χρόνια ο Σούμερ. Η φίλια όμως πού τού έχει δεν τον ευποδίζει να υποπτεύεται ότι είναι αυτός ό Λωποδύτης Φάντασμα, πού χρόνια επίσης, τώρα κυνηγά να συλλάβη ό διάσημος άστυνομικός. Ο Σούμερ προσπαθεί κάτι να μάθη άπό τον Μάρτεν Ντάλ για τó πράσινο γυαλί και τά πού-ρα «Βερόνα» αλλά δέχεται εις άπάντησιν τά σκόμματα και τις συνθησιμένες κοροϊδίες τού φίλου του. Στο τέλος ό Μ. Ντάλ τον άφήνει και φεύγει για ένα ραντεβού του επείγον. Πραγματικά, ύστερ' άπό λίγα λεπτά συναντώνται στο Σέντραλ Παρκ με την διδα Αδέλα Καίησθλ, Κατάπληκτη ή νέα τον κυττάζει. Δεν πιστεύει ότι ό κομψός αυτός κύριος είναι ό Λ. Φάντασμα πού της είχε στείλει τó σημείωμα με τó ραντεβού. Ο Μ. Ντάλ τότε της άποκαλύπτει τó μυστικό του— ότι δηλαδή είναι ό Λ. Φ. Έν συνεχεία της λέγει ότι ξέρει τά πάντα άπό την ύπόθεση του πατέρα της και της προτείνει να την βοηθήση. Της λέγει μετ' ου άλλων ότι τó σπίτι στο όποιο τóσο μυστηριώδως είχαν οδηγηθεί, τó σπίτι με τó πράσινο φως, δεν ήταν άλλο άπό τó σπίτι όπου είχε βρεθί σκοτωμένη ή γυναίκα τού κ. Φέρρμαν. Στο τέλος, της μιλεί για τον έαυτό του, της λέγει για τι και πώς έγινε Λ. Φάντασμα. Κάποια διαστρεφτική πλάνη εις βάρος του, βρειλονέ-νη εις σφάλμα της άστυνομίας, τον έκανε να δοκιμηθί ότι δεν θα παραλείπη εύκαιρία να μ' η γελιοποιή την Σκότλαντ-Γουάδ.

Έν συνεχεία της μιλά για ένα άτυχο έρωτά του, τó άντικείμενο τού όποιου της έμοιαζε πολύ. Η Αδέλα συγκινείται και βοηίζεται σε σκέψεις. Την άποσπά όμως άπ' αυτές τó γέλιο τού Μ. Ντάλ.

5ον

ΤΙ τὰ θέλετε, δεσποινίς, έκα-
νε ο νέος σάν να συνεχί-
ζει την ιστορία του, ο καιρός
είναι ο καλλίτερος γιατρος
για όλα... Κι' εγώ γιατρεύτηκα απ'
όλα, έκτος από ένα: από το πάθος
που μου γενήθηκε από τότε: να
έκδικηθώ. Όχι, όμως, πρόσωπα, άλ-
λά την δικαιοσύνη που με εξευτέλι-
σε, που μου κατέστρεψε ό,τι ωραιό-
τερο και τρυφερότερο είχα στη ζωή
μου. Και ή έκδικήσής μου συνίστα-
ται απλώς στην γελοιopoίησή της,
κάθε φορά που μου δίδεται ή εύκαι-
ρία... Κάποτε όμως, την βοηθώ χω-
ρίς να θέλω! Νά, π. χ. αν τύχη στο
δρόμο μου καμιά ώραία και ελλι-
κρινής γυναίκα...

Η 'Αδέλα χαμογέλασε.
—Θαρρώ να καταλαβαίνω τώρα,
μουρμούρισε. Και σάς βρίσκω γοη-
τευτικό.
—Ευχαριστώ για το κουμπλιμέντο...
—'Αλλά δεν πρόκειται...
—Ω! αφήστε... Λοιπόν, δέχεσθε
τώρα να σάς βοηθήσω;
—Με ευγνωμοσύνη!...
—'Ωραία! 'Αν ο δωρ Μόφφρετ σάς
έβλεπε τούτη τη στιγμή θα έτρεμε
από φόβο... Θα τον σιγυρίσω, όμως,
καλά ενώ αυτόν τον κύριο... 'Αν ή
γυναίκα που βρέθηκε σήμερα το
πρωί σκοτωμένη στο σπίτι του κ.
Φέρρυμαν είναι ή δίσ Κόνγουαιη, τὰ
πράγματα κάπως περιπλέκονται.
Πάντως, θα φροντίσω να μάθω. Και
έως αύριο το πρωί θα έχετε νεώ-
τερα.

Σηκώθηκε. Η 'Αδέλα τον έμι-
μήθη.
—Δεν σάς κρατώ περισσότερο, της
είπε, δίνοντάς της το χέρι.
Η 'Αδέλα το έσφιξε και ο Μάρτεν
Ντάλ ένοιωσε τὰ μάγουλά του να
κοκκινίζουν ελαφρά.
—Διάδωλο, σκέφθηκε, καθώς έβλε-
πε την νέα ν' απομακρύνεται. Πρέπει
να προσέξω... 'Ενας λωποδύτης δεν
κάνει να συγκινήται τόσο εύκολα ά-
πό ένα κορίτσι, όσο ώραίο και άν
είναι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Το ίδιο βράδυ, στις 7, ο Μάρτεν
Ντάλ επέστρεφε στον αριθ. 262
της Μπάνκ Στρήτ.
Η προηγούμενη του έπίσκεψις εί-
χε γίνει χωρίς φασαρία και με με-
ταμφίση. 'Εκείνο το βράδυ είχε
μάθει πολλά πράγματα και έρχόταν
τώρα να συμπλήρωση τις πληροφο-
ρίες του.

Αυτή τη φορά, όμως, παρουσιά-
σθηκε ντυμένος άφουγα, ως Μάρτεν
Ντάλ και με βήμα σταθερό, πήγε
και χτύπησε την πόρτα του τραγικού
σπιτιού.

Περιμένε λίγο. Κανείς θόρυβος
δεν άκουγότανε από μέσα. Τὰ παρά-
θυρα έξ' άλλου που έβλεπαν στο δρό-
μο έμεναν κατασκότεινα. Μιά άτμό-
σφαιρα μυστηρίου, πυκνοτέρη τώ-
ρα, περιέβαλλε όλο το σπίτι.

Ο Ντάλ χτύπησε και πάλι το κου-
δο. Κατόπι ύψωσε το βλέμμα
προς τὰ παράθυρα του διπλανού
σπιτιού. 'Ενα αδύνατο φως ξέφευγε
από το κατεβασμένο στόρι του πα-
ραθύρου του θ' πατώματος. Θάταν,
άσφαλώς, το παράθυρο του κ. Φέρ-
ρυμαν, πίσω από το όποιο ο άτυχος
αυτός σύζυγος περνούσε ώρες ά-
γρυπνες.

—'Ενας θόρυβος βημάτων διέκοψε
ξαφνικά τις σκέψεις του Μ. Ντάλ.
Κάποιο φως έφώτισε άσθενικά το
τζάμι που ήταν πάνω από την πόρ-
τα, ή όποια σε λίγο μισάνοιξε και
ένα γκριζό κεφάλι φάνηκε από το
άνοιγμά της.

—Καλησπέρα, "Αξελσον, έκανε ο

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Μάρτεν Ντάλ σε τόνο φιλικό.

Ο γέρω-υπηρέτης άφηκε μιά φω-
νά έκπληξεως.

Ο Μάρτιελ Ντάλ χωρίς να περιμέ-
νη πρόσκληση, έσπρωξε ελαφρά τον
"Αξελσον και μπήκε μέσα, κλείνον-
τας πίσω του την πόρτα.

—Τί θέλετε; ρώτησε ο "Αξελσον,
σε τόνο μάλλον δυσανεσθημένο.
Παρ' όλη την χλωμάδα που ήταν
σκορπισμένη στο πρόσωπό του, ο "Α-
ξελσον είχε πάντα το ίδιο ζωηρό και
έρευνητικό βλέμμα.

—Θέλω να ιδώ τον δωρ Μόφφρετ,
έκανε ο Μάρτεν Ντάλ με το φυσικό-
τερο ύφος του κόσμου, προχωρώντας
μερικά βήματα παρά μέσα. 'Εδώ
μένει, δεν είναι έτσι;

—Τόν δωρ Μόφφρετ; έκανε ο "Α-
ξελσον σε τόνο που έδειχνε ότι για
πρώτη φορά άκουγε το όνομα αυτό.
Κάνετε λάθος, κύριε, κανένας δωρ
Μόφφρετ δεν καθεται εδώ.

—Και όμως, το σπίτι αυτό δεν εί-
ναι το 262 της Μπάνκ Στρήτ;

—Ναί, αλλά δεν καθεται εδώ ο άν-
θρωπος που ζητάτε. 'Αν σάς χρειά-
ζεται, όμως, κανένας γιατρός, θα
βρήτε έναν λίγο παρακάτω απ' εδώ.

—Όχι, θέλω τον δωρ Μόφφρετ. Έ-
κανε ο Ντάλ με τον ίδιο φιλόφρονα,
αλλά και σταθερό τόνο και ξέρω ότι
μένει εδώ. Χθές τουλάχιστον ήταν...
Μιά νέα κοπέλλα ήλθε και τον βρή-
κε...

Ο γέρω-υπηρέτης σήκωσε λίγο το
κεφάλι. Για μιά στιγμή τὰ βλέφα-
τα του έκλεισαν σαν να θέλανε να κρύ-
ψουν κάποιο τρόπο που είχε φανή
στα μάτια του, αλλά άμέσως ο "Α-
ξελσον τὰ ξανάνοιξε, έντελώς κύρι-
ος έαυτού. Ο Μάρτεν Ντάλ, όμως,
άντελήφθη την στιγμιαία αυτή κί-
νηση.

—'Απατάσθε, έκανε ο ύπηρέτης,
ποτέ δεν κατόικησε εδώ κανένας
δωρ Μόφφρετ και καμιά νέα δεν έ-
βαλε το πόδι της στο σπίτι εδώ και
πολλά χρόνια.

—'Εσείς απατάσθε, "Αξελσον, βε-
βαίωσε ο Μ. Ντάλ με την ίδια πάν-
τα ευγένεια. Δεν πειράζει όμως, κα-
θένας μπορεί να ξεχάσει λιγάκι... 'Η
νέα που σάς λέγω, ήλθε εδώ, χθές
το πρωί, αν δεν απατώμαι και ο
δωρ Μόφφρετ την έδέχθη σ' εκείνο έ-
κει το δωμάτιο.

Και με δύο τηδμήματα, ο Μάρτεν
Ντάλ βρέθηκε μέσα στην βιβλιο-
θήκη.

Ο "Αξελσον έτρεξε πίσω του για
να τον έμποδίσω, αλλά ήταν άργά
πιά. Ο Μάρτεν Ντάλ είχε στρέψει
κιόλας τον διακόπτη. 'Ενα λευκό
φως πλημμύρισε το εύούχωρο δω-
μάτιο, φωτίζοντας παράξενα το πα-
ραμορφωμένο από την αγανάκτηση,

πρόσωπο του "Αξελσον.

—Αυτό που κάνετε είναι παρανοια-
σας του ασύλου! φώναξε αυτός.

—Κλείστε την πόρτα, νας παρακα-
λώ, έκανε ήσυχα ο Μάρτεν Ντάλ.
"Εχω να σάς κάνω μερικές έρωτη-
σεις.

—Δεν μπορώ να σάς έπιτρέψω να
μείνετε εδώ μέσα, κύριε!... φώναξε
ο "Αξελσον με αξιοπρέπεια.

Και πρόσθεσε:
—'Αν δεν βγείτε άμέσως, θα καλέ-
σω την άστυνομία.

—Ω! μπορείτε να την φωνάξετε
ό,τι ώρα θέλετε, έκανε ο Μάρτεν
Ντάλ μ' ένα ελαφρό χαμόγελο.

—'Εν τω μεταξύ, ηηγοινοερχόταν
μέσα στο δωμάτιο, εξετάζοντας το
το κάθε τι και ιδιαίτέρως τὰ μικρά
μπυτιέλο.

—'Η άστυνομία, πρόσθεσε, θα ήταν
πολύ περιεργή να μάθω πώς έκτε-
λείτε τὰ καθήκοντά σας.

—Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε ο "Α-
ξελσον σε τόνο ύποπστης.

—Ότι είσαι ένας κατεργάρης πρώ-
της τάξεως, "Αξελσον! έκανε γε-
λώντας ο Μάρτεν Ντάλ. Και ότι ο
κύριός σου, ο δωρ Μόφφρετ, είναι έ-
νας από τους μεγαλειότερους παλη-
ανθρώπους που έχουν φανή στη γη.
Μην προσπαθήσεις, να διαμαρτυρη-
θής πάλι, γιατί τὰ ξέρω όλα! 'Επι-
μένεις ακόμη να είδοποιηθής ή άστυ-
νομία...

Ο "Αξελσον σήκωσε τους ώμους.
"Ας είδοποιηθής, είπε. Δεν θα μπορέ-
σετε να άποδείξετε τίποτε.

Ο Ντάλ στάθηκε για λίγο άκίνη-
τος για να κυττάξω καλλίτερα τον
γέρω-υπηρέτη.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν πραγμα-
τικά σθώρος, ή είχε άκλονήτως την
πεποίθηση ότι δεν θα εύρισκε τίπο-
τε έναντίον του;

Ο Ντάλ έκλινε ύπέρ του δευτέρου.
Δεν μπορούσε να καταλάβω πώς ή-
ταν δυνατόν να γίνουν τόσα παρά-
ξενα πράγματα μέσα στο σπίτι αυ-
τό, χωρίς τη συνεννοή του "Αξελσον.

Και έντούτοις, όπως το είχε πη ή
Σούμπερ, ο ίδιος ο "Αξελσον δεν ή-
ταν εκείνος που είδοποίησε τον κύ-
ριό του για τὰ μυστηριώδη πράγμα-
τα που συνέβαιναν μέσα στο άκα-
τοίκτη σπίτι; "Ισως όμως, να τώ-
κανε αυτό για να ρίξη στάχτη στα
μάτια της άστυνομίας και να άπαλ-
λάξω τον έαυτό του από κάθε ύπό-
νοια.

Έντούτοις ο Ντάλ, διεκινδύνευσε
ένα άτοϋ άκόμη.

—'Ισως νάχεις δικηο είπε. Μερι-
κά πράγματα δεν άποδεικνύονται
εύκολα, ή άστυνομία όμως, θα ένδι-
εφέρετο πολύ να είχε μερικά νέα
για κάποιον μίς Κόνγουαιη...

Καθώς μιλούσε, ο Μάρτεν Ντάλ,
δεν άφηνε τον ύπηρέτη από τὰ μά-
τια του. Το άποτέλεσμα των τελευ-
ταίων λόγων του, είχε υπερβή κάθε
προσδοκία του.

Ο "Αξελσον όπισθοχώρησε σαν να
τον χτύπησαν. Μιά μάσκα φάνηκε
να έπεσε από το πρόσωπό του και
στά χαρακτριστικά του άποτυπώ-
θηκε ο τρόμος, άγριος, έξαλλος.
"Αλλά πάλι όλα αυτά νιά μιά-δυό
στιγμές. Γρήγορα συνήλθε ο τρομε-
ρός νέρος και ρώτησε:

—Κόνγουαιη; Μίς Κόνγουαιη;...
Και έκανε πώς έμαχνε μέσα στην
μνήμη του.

—Πρώτη φορά μου φαίνεται ν' ά-
κούω αυτό το όνομα. έκανε.

—Λες ψέματα. "Αξελσον! φώνα-
ξε ο Μάρτεν Ντάλ. 'Η μίς Κόνγου-
αιη είναι ή γυναίκα που θρέθηκε

σκοτωμένη χθές τη νύχτα εδώ σ' αυ-
τό το σπίτι!...

—Ω!... θέλετε να πείτε ή Κυρία
Φέρρυμαν;

Η ψυχραιμία με την όποιαν άντι-
μετώπιζε την έπίθεσιν ο "Αξελσον,
προκάλεσε και πάλιν τον θαυμασμό
του Ντάλ.

—Ναί, ήταν ή Κυρία Φέρρυμαν, εί-
πε, ή ά λ λ ω ς Μίς Κόνγου-
αιη. Γιατί και οι δυό αυτές γυ-
ναίκες ήταν ένα και το αυτό πρόσω-
πο.

—Ο Ισχυρισμός αυτός, είνε τουλά-
χιστον γελοίος κύριε, άπήντησε ήρε-
μα ο ύπηρέτης.

—Είμαι ακριβέστατος, "Αξελσον.
Μη λές ψέματα. 'Η Μίς Κόνγουαιη
ή Κυρία Φέρρυμαν, ήταν συνένο-
χος του δόκτορος Μόφφρετ, τον όποιο
έξυπηρετούσατε και οι δυό, προδί-
δοντας έτσι την έμπιστοσύνη που σάς
έδειχνε ο κύριός σου! 'Αξίζει, μά-
την αλήθεια με το παραπάνω, να
πάω να τὰ πω όλα αυτά τὰ ώραία
πράγματα στον κ. Φέρρυμαν.

Ο ύπηρέτης πήρε τότε ένα ύφος
παρκαλητικό και είπε:

—Δεν θα τώ κάνετε αυτό, κύριε.
'Αρκετὰ ως τώρα υπέφερε ο κ. Φέρ-
ρυμαν. 'Η ιστορία αυτή θα μπορού-
σε να τον σκοτώσει! Σας έπανάλαμ-
βάνω, άλλωστε, ότι δεν είναι άνη-
θεια και ότι κανένας δωρ Μόφφρετ
δεν ύπηρεζε ποτέ, έφ' όσον τουλάχι-
στος γνωρίζω... Στην κατάσταση, ό-
μως, που βρίσκεται σήμερα ο κύριος
μου, δεν μπορεί να ύποστη νέες συγ-
κινήσεις. Δεν θα φαναζότανε ποτέ
ότι ή γυναίκα του μπορούσε να είναι
τόσο διεστραμμένη. Την ήξερε για
ελαφρά και έπιπόλαιη, αλλά κα-
κούργα όχι! Γιατί να τώ δώσετε το
νέο αυτό χτύπημα; Ξέρετε, ίσως,
πόσο την λάτρευε...

Ο Ντάλ κύτταξε έκθαμβος.

Ήταν άπολύτως πεπεισμένος ότι
ο "Αξελσον ήταν ένας κανόνας, άλ-
λά δεν φαναζότανε ότι ο άνθρωπος
αυτός μπορούσε να κρύβη στην ψυ-
χή του τόση άφοσίωση για τον κύ-
ριό του που έξαπατούσε. "Η θάταν
αυτό, ή ο "Αξελσον ήταν τόσο έπι-
θδειος, ώστε να μπορεί να συνεχί-
ζε τώση τέχνη το παίχνιδι του.

Για να τον παραπλανήσω, ο Μάρ-
τεν Ντάλ, έκανε πώς ύποχωρούσε.

—Πάει καλά, είπε, ο κ. Φέρρυμαν
δεν θα μάθω επί του παρόντος τίπο-
τε περισσότερο από όσα γνωρίζω.
"Ας τόν άφίσωμε να φαναζέται την
γυναίκα του για άθώα περιστερά
και τόν πιστό του ύπηρέτη για πρό-
τυπον ειλικρινεϊας και άφοσιώσεως.
Είς αντίλλαγμα όμως, θέλω να μου
άπαντήσης και συ με την ίδια... ειλ-
ικρινεία, στις άπαντήσεις που θα
σου κάνω.

—Πρόθυμος, κύριε, έκανε ο άλ-
λος.

—Ποιός είναι ο δωρ Μόφφρετ;
—Δεν έχω άκούσει να μιλούν γι'
αυτόν. Σας το άρκίζομαι επάνω στο
Εύαννέλιο...

—Ξέρεis ότι ήρπικαν πολλές φορές
κρυπτά μέσα σ' αυτό το σπίτι;

—Παρετήρησα μερικά ύποπτα
πράγματα. 'Από καιρού εις καιρόν
έξαφανίζοντο διάφορα αντικείμενα.
"Ακουσα επίσης τον θόρυβο βημά-
των, όρτες να άνοίγουν και να έα-
νακλείνουν την νύχτα. "Όλα αυτά
τὰ άνέφερα ήδη στον κ. Φέρρυμαν.
Τίποτε άλλο όμως δεν ξέρω.

—Και το πράσινο φως; Το ξεχνάς
αυτό;

—Ναί, αλήθεια. Την περασμένη νύ-
χτα άκόμη, όταν άνοιξα αυτή την

πόρτα για να ιδώ τί συνέβαινε, δέ-
χθηκα καταμουτρα ένα πράσινο φως
που με τύφλωσε. Το ίδιο πράγμα έχει
γίνει πολλές φορές.

—Και δεν έχεις ιδέα από που προ-
έρχεται;

—Την παραμικρή, κύριε. Μου φαί-
νεται και μέσα πολύ παράδοξο.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

—Δεν ξέρεις, λοιπόν, τίποτε για
κάποιον που φαίνεται να έχη το χά-
ρισμα να γίνεται άόρατος;

—'Αόρατος; έκανε ο "Αξελσον και
έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

Κι' ύστερα από λίγο:

—Θά άστειέσεσθε, βέβαια...
Ο Μάρτεν Ντάλ έκρινε καλό να
άφήσω κατά μέρος αυτό το θέμα.

—Τότε, είπε, άκούω ό,τι έχεις να
να μου πής για την μίς Κόνγουαιη.
Μην άρνείσαι ότι αυτή και ή Κα
Φέρρυμαν είναι το ίδιο πρόσωπο! Τρό-
μαξες τόσο όταν άνέφερα το ό-
νομα αυτό...

Ο "Αξελσον φάνηκε και πάλι να
άναστατώνεται. "Εβγαλε, το μαντή-
λι του και σκούπισε τόν ιδρώτα που
είχε φανή σε χυδρούς θρόμβους
στο μέτωπό του. Σιγά-σιγά, όμως,
ήρμησε πάλι.

—Με καταπλήσσετε, κύριε, είπε.
Νόμιζα ότι ήμουν ο μόνος στον κό-
σμο που τώ ήξερα αυτό. 'Η άστυνο-
μία το άγνοεί έντελώς και ο κ. Φέρ-
ρυμαν έπίσης. Δεν ξέρω πώς το μα-
θατε το μυστικό αυτό.

—Λίγο ένδιαφέρεται αυτό. Πόσος
καιρός είναι που ή κυρία αυτή είχε
ξαναγυρίσει στην πόλη;

—Λίγοι μήνες, μόλις...

—Και πώς συνέβη, ώστε ο κ. Φέρ-
ρυμαν να μην τώ έχη πληροφορηθής;

—Γιατί εκείνη τον άπέφευγε. 'Υ-
πήρξαν λόγοι, βλέπετε...

—Συνεχίστε.

Ο "Αξελσον κατάπιε το σάλιο του
με κόπο, άνασηκώθηκε και κυττά-
ζοντας με ένα είδος δυσπιστίας τόν
συνομιλητή του:

—Είπα, ίσως, παρά πολλά... Δεν
έχω τίποτε άλλο να σάς διηγηθώ.
"Επεσα χαμηλά, τώ παραδέχομαι,
αλλά κάθε τι έχει τὰ όριά του. Μου
μένει ακόμα κάποιο ίχνος έντιμότη-
τος και δεν τώ άφήνω να μου φύγ-
ει αυτό. Μπορείτε, κύριε, να κάνε-
τε ό,τι θέλετε, αλλά θά σιωπήσω.

Ο Ντάλ κύτταξε έκπληκτος τόν
"Αξελσον. Διερωτήθη και πάλι αν ο
άνθρωπος αυτός δεν ήταν ένα κρά-
μα καλών και κακών αίσθημάτων,
ή ένας τέλειος κατεργάρης.

—Δεν μιλάς, λοιπόν, για να μη δι-
απράξης προδοσία. Αυτό δεν έννο-
εις; τόν ρώτησε.

—Κάτι χειρότερο από προδοσία
είναι αυτό που μου ζητάτε έκανε ο
"Αξελσον.

—Και έπιμένεις να άνοήσαι την ύ-
παρξη αυτού του δόκτορος Μόφφρετ;

—Μπορεί να ύπάρξη, άφού τώ θέλε-
τε, αλλά ενώ ούτε τόν είδα, ούτε τόν
άκουσε ποτέ.

Ο Μ. Ντάλ δεν ήξερε τί να κάνει.
"Εκείνο που άπ' όλη αυτή την ιστο-
ρία κατώρθωσε να μάθω, ήταν ότι ή

μίς Κόνγουαιη και ή Κα Φέρρυμαν
ήσαν ένα και το αυτό πρόσωπο. Το
μυστήριο της έπιστροφής της και
τα γεγονότα που έπηκολούθη-
σαν έμεναν έρμητικά κλεισμένα
μένα στο κεφάλι αυτού του γέρω-
παισματάρη. Δεν είχε μάθει τίποτε
για τόν δόκτορα Μόφφρετ και οι έ-
ρευνές του για την έξιχνίασι του
μυστηρίου του πρασίνου φωτός πα-
ρέμειναν άκαρπες.

Ο Μάρτεν Ντάλ άφησε το βλέμμα
του να πλανηθής άφηρημένο προς το
άλλο άκρο του δωματίου, επάνω
στην ξύλινη επένδυση τών τοίχων.
Ξαφνικά, τὰ μάτια του έμειναν άκί-
νητα. Νάταν τάχα καμιά τυχαία
ρωγμή επάνω στο ξύλο, ή μήπως;

Η πόρτα που άνοιξε, τόν έγαλε
από τις σκέψεις του. Ο Μάρτεν Ντάλ
στράφηκε άμέσως προς τὰ εκεί και
είδε να διαγράφεται στο άνοιγμα ή
ύψηλη σιλουέττα ενός ανθρώπου
χ'ώμου και με θλιμμένο το βλέμμα.

Τὰ ρούχα του φαίνόταν σαν να ή-
σαν ξένα προς το σώμα αυτό που εί-
χε άπότομα στεγνώσει.

Γι'α μιά στιγμή, ο ύψηλός αυτός
ά'τρας έμεινε σιωπηλός, κυττά-
ζοντας γύρω του σαν ένας μύωψ.
Κατόπι το βλέμμα του σταμάτησε
στον Μάρτεν Ντάλ.

—Ποιός είναι αυτός ο κύριος; ρώ-
τησε τόν "Αξελσον.

—Δεν ξέρω, κύριε. Δεν μου είπε
το όνομά του. Ζητάει κάποιον δωρ
Μόφφρετ.

—Δόκτορα Μόφφρετ; έκανε ο άλ-
λος με φωνή που δεν είχε σχεδόν
κανένα τόνο.

—Υστερα κίνησε το κεφάλι του και
στρεφόμενος προς τόν ύπηρέτη:

—Μπορείς να ηηγαίνης, "Αξελσον.

Θά μείνω εγώ μαζί με τόν κύριο.

Ο ύπηρέτης άπεσούρη, άφού προ-
ηγούμενος έκαμε νεύμα του Μ. Ντάλ
να υήν πη τίποτε.

Με βήμα βαρύ, ο κ. Φέρρυμαν
προχώρησε μέσα στο δωμάτιο και
κύτταξε με ένα βλέμμα σκοτεινό τόν
Μ. Ντάλ.

—Ο "Αξελσον είπε ότι ζητάτε κά-
ποιον, έκανε με ευγένεια, αλλά και
με φωνή που μόλις άκούοταν.

—Λυπούμαι πολύ, κύριε, άπήντησε
ο Μ. Ντάλ, που έρχομαι να σάς στε-
νονώρησω σε τέτοιες στιγμές. "Εχω
μάθει για το δυστύχημά σας... Δεν
είνα την πρόθεση να σάς άνησυχήσω
και δεν πιστεύω να σάς εύρω εδώ.

Νόμιζα ότι είσασταν στο διπλανό
σπίτι. 'Επιτρέψτε μου να σάς συστή-
θώ: "Ονομάζομαι Μάρτεν Ντάλ.

—Καθίστε, κύριε, έκαμε ο γέρος
με γλυκύτητα. Περιττό να ζητάτε
συννώμη. Πραγματικά, είναι ή
πρώτη φορά, ύστερ' από τέσσερα
χρόνια που ξαναπαίνω εδώ μέσα.

"Εβγαλε έναν βαθύ άναστεναγμό

"Υστερ' από ρώτησε:

—Τί ζητάτε όμως;

—Κάποιον δόκτορα Μόφφρετ.

—Μόφφρετ; Μόφφρετ; είπε κουνών-
τας το κεφάλι. Πρώτη φορά άκούω
αυτό το όνομα. Τί σάς έκαμε να νο-
μίσετε ότι μπορεί να μένη εδώ;

Ο Ντάλ σκέφθηκε λίγο και κατό-
πι άποφάσισε να φανερώση έν μέτρο
της άλήθειας.

—Δεν είναι, βέβαια, ώρα τώρα, να
σας σιγοτίζω με τὰ βάσανα των άλ-
λων, αλλά τώ πράνεια επείνεί. Μιά
νεσού κόρη είχε χθές εδώ, όπως πι-
στεύει, μιά συνομιλία με τόν δωρ

Στο θλιμμένο βλέμμα του κ. Φέρ-
ρυμαν διεγράφη ένα μεγάλο έρωτη-
ματικό.

—Πιστεύει, λοιπόν, στ' αλήθεια,

—Όσο παράξενο και αν φαίνεται αυτό, είναι εν τούτοις η καθαρά αλήθεια. Η κόρη αυτή ωδηγήθηκε εδώ μυστηριωδώς μὲν, ἀλλὰ πάντως ὡδηγήθηκε.

—Πολὺ περίεργο... Καὶ ὁμως, κα-
νένας Μόφφτ δεν ἔμεινε ποτὲ σ' αὐ-
τὸ τὸ σπίτι. Οὐτὲ τώρα οὐτὲ καὶ
πρὶν, ἐφόσον γνωρίζω... Μπορῶ νὰ
μάθω ποῖα εἶναι ἡ νέα αὐτή;

—Ο Ντάλ δίστασε ἕνα δευτερόλε-
πτο. Κατόπι ἀπάντησε:

—Ἡ μὴς 'Αδέλα Καίηστλ.
—Εἶναι μήπως καμμιά συγγενής
τοῦ Βιργίλιου 'Ελσγουορθ Καίη-
στλ;

—Κόρη του.

—Ψῆστε Θεέ! Καὶ πιστεύει ὅτι
συντητήθη ἐδῶ μὲ τὸν δορὰ Μόφφτ;
Αὐτὸ εἶναι ἄνω ποταμῶν! Σταθήτε,
ὁμως. Ὁ 'Αξελσον, ὁμως, ἔχει πολλές
φορὲς ἀναφέρει γιὰ κατὰ παράξενα
πράγματα ποὺ συμβαίνουν ἐδῶ μέ-
σα. Εἰσβολαὶ ξένων. Κλοπές. Μυ-
στηριώδεις κρότοι τὴν νύχτα. Εἶπα-
τε, ὁμως, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐγι-
νε μέρα!...

—Ναί, χθὲς στὰς δέκα τὸ πρωί.
—Ο κ. Φέρρυμαν ἔφερε τὸ χέρι στὸ
μέτωπο, σὰν γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὶς
σκέψεις του.

—Πῆγα χθὲς νὰ ἐπισκεφθῶ κάποι-
ον φίλο μου ἄρρωστο στὸ Βέρνον.
'Ισως νὰ ἐπωφελήθηκε τῆς ἀπουσί-
ας μου... Ὁ 'Αξελσον, ὁμως, ἦταν ἐ-
δῶ. 'Αν καὶ δεν εἶναι νέος πιά, ἐν
τούτοις εἶναι ἱκανὸς καὶ ἀξίος κάθε
ἐμπιστοσύνης. Αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε,
ὁπερθεοῖν καὶ φαντασία. Εἶπατε
ὅτι ἡ συνομιλία αὐτὴ ἦταν δυσάρε-
τη;

—Ἐξαιρετικά.

—Περίεργο...

—Ὁ πατέρας τῆς μὴς Καίηστλ, χω-
ρὶς νὰ φταίῃ διόλου, βρέθηκε... χμ...
ἐκτεθειμένος. Ὁ μυστηριώδης αὐ-
τὸς δορὰ Μόφφτ ἐπωφελήθηκε γιὰ
νὰ τὸν ἐκδίστα καὶ νόμιζε πὼς γιὰ
νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερα, ἔπρεπε νὰ
τρομοκρατήσῃ τὴν κόρη του... 'Εννο-
εῖται ὅτι σὰς τὰ λέγω αὐτὰ ὑπὸ πᾶ-
σαν ἐχεμύθειαν.

—Μπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε σὲ μέ-
να, κύριε, ἔκανε ὁ κ. Φέρρυμαν. Τί
παράξενα νέα!... Ὁ Βιργίλιος 'Ελ-
σγουορθ Καίηστλ θυμὰ ἐκείνων! Αὐ-
τὸ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀγγραφα. Δεν τὸν
γνωρίζω προσωπικῶς, ἔχει ὁμως
φήμην ἀμέμπτου ἀνθρώπου. Ἀπατε-
ῶνες καὶ ἐκθιάσται στὸ σπίτι μου!
'Όσο καὶ ἂν δεν φταίω ἐγὼ γι' αὐ-
τὸ, αἰσθάνομαι ἐν τούτοις τὸν ἐαυ-
τό μου λίγο υπεύθυνον...

—Ὁχι, κύριε, δεν εἰσθε γιὰ τίποτε
υπεύθυνος ἐσεῖς.

Καὶ λέγοντας, ὁ Ντάλ σηκώθηκε
καὶ ἔδωκε τὸ χέρι του.

—Συγχωρήστε με, κύριε, πρόσθε-
σε, ποὺ σὰς ἀνησυχῶ ἔτσι, σὲ μιὰ
τέτοια στιγμή...

—'Αν μπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμος
σὲ τίποτε στὴν δα Καίηστλ, εἰμαι
στὰς διαταγὰς τῆς, ψιθύρισε ὁ κ.
Φέρρυμαν.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἐννοίωσε ἕνα αἰ-
σθημα μεγάλης, εἰλικρινοῦς συμπά-
θειας, νὰ γεμίξῃ τὴν ψυχὴ του γιὰ
τὸν νέο αὐτό.

—Χαίρετε, κύριε, εἶπε.

—Ὁρεβουάρ, κ. Ντάλ.

Βγαίνοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἔρρι-
ξε μιὰ ματιά στὸ ἴδιο ἐκείνου σημεί-
ο τοῦ τοίχου, ποὺ εἶχε τραβήξει πρὶν
ἀπὸ λίγο τὴν προσοχή του.

Μόλις βρέθηκε ἔξω, ἀνέπνευσε μὲ
ἀνακούφιση. Ὁ βραδυνὸς ἀέρας φά-

νηκε σὰν νὰ τοῦ πήρε ἕνα μεγάλο
βάρος ἀπὸ ἐπάνω του. Περιπάτησε
ὡς τὴν γωνία τοῦ δρόμου, διέσχισε
τὸ λιθόστρωτο καὶ κατόπι γύρισε
καὶ κρύφτηκε μέσα στὴν ἐσοχὴ μιᾶς
πόρτας ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ 262
τῆς Μπλάνκ Στρήτ.

Εἶδε σὲ λίγο τὸ φῶς νὰ σβύνη
μέσα στὴν βιβλιοθήκη. Τὸ σπῆτι εἶχε
ξανασυθισθῇ καὶ πάλι στὸ σκοτάδι
καὶ στὴν θλίψη του.

—'Υστερ' ἀπὸ λίγο, ἀνοίξε ἡ πόρτα
του καὶ μιὰ ψηλὴ σιλουέττα, μὲ
σκουφάκι στὸ κεφάλι καὶ μὲ συρτὸ
βῆμα βγήκε ἔξω καὶ μῆκε στὸ δι-
πλανό σπῆτι.

Ὁ Ντάλ περίμενε λιγάκι ἀκόμη.
Ἡ ἐξυλιν ἐπένδυσεν τοῦ τοίχου τῆς
βιβλιοθήκης, τοῦ γαργαλοῦσε πᾶν-
τα τὴν φαντασία. 'Εν τούτοις, ἀντέ-
στη στὸν πειρασμό. «Ὁχι, ἀπόψε»,
εἶπε μέσα του.

Καὶ ὅπως ἡ νύχτα ἦταν ὡραία καὶ
δροσερὴ, ἐπέστρεψε πεζὴ σπῆτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΜΙΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.

Ὁ Μπίλκιγκ ἦταν ἕνας ὄνειρῶδης
οἰκονόμος, παρὰ τὸ βραδυκίνη-
τό του καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ
τὰ ποῦρα καὶ τὸ οὐίσκυ.

—'Αναψε τὸ φῶς στὸ δωμάτιο στὸ
ὁποῖο κατὰ προτίμησιν ἔμενε ὁ κύρι-
ός του, καὶ πῆγε νὰ τοῦ φέρῃ τὴν
ρομπ-ντέ-σάμψρ καὶ τὶς παντοφλές
του. Κατόπι τοῦ κ. νωσε μέσα σ' ἕνα
μεγάλον κρυττάλιον ποτήρι ἕνα χρυ-
σαφὶ ποτὶ, πρόσθεσε λίγο νερὸ
Σέλτς καὶ πάγο καὶ τὸ ἔβαλε δίπλα
στὸν Ντάλ. 'Εκείνος ἤπιε μιὰ γου-
λιά.

—Μήπως εἶχαμε καμμιά ἐπίσκεψη,
Μπίλκιγκ; ρώτησε.

—Ὁχι. Τηλεφώνησε μόνον ὁ μί-
στερ Σοῦμερ. Δεν ἀφῆκε, ὁμως,
καμμιά παραγγελία.

Τὰ γκριζὰ μάτια τοῦ νέου τρεμό-
παῖξαν. "Ἦπτε μιὰ γουλιὰ ἀκόμη,
ἀπλῶσε τὰ πόδια του καὶ βυθίσθηκε
ἀκόμη περισσότερο στὴν ἀναπαυτι-
κὴ του πολυθρόνα.

—Τί ἀστεῖος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἐ-
πιθεωρητής, εἶπε.

—'Εχει δικηὸν ὁ κύριος. Ἡ φύσις
δεν κράτησε κανένα μέτρο στὸ χέρι
τῆς ὅταν τὸν ἔφτιανε. Δεν ἔχω δὴ
ποτέ μου ἕνα τόσο μεγάλο κεφάλι
πάνω σ' ἕνα τόσο κοντὸ σῶμα!

—Φαντάσου τώρα, Μπίλκιγκ, τί
μυαλό μπορεί νὰ ἔχῃ ἕνα τέτοιο κε-
φάλι! 'Ας μὴν τὸν κακολογοῦμε, ὁ-
μως. Ὁ Σοῦμερ εἶναι πολὺ καλὸ
παῖδι. Αὔριο πρωί, Μπίλκιγκ, νὰ τοῦ
ντεῖξῃ ἕνα κουτὶ ποῦρα μὲς τὰ χαι-
ρετίσματά μου.

—Ὁχι βέβαια «Βερόνα».

—'Απεναντίας, «Βερόνα»! Ὁ ἐπι-
θεωρητὴς τὰ γουστάρει, ὅπως ἔμα-
θα, πολὺ.

—Πολὺ καλὰ, κύριε! ἀπάντησε ὁ
Μπίλκιγκ, ποὺ δεν εἶχε οὔτε φαντα-
σία οὔτε καὶ χιούμορ. 'Αλήθεια, ὁ-
μως, ἐξήχασα νὰ σὰς ἀναφέρω ὅτι
κάποιος κύριος ἦλθε στὰς ἐπτὰ καὶ
σὰς ζήτησε. Δεν θέλησε νὰ πῇ τὸ ὀ-
νομά του. "Ἦθελε νὰ ἰδῇ ἐσὰς τὸν ἴ-
διο, γιὰ ἕνα προσωπικὸ ζήτημα, ὅ-
πως εἶπε. Περίμενε λίγο καὶ κατόπι
ἔφυγε.

—'Α! ἔκανε ὁ Ντάλ, ἀνοιγοκλεί-
νοντας τὰ ρουθούνια του σὰν λαγω-
νικό καὶ φέρνοντας ἕνα νύχτο
βλέμμα τοῦ πῆσα στὸ κοιμωδωμά-
τιο. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἔφυγε;

—Τὸν εἶχα ἀφήσει μὲσα τὸ σα-
λόνι. Ὅταν μισὴ ὥρα ἀρνότερα ἐ-
πέστρεψα, δεν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Καὶ πάλι τὰ ρουθούνια τοῦ Μάρ-
τεν Ντάλ ἀνοιγόκλεισαν. "Ενοιώθε
νὰ αἰωροῦνται μέσα στὴν ἀτμόσφαι-
ρα τοῦ δωματίου του καὶ τὰ μόρια
μιᾶς ἄλλης μυρωδιάς, ἐκτὸς ἀπὸ
τοῦ οὐίσκυ.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸν περιγράψῃς,
Μπίλκιγκ;

—Ἦταν ψηλός, ἴσος, κομφοντυμέ-
νος, ἡλικίας ἕως τριάντα χρονῶν...

—Ὁραία. Μὲ διεφώτισες, Μπίλ-
κιγκ... Μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτός
εἶχε ἐπίσης δυὸ χερια καὶ δυὸ πό-
δια;

Ἡ εἰρωνεία του, ὁμως, πῆγε χα-
μένη, γιὰτὶ ὁ Μπίλκιγκ ἀπάντησε
χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι τὴν ἀντελήφθη:

—Ὁχι, κύριε. Εἶχε μόνον ἕνα χέ-
ρι καὶ τὸ ἄλλο τὸ μανίκι κρεμόταν
ἀδειανό. Δεν μπορῶ, ὁμως, νὰ θυμη-
θῶ ἂν ἦταν τὸ ἀριστερὸ ἢ τὸ δεξι-

Ὁ Ντάλ ἔγινε σκεπτικὸς.

Διέτρεξε καὶ πάλι τὸ δωμάτιο μὲ
τὸ βλέμμα κατόπι ὕψωσε τοὺς ὤ-
μους.

—Αὔριο θάχω πολλὴ δουλειὰ νὰ
κάνω, εἶπε. 'Ας κυττάξωμε λοιπόν,
σήμερα τὴν ἀλληλογραφία μου.

—Πολὺ καλὰ, κύριε.

Σὲ λίγο ὁ Μπίλκιγκ ἔφερεν μέσα
σ' ἕνα δίσκο ἕνα σωρὸ ἀπὸ γράμ-
ματα.

Κάθησε σ' ἕνα ταμπουρέ, δίπλα
στὸν κύριό του καὶ ἀνοίξε ἕνα.

—Ἡ Κα Πέτινγκλ Στάρ, σὰς κα-
λεῖ σὲ γεῦμα, εἶπε.

—Γιὰ νὰ με ξυρρίσουν οἱ καλεσμένοι
με τὸν ἀτσαλένιον
πνεύμονα ποὺ ἀπη-
σχόλησε τόσο πολὺ
κατ' αὐτὰς τὸν παγ-
κόσμιον τύπον.

Ὁ Φρέντ Σνίτ ἤρ-
θε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς
Φλωρίδας στὴν Πα-
ναγία τῆς Λούρδης—
στὴ Γαλλία— μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ Χάρη
τῆς θὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια
φυλακὴν του καὶ θὰ τὸν
ἀποδώσῃ γερὸν στὴν
κοινωνία.

Τί δράμα ἡ σημερι-
νὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου
αὐτοῦ νέου, ποὺ ζῇ
ἐπὶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια μέσα σ' ἕνα πο-
λύπλοκο χαλῶδινο

μηχάνημα, ταρασσὶν διατάσεων, τὸ ὁ-
ποῖον ἀντικαθίστα τὰ καταστραμμένα του
πλεονόν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε
πεθάνει στὴ θέσι τοῦ Φρέντ Σνίτ. Γιατὶ
οἱ πνευμονεῖς του δεν λειτουργοῦν. Τὸς
ἔχει παραλύσει τὸ καταραμένο μικρόδιον
τῆς πολυμυελίτιδος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ
νέου παρατῇ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρό-
νια, αὐτὸ οφείλεται στὸ πανάκριβο αὐτὸ
μηχάνημα καὶ στὶς ἐξαιρετικὰς φροντί-
δες τοῦ πολυεκατομμυριοῦ πατρὸς του.

Καίτοι ὁ Φρέντ Σνίτ εἶναι διαρκῶς ἐξ-
πλωμένος ἀνάσχετα καὶ μόνον τὸ κεφάλι
του βόσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν χαλῶδιον
κύλινδρον, ἐν τούτοις δεν τοῦ διαφεύγει
τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ
ἀπὸ τὰ γύρω του συμβαίνοντα. 'Ενας κα-
θρέφτης ἡμικύκλικός, τοποθετημένος
μπροστά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἕνας δὲ ἄλλος, δεύτερος
καθρέφτης, τοποθετημένος ἐπάνω στὸν ἀ-
τσαλένιον πνεύμονα, τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα
γίνονται πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τέλος,
ἕνα περισκόπιο τοποθετημένο ἐπάνω ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέ-
πῃ ὅλα τὰ τοπία ποὺ διασχίζει μὲ τὸ αὐ-

τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνο-
μάζεται Φρέντ Σνίτ
καίτοι ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸν ἀτσαλένιον
πνεύμονα ποὺ ἀπη-
σχόλησε τόσο πολὺ
κατ' αὐτὰς τὸν παγ-
κόσμιον τύπον.

Ὁ Φρέντ Σνίτ ἤρ-
θε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς
Φλωρίδας στὴν Πα-
ναγία τῆς Λούρδης—
στὴ Γαλλία— μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ Χάρη
τῆς θὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια
φυλακὴν του καὶ θὰ τὸν
ἀποδώσῃ γερὸν στὴν
κοινωνία.

Τί δράμα ἡ σημερι-
νὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου
αὐτοῦ νέου, ποὺ ζῇ
ἐπὶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια μέσα σ' ἕνα πο-
λύπλοκο χαλῶδινο

μηχάνημα, ταρασσὶν διατάσεων, τὸ ὁ-
ποῖον ἀντικαθίστα τὰ καταστραμμένα του
πλεονόν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε
πεθάνει στὴ θέσι τοῦ Φρέντ Σνίτ. Γιατὶ
οἱ πνευμονεῖς του δεν λειτουργοῦν. Τὸς
ἔχει παραλύσει τὸ καταραμένο μικρόδιον
τῆς πολυμυελίτιδος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ
νέου παρατῇ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρό-
νια, αὐτὸ οφείλεται στὸ πανάκριβο αὐτὸ
μηχάνημα καὶ στὶς ἐξαιρετικὰς φροντί-
δες τοῦ πολυεκατομμυριοῦ πατρὸς του.

Καίτοι ὁ Φρέντ Σνίτ εἶναι διαρκῶς ἐξ-
πλωμένος ἀνάσχετα καὶ μόνον τὸ κεφάλι
του βόσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν χαλῶδιον
κύλινδρον, ἐν τούτοις δεν τοῦ διαφεύγει
τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ
ἀπὸ τὰ γύρω του συμβαίνοντα. 'Ενας κα-
θρέφτης ἡμικύκλικός, τοποθετημένος
μπροστά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἕνας δὲ ἄλλος, δεύτερος
καθρέφτης, τοποθετημένος ἐπάνω στὸν ἀ-
τσαλένιον πνεύμονα, τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα
γίνονται πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τέλος,
ἕνα περισκόπιο τοποθετημένο ἐπάνω ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέ-
πῃ ὅλα τὰ τοπία ποὺ διασχίζει μὲ τὸ αὐ-

τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνο-
μάζεται Φρέντ Σνίτ
καίτοι ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸν ἀτσαλένιον
πνεύμονα ποὺ ἀπη-
σχόλησε τόσο πολὺ
κατ' αὐτὰς τὸν παγ-
κόσμιον τύπον.

Ὁ Φρέντ Σνίτ ἤρ-
θε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς
Φλωρίδας στὴν Πα-
ναγία τῆς Λούρδης—
στὴ Γαλλία— μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ Χάρη
τῆς θὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια
φυλακὴν του καὶ θὰ τὸν
ἀποδώσῃ γερὸν στὴν
κοινωνία.

Τί δράμα ἡ σημερι-
νὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου
αὐτοῦ νέου, ποὺ ζῇ
ἐπὶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια μέσα σ' ἕνα πο-
λύπλοκο χαλῶδινο

μηχάνημα, ταρασσὶν διατάσεων, τὸ ὁ-
ποῖον ἀντικαθίστα τὰ καταστραμμένα του
πλεονόν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε
πεθάνει στὴ θέσι τοῦ Φρέντ Σνίτ. Γιατὶ
οἱ πνευμονεῖς του δεν λειτουργοῦν. Τὸς
ἔχει παραλύσει τὸ καταραμένο μικρόδιον
τῆς πολυμυελίτιδος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ
νέου παρατῇ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρό-
νια, αὐτὸ οφείλεται στὸ πανάκριβο αὐτὸ
μηχάνημα καὶ στὶς ἐξαιρετικὰς φροντί-
δες τοῦ πολυεκατομμυριοῦ πατρὸς του.

Καίτοι ὁ Φρέντ Σνίτ εἶναι διαρκῶς ἐξ-
πλωμένος ἀνάσχετα καὶ μόνον τὸ κεφάλι
του βόσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν χαλῶδιον
κύλινδρον, ἐν τούτοις δεν τοῦ διαφεύγει
τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ
ἀπὸ τὰ γύρω του συμβαίνοντα. 'Ενας κα-
θρέφτης ἡμικύκλικός, τοποθετημένος
μπροστά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἕνας δὲ ἄλλος, δεύτερος
καθρέφτης, τοποθετημένος ἐπάνω στὸν ἀ-
τσαλένιον πνεύμονα, τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα
γίνονται πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τέλος,
ἕνα περισκόπιο τοποθετημένο ἐπάνω ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέ-
πῃ ὅλα τὰ τοπία ποὺ διασχίζει μὲ τὸ αὐ-

τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνο-
μάζεται Φρέντ Σνίτ
καίτοι ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸν ἀτσαλένιον
πνεύμονα ποὺ ἀπη-
σχόλησε τόσο πολὺ
κατ' αὐτὰς τὸν παγ-
κόσμιον τύπον.

Ὁ Φρέντ Σνίτ ἤρ-
θε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς
Φλωρίδας στὴν Πα-
ναγία τῆς Λούρδης—
στὴ Γαλλία— μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ Χάρη
τῆς θὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια
φυλακὴν του καὶ θὰ τὸν
ἀποδώσῃ γερὸν στὴν
κοινωνία.

Τί δράμα ἡ σημερι-
νὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου
αὐτοῦ νέου, ποὺ ζῇ
ἐπὶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια μέσα σ' ἕνα πο-
λύπλοκο χαλῶδινο

μηχάνημα, ταρασσὶν διατάσεων, τὸ ὁ-
ποῖον ἀντικαθίστα τὰ καταστραμμένα του
πλεονόν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε
πεθάνει στὴ θέσι τοῦ Φρέντ Σνίτ. Γιατὶ
οἱ πνευμονεῖς του δεν λειτουργοῦν. Τὸς
ἔχει παραλύσει τὸ καταραμένο μικρόδιον
τῆς πολυμυελίτιδος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ
νέου παρατῇ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρό-
νια, αὐτὸ οφείλεται στὸ πανάκριβο αὐτὸ
μηχάνημα καὶ στὶς ἐξαιρετικὰς φροντί-
δες τοῦ πολυεκατομμυριοῦ πατρὸς του.

Καίτοι ὁ Φρέντ Σνίτ εἶναι διαρκῶς ἐξ-
πλωμένος ἀνάσχετα καὶ μόνον τὸ κεφάλι
του βόσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν χαλῶδιον
κύλινδρον, ἐν τούτοις δεν τοῦ διαφεύγει
τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ
ἀπὸ τὰ γύρω του συμβαίνοντα. 'Ενας κα-
θρέφτης ἡμικύκλικός, τοποθετημένος
μπροστά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἕνας δὲ ἄλλος, δεύτερος
καθρέφτης, τοποθετημένος ἐπάνω στὸν ἀ-
τσαλένιον πνεύμονα, τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα
γίνονται πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τέλος,
ἕνα περισκόπιο τοποθετημένο ἐπάνω ἀ-
πὸ τὸ κεφάλι του, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέ-
πῃ ὅλα τὰ τοπία ποὺ διασχίζει μὲ τὸ αὐ-

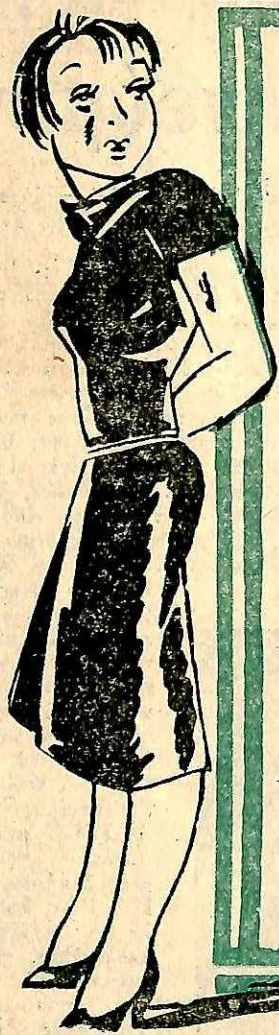
τοῦ νέου αὐτοῦ ὀνο-
μάζεται Φρέντ Σνίτ
καίτοι ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸν ἀτσαλένιον
πνεύμονα ποὺ ἀπη-
σχόλησε τόσο πολὺ
κατ' αὐτὰς τὸν παγ-
κόσμιον τύπον.

Ὁ Φρέντ Σνίτ ἤρ-
θε ἀπὸ τὸ Μαϊάμι τῆς
Φλωρίδας στὴν Πα-
ναγία τῆς Λούρδης—
στὴ Γαλλία— μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ Χάρη
τῆς θὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια
φυλακὴν του καὶ θὰ τὸν
ἀποδώσῃ γερὸν στὴν
κοινωνία.

Τί δράμα ἡ σημερι-
νὴ ζωὴ τοῦ ὡραίου
αὐτοῦ νέου, ποὺ ζῇ
ἐπὶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια μέσα σ' ἕνα πο-
λύπλοκο χαλῶδινο

μηχάνημα, ταρασσὶν διατάσεων, τὸ ὁ-
ποῖον ἀντικαθίστα τὰ καταστραμμένα του
πλεονόν. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶχε
πεθάνει στὴ θέσι τοῦ Φρέντ Σνίτ. Γιατὶ
οἱ πνευμονεῖς του δεν λειτουργοῦν. Τὸς
ἔχει παραλύσει τὸ καταραμένο μικρόδιον
τῆς πολυμυελίτιδος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ
νέου παρατῇ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρό-
νια, αὐτὸ οφείλεται στὸ πανάκριβο αὐτὸ
μηχάνημα καὶ στὶς ἐξαιρετικὰς φροντί-
δες τοῦ πολυεκατομμυριοῦ πατρὸς του.

Καίτοι ὁ Φρέντ Σνίτ εἶναι διαρκῶς ἐξ-
πλωμένος ἀνάσχετα καὶ μόνον τὸ κεφάλι
του βόσκειται ἔξω ἀπὸ τὸν χαλῶδιον
κύλινδρον, ἐν τούτοις δεν τοῦ διαφεύγει
τίποτε ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ
ἀπὸ τὰ γύρω του συμβαίνοντα. 'Ενας κα-
θρέφτης ἡμικύκλικός, τοποθετημένος
μπροστά του, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βλέπῃ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἕνας δὲ ἄλλος, δεύτερος
καθρέφτης, τοποθετημένος ἐπάνω στὸν ἀ-
τσαλένιον πνεύμονα, τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα
γίνονται πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του

Ταξιδάκι...

Μ' αυτό το θέρος το γλυκύ,
την έρχομένη Κυριακή,
είναι απόφα-όριστική
νά πάμε ταξιδάκι
σέ κάνα κοντινό νησί...
και αν θυμώσης, Βάγγο σύ,
στο λέω ντόμπρα και φαρσί,
θα σε ποτί... ξυδάκι!

Λίγινα, Πόρο, Σαλαμίς,
στο λέω, Βά-λόγω τιμής
θα τα γυρίσουμε και μείς
νά ευχαριστηθούμε
κι' αφού η ψυχή μου λαχταρά
και η καρδιά μου σπαρταρά,
όλο με χάδια τρυφερά
'κεί κάτω θα μεθύμε...

Λοιπόν και σου το ξαναλέ-
Βάγγο, μαγκούφη χεργκελέ,
ν' άφισης τ' ασχλ-όλε
και τ' γνωστό βρισίδι
και ν' αρχινίσης νά έτοιμά-
χωρίς αντίρρηση και μά,
γιατί, όπως λέει κι' η μαμά,
θα σ' εύρη... μαυρο φίδι!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάμικες κουβέντες

ΤΟ ΡΑΒΔΕΟΦΩΝΟ

'Αδρεφέ μου, με τρακάρισε ένας ραβδεοφωνός με δόσεις και μ'
έπριε να πάρω ραβδεόφωνο.

--Πάρτο νά τώχης παρέα, κύρ Βάθρακα! ψωμί δέν τρώει, πα-
πούτσι δέ φορά... κατ' θάνε ο φίλος σου!

--Είναι εν τάξει, ρε κύριος;

--Και παρατάζει, μου λέει και μουδειξε τόν
τρόπο περί διὰ τὰ κουμπιά...

Τό βραδάκι, λοιπόν, μετά τὸ δείπνο, άνοιξα τὸ
ραβδεόφωνο, κάθισα πλάι του τὸ Φροσί, τὴ γυναί-
κα μου, νά τ' ἀκούη και βγήκα γιά τσιγάρα. Κα-
θυστέρησα, όμως, κάπου κι' όταν γύρισα κι' ανέ-
βαινα τὴ σκάλα μου, μου φούσκωσε, ἀδρεφέ, τὸ
καϊμάκι.

"Ακουσα πού λές, φίλε, μιά μπάσα φωνή νά
μιλάη μέσα γλυκέως περί κουβεντίσας και
τὰ ρέστα... Κουβεντίσας δηλαδή κάργα!
«Ρέ λέω, μου τὰ φοράει τὸ Φροσί με κάνα τρίχα»
κι' ὁρμῶ, ἀδρεφάκι μου, ὥσπερ 'Οθέλλος νά τσα-
κῶσω τὸ νταντῆ...

Μπαίνω μέσα τὸ λοιπὸς και σταματῶ...

--Ποῦντος, μωρή! τῆς λέω.

Αὐτὴ γέλαγε και πάνω στήν ὥρα ἀκούγω τὴ μπάσα τῆ φωνῆ:
--Καληνύχτα σας, κύριοι και κυρίες!

'Αγρίεψα τὸ λοιπόν! 'Ακούς, ἀδρεφέ, νά τὸ στρίψῃ ὁ νταῆς!

Τράβηξα τὸ λοιπὸν ἕνα γενναῖο στὸ Φροσί ἔσπασα τὸ ραβδε-
φωνο και φερμάρω τὸ ραβδεοφωνά νά τόνε σιγουρίσω πού με πέ-
ρσσε γιά κουνουπίδι...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια εἰκόν-εἰκόν

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Στὸ δικαστήριον ἐκδικάζεται μιά
ὑπόθεσις κακώσεων συζύγου κατὰ
συζύγου. Ἡ Κα ἐνάγει τὸν Κο γι-
ατί λέγει τὴν δέρνει ἀλόπητα.

Ὁ δικαστὴς στρέφεται τότε
στὸν ἐναγόμενον:

-- Πῶς κύριε, ἕνας ἄνδρας ὥς
ἐκεῖ πάνω, ἐσεῖς, τολευτε νά χτυ-
πάτε μιά γυναῖκόβλα μικρή και ἄ-
δυνατη σαν τὴν κυρία ἀπ' ἐδῶ

Ὁ σύζυγος. -- Μὲ εἶχε
φέρει στα ἄκρα, κύριε πρόεδρε.

Ὁ δικαστὴς. -- Δηλαδή, τί
σὰς ἔλεγε;

Ὁ σύζυγος. -- 'Επιμένετε,
νά μάλιστα;

Ὁ δικαστὴς. -- Ἀπολύτως.

Ὁ σύζυγος. -- Λοιπόν, μοῦ
ἔλεγε: αὐτῶπα με ἂν τολευξ,

χτύπα με ντέ. Θά βρεθῇ ἄσφαλῶς
κανένας θάλακας δικαστὴς πού θά
σε θάλλῃ σφαλῆ!

Ὁ δικαστὴς. -- Ἀθῶος ὁ
κατηγορούμενος!

ΠΡΟΫΜΙΑ

-- 'Επιτρέψτε, δεσποινίς, νά
σὰς προφυλάξω κάτω ἀπὸ τὴν ὀμ-
πρέλλα μου;

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ

Στὸ σχολεῖον γίνονταν ποροφωρικές
ἐξετάσεις. Ἐπιτάσσεται τώρα μιά
μικροῦλα στὸ μῆθημα τῆς 'Ιερᾶς ἱ-
στορίας.

-- Λέγε μου ἐσύ, Πιπίτσα, λέ-
γει ὁ δάσκαλος σέ μιά χαριτωμένη
ξανθὴ κοπελίτσα, τί καταστρο-
φὲς θόρηξαν τὸν 'Ιώβ;

-- Μάλιστα κύριε. Πρῶτα-πρῶ-
τα ἔχασε τὸ κύνιό του, κατόπι
τὰ παιδιὰ του καὶ κατόπι ἀναγκά-
στηκε νά ζήσει με τὴν γυναῖκα του
στὴν ἔρημο...

ΦΙΣΙΚΑ!

Ὁ δάσκαλος ἐξηγεῖ στοὺς μα-
θητὰς του τί ἵναι τὰ προξενεῖα
και σέ τί χροισμεύουν. Κατόπι,
γιά νά ἰδῇ ἂν οἱ μαθητὰι ἐγῶνευ-
σαν τὸ μᾶθημά τους λέγει.

-- Τώρα θά σὰς ρωτήσω κάτι.
'Αν τύχῃ καμιά φορά και ταξι-
δεύετε με ἀεροπλάνο και τὸ ἀερο-
πλάνο σας προσγειωθῇ ἀναγκαστι-
κά σέ μιά ξένη χώρα, πού θά πάτε
πρῶτα-πρῶτα;

Οἱ μαθητὰι (ἐν χορῷ). Στὸ
νοσοκομεῖο, κύριε!

ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

-- Δέν θά χωριστοῦμε ποτέ. Κι'
ἂν χωριθῶμε, ἐτοιμάσα ἕνα σω-
σίβιο με δύο θέσεις.

Ο ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Σκωτσέζοι
εἶναι ἀπὸ τοὺς πῶ μεγάλους φι-
λαγῶρους τοῦ κόσμου. Μιά μέρα
συναντῶνται δύο. Ὁ ἕνας τους ἔ-
χει τὰ μούτρα κατεβασμένα.

-- Τί ἔχεις κι' εἶσαι ἔτσι; τὸν
ρωτᾷ ὁ ἄλλος.

-- Ἄστα, καημένη, ἕνα μεγά-
λο δυστύχημα.

-- Σέ καλὸ σου! Ἐχλασε τίποτε
λεφτά, κανένα σελλίνι...

-- Ἀκούη χειρότερο.

-- Γιὰ λέγε λοιπόν.

-- Νά, ἀνόσασα προγῆς τοῦ
γιοῦ μου καινούργια παπούτσια
και τοῦ εἶπα γιά νά μὴν τὰ γα-
λάσι εὐκολα, νά ἀνεβαίνῃ δύο-δύο
τὰ σκαλιὰ τῆς πόρτας μας.

-- Λοιπόν;...

-- Λοιπόν, αὐτὸς τ' ἀνέβαινε
τοῖα-τοῖα.

-- Καὶ δέν τὸ χαίρεσαι;

-- Ὅχι, γιατί ἔσγισε ἔτσι τὸ
πανταλόνι του ἀπὸ τὰ μεγάλα πη-
δήματα πού ἔκανε!...

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΟΣ

-- Κυρία μου, δώστε δύο δεκάρες

σ' ἕνα φτωχὸ ἄρματο...

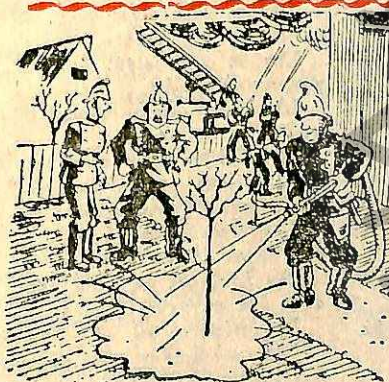
-- Ἄρματο; Μά ἐσύ βλέπεις
ἀπὸ τῶνα μάτι!...

-- Τότε δώστε μου μιά δεκάρα.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΕΣΟ

Στὴ συναναστροφή:

Ὁ σύζυγος (σὴν γυναῖκα
του).-- Δέν παίζεις τίποτε, στὸ
πίατο Λουκία, πᾶνε μεσάνυχτα και
κανεῖς ἀκόμη δέν σηκώνεται νά
φύγῃ...

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

-- Τί διάβολο κάνε; αὐτὸς ἐκεῖ;

-- Εἶναι λοχαγέ μου, μανιώδης
φιλονηδής...

'Εφ' ὅσον

Μανιώ, τὰ σκέφτηκα αὐτὰ
κι' ἔτσι, στίς εἰκοσιεφτά,
ἐφ' ὅσον θάχουμε λεφτά,
θα πάμε γιά ταξίδι,
ἀλλὰ στὸ λέω παστρικά,
ἀν ἀρχινήσης τὰ... γλυκά
και τὰ οὐδόλως... παστρικά
στὸ βγάξω τὸ πλεξίδι...

"Ὅσο διὰ τὴν πεθερά,
ποῦναι γιά μένα συφορά,
θα τόπερνα πολὺ χαρὰ
ἂν δέν μὰς συνοδέψῃ
γιατί, Μανιώ, εἶναι τσαγκή,
ζόρικη κάπως και κακὴ
κι' ἡ παρουσία τῆς ἀρκεῖ
γιά νά μὰς τὰ μπερδέψῃ.

Θέλω νά εἶμαστε οἱ δύο
γιά νά τὰ κάνα ρημαδιὸ
και δίχως τὸ συμπεθεριὸ
γιά νά τὸ ρίξω ἔξω,
νά πῶ, νά φάω, νά χαρῶ
ἥλιο, ἀρμύρα και νερό
κι' ἂν ἐξηγηθῇ τὸ πονηρό,
ἀμέσως νά στίς... βρέξω!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

Η ΣΑΤΑΚΡΟΥΤΑ

'Ιπολλές φορές ἐξέλο ἴφαγα, ἀμὰ ἱπροχτές τσοκ-τσοκ πολὺ ἦτα-
νε, πλευρά μου μαλακὰ γινήκανε, χίτες ντέν μπορῶ νά κουνήσω...
Σέ ἱδρόμο μέσα ἱπροχτές ἕνας ναῦτης σταματημένο ἔκανε:

--Κουμπάρε, εἶπε σατακρούτα μεταξωτὸ τέλεις; Φτηνὸ πρᾶμμα
ἔνεται, κελεμένο εἶναι, πάρτο ἐσύ τρία κατσάρικα μόνο, φορεσιά
ἱναῖκα σου και ντικὴ σου γκιουζέλ τὰ ἱκάνης!

--Νά ἱνῶ, εἶπα!

Ναῦτης κρυφά-κρυφά χαρτί ξεσκισμένο λίγο
ἔκανε και σατακρούτα γωνιά εἶντα...

--'Ανοιγμένο, τζάνουμ, νά κάνεις, τὸ λέω μπο-
ρεῖ ποντικὸ νά ἱέφαγε, κάψιμο νά ἔκῃ...

--'Αφεντικό, καινούργιο πρᾶμμα εἶναι, τζά-
νουμ, πέρνεις ἢ ντέν πέρνεις; 'Αντε, δυόμισυ κα-
τσάρικα.

'Εγὼ εὐκαίρια νά χάσω; Πληρωμένο ἱκανα,
ναῦτης καπινὸς ἔγινε και ἱσιπίτι μου ἐπῆγα.

--Τακουῖ, λέω ἱναῖκα μου, φίλι τὰ ντόσης,
ντόρο ἱπῆρα.

'ἱναῖκα μου πακέτο ἀνοιγμένο ἔκανε και ἱφα-
νὲς ἱέγαλε.

--Φτοῦ! μπε μπουταλά ζευζέκι! Σκωροφαγω-
μένο εἶναι, γάλα νά ἱσουρώνω εἶναι! Χίντε ντέν ἀξίζει! Κοροῖδεμέ-
νο ἔκανες.

Και ταῖτι, με ἱπαντόφλα ἄρχιζε, και παντοφλονταρμένο ἔκανε.

'Αῦαν, τὰ σκοτώσω ναῦτη, πληρωμένο ἐξέλο ντυόμισυ ἔκατο
σάρικα ἔκανα. Βαί-βαί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

‘Η όνειρομαντεία συγχρονίζεται. Τί λέγει ένας : Νέος ‘Ονειροκρίτης

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

α ν δῆτε ὅτι ξοδεύετε λεπτά, θά πῃ ὅτι θά κληρονομήσετε πρὸς-χρῶς.

‘Αν εἰσπράττετε χρήματα στὸν ὕπνο σας, θά εἰσπράξετε καὶ στὴν πραγματικότητα.

‘Αν ὅμως, δανείζετε, ἢ ἂν θρῆτε λεπτά, τότε θά καταστραφῇτε ἢ τουλάχιστον θά ἔχετε σοβαρὲς δυσχέρειες νὰ ἀντιμετωπίσετε.

Τὰ ἀσχημικά, εἶναι ἐνδείξεις φιλαργυρίας καὶ φροντίδων.

‘Αν δῆτε ἀρλεκίνο, θά ἐξαπατηθῆτε.

Τὸ ὄπλο, εἶναι βέβαιος κίνδυνος.

‘Ο στρατὸς ἐλπίς ὄχι χιμαίρικῃ.

‘Αν δῆτε ὅτι κρατᾶτε ποτιστήρι ἢ ὅτι ποτίζετε, θάχετε μικρὸ χρηματικὸ κέρδος.

‘Αν δῆτε ὅτι ἀσφυζῆτε, πρέπει ἐξάπαντος τὴν ἄλλην μέρα νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν γιαντὸ σας.

‘Αν δῆτε δολοφονία, θάχετε φιλονεικίες καὶ σκάνδαλα.

‘Αν εἴσετε δολοφονῆτε, θάχετε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

‘Αν δῆτε συγκέντρωση ἀνδρῶν, φιλονεικίες καὶ ἔριδες.

‘Αν ἡ συγκέντρωση εἶναι γυναικεία τότε θά σὰς...φάῃ ἡ κακογλωσσία.

‘Αν εἶναι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, φυλαχθῆτε ὅσο μπορείτε τὴν ἄλλην μέρα ἀπὸ κακὰ συναπαντήματα!

‘Αν εἴσετε, εἶναι ἀπειλὴ ἀποτυχίας, κίνδυνος.

‘Αν δῆτε ὅτι βρίσχετε σὲ πανδοχεῖο, οἱ δουλειές σας δὲν εἶναι σὲ σύγουρο δόδιο, θάχετε σκοτούρες.

‘Αν δῆτε ὅτι κάνετε ἐλεημοσύνη, θά δοκιμάσετε μεγάλη χαρά.

‘Αν παίρνετε ὁ ἴδιος ἐλεημοσύνη, θά χάσετε τὴ θέση σας ἢ τὰ λεπτά σας.

‘Αν δῆτε χιονοστιβάδα, σοβαρὸς κίνδυνος σὰς ἀπειλεῖ.

‘Αν δῆτε τυφλὸ, θά ἐξαπατηθῆτε καὶ θά προδοθῆτε.

‘Αν δῆτε δικηγόρο, θάχετε δίκες καὶ καταστροφὴ (φυσικά!..).

‘Αν δῆτε ἀποβολή, θά δοκιμάσετε σοβαρὰ ἀπογοήτευση.

‘Αν δῆτε πετεινὸ νὰ φωνάζῃ, θάχετε προσεχῶς ἐπιτυχία.

‘Αν δῆτε πετεινὸ σιωπηλὸ θάχετε ἀντιζηλίες στὸν ἔρωτα.

‘Αν δῆτε παπαροῦνα, θά δοκιμάσετε ἐρωτικές χαρές.

‘Αν δῆτε δστρακα καὶ κογγύλια, θάχετε περιπλοκές καὶ σκοτούρες ἀπὸ ραδιουργίες.

‘Αν δῆτε ὅτι ἔχετε κάλο στὸ πόδι, θά κάνετε μιὰ μεγάλη πεζοπορία.

‘Αν δῆτε κοράλι, θά κινδυνεύσετε σὲ θάλασσα.

‘Αν δῆτε κὸρακα ἀπὸ τὰ δεξιὰ σας, θάχετε ἀπογοητεύσεις, ὀλίψεις, καταστροφὴ.

‘Αν ὁ κὸρακας εἶναι σπ’ ἀριστερά σας, διατρέχετε κίνδυνον θανάτου.

‘Αν διασταυρωθῇτε μὲ κὸρακα θά σὰς συκοφαντήσουν καὶ οἱ συκοφαντίες θά πιάσουν.

‘Αν δῆτε καλάθι γεμᾶτο, θά ἔχετε μιὰ εὐχάριστη πρόσκληση.

‘Αν τὸ καλάθι εἶναι ἀδειανό, θάχετε σκοτούρες, ἀλλὰ θά εἶναι περαστικές.

‘Αν δῆτε νεκροφόρα, θά εὐτυχῆσετε λησιμονώντας (καυμιά θλίψη σας).

‘Αν δῆτε σχοινί, θάχετε μπερδέματα καὶ ἐμπόδια στίς δουλειές σας.

‘Αν δῆτε γαμήλιο πομπή, θά πάτε σὲ κηδεῖα.

‘Αν δῆτε κηδεῖα, θά σὰς ξεχάσουν.

‘Αν δῆτε κούκο νὰ φωνάζῃ, κίνδυνος.

‘Αν δῆτε ὅτι τρέχετε, θά ἐπιτύχετε ἢ θά θεραπευθῆτε.

‘Αν δῆτε ὅτι δὲν μπορείτε νὰ τρέξετε, θά ἀρρώστησετε σύντομα.

‘Αν δῆτε στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα, θά ἐρωτευθῆτε, ἢ θά σὰς ἐρωτευθοῦν στὰ ἀνέλπιστα.

‘Αν δῆτε στεφάνι ἀπὸ πρασινάδα, σὰς περιμένουν εὐκόλες χαρές.

‘Αν τὸ στεφάνι εἶναι ἀπὸ χρυσάφι, θάχετε τιμὲς καὶ ἀξιώματα.

‘Αν εἶναι ἀπὸ ἀσημί, τότε θά ἀπολαύσετε υγεία.

Τὸ μαχαίρι, εἶναι βέβαιος κίνδυνος.

‘Αν δῆτε βάρβαρο ἀπὸ τοὺς μεγάλους, θά διατρέχετε κίνδυνο.

‘Αν δῆτε κρέπια, θά πενήσετε γιὰ ἕνα προσφιλὲς σας πρόσωπο.

‘Αν ἀκούσετε στὸν ὕπνο σας φωνές, θά πάρετε κακὰ εἰδήσεις.

‘Αν δῆτε ἐγκλημα, ὁ φόβος πού θά δοκιμάσετε θά εἶναι ἀδικαιολόγητος, ὑπερβολικός.

‘Αν τὸ ἐγκλημα τὸ διαπράττετε ἐσῆς, θά θριαμβεύσετε!

‘Αν δῆτε σταυρὸ, θάχετε προστασία, ἐπιτυχία, εὐτυχία.

‘Αν δῆτε νεκροθάφτη, θά πάρετε εὐχάριστα νέα.

‘Αν δῆτε κοζίνα, θάχετε τὰ χρηματικὰ κέρδη πού ἐπιθυμεῖτε.

‘Αν δῆτε ἄνθρωπο χωρὶς πόδια, θά κληρονομήσετε προσεχῶς.

‘Αν δῆτε νὰ χορεύουν ἄλλοι, κακὸ σημεῖο: ἐγκαταλείψις, ἢ ῥήξις.

‘Αν δῆτε πειρασμό, θάχετε τιμὲς.

‘Αν δῆτε μεταμφιέσεις, θά ἐξαπατηθῆτε.

‘Αν δῆτε νὰ σὰς πέφτῃ κανένα δόντι, θά πεθάνῃ γνωστός σας.

‘Αν τὸ δόντι φετρῶναι θά μείνετε ἔγκυος (ἂν εἴσετε γυναίκα, φυσικά!..)

‘Αν δῆτε ὅτι ἔχετε λευκά καὶ γερὰ δόντια, θάχετε ἐπιτυχία καὶ χρηματικὸ κέρδος.

‘Αν δῆτε δόντι χαλασμένο, ἀρρώστεια.

‘Αν δῆτε ὅτι παίρνετε τηλεγράφημα, θά σὰς συμβῇ κάτι πού δὲν τὸ περιμένετε.

‘Αν δῆτε ἐκτροχιασμό, θά ἀποτύχετε μὲ τὴν ἀκαταστασία σας (ἂν εἴσετε φύσει ἀκατάστατος ἢ ἀκατάστατος).

‘Αν δῆτε ὅτι εἴσετε σὲ ἔρμη, θά ἀπογοητευθῆτε καὶ θά ἐγκαταλειφθῆτε.

‘Αν δῆτε ὅτι γδύνεσθε, θά ταπεινωθῆτε καὶ θά ἐξευτελισθῆτε.

‘Αν δῆτε ὅτι ξεθάβουν κανέναν, θά χάσετε λεπτά, ἢ θά περάσετε οικονομικὲς στενοχώριες.

‘Αν ἀκούσετε πυροβολισμό, σὰς ἀπειλεῖ σκάνδαλο.

‘Αν δῆτε ὅτι πενήτε, θά παρηγορηθῆτε γιὰ κάτι δυσάρεστο πού σὰς συνέβη.

‘Αν δῆτε τὸν διάβολο (μεταμορφωμένο ἢ ἀμεταμόρφωτο!..) θά πέσετε θύμα ραδιουργιῶν καὶ θά διατρέξετε κινδύνους.

‘Αν δῆτε διαμάντι, θά ἐπιτύχετε στίς δουλειές σας.

‘Αν δῆτε ὑπηρετῇ, θά δεχθῆτε μιὰ ἐνοχλητικὴ ἐπίσκεψη.

‘Αν δῆτε θρηισοδαστή, θά σὰς λείψῃ ἡ ὠλῆση.

‘Αν δῆτε σημεῖα, θάχετε εὐχάριστη ἀλλαγὴ.

‘Αν δῆτε νερό καὶ εἶναι διαυγές, σημεῖον ὅτι θά ἔχετε υγεία καὶ εὐτυχία.

‘Αν τὸ νερό εἶναι θολό, τότε θάχετε ἔριδες καὶ λύπες.

‘Αν τὸ νερό εἶναι δροσερό, θάχετε χρηματικὰ κέρδη.

‘Αν εἶναι ζεστό, ἀρρώστεια, δυστύχημα.

‘Αν βράζῃ, θά χάσετε τὴ θέση σας.

‘Αν εἶναι τρεχούμενο, θάχετε εὐτυχία πού θά διαρκέσῃ.

‘Αν εἶναι στάσιμο, τότε ἡ εὐτυχία σας θάναί ἐφήμερη.

‘Αν λούζεσθε μέσα σὲ νερό, θά χάσετε ἕνα συγγενῇ ἢ φίλο.

‘Αν πέφτετε σὲ νερό, καταστροφὴ.

‘Αν κολυμπάτε, θά σὰς ἀπειλήσῃ μιὰ δυστυχία ἀλλὰ θά τὴν προλάβετε.

‘Αν δῆτε πράγματα νὰ πέφτουν μέσα σὲ νερό, τότε θάχετε χασοῦρες, θά ικανοποιηθῆτε στίς φιλοδοξίες σας.

(‘Η συνέχεια στὸ προσεχές)

Μιλῶν οἱ ποιηταὶ μας

‘Ο Σὺλβιος

ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτὸ του

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Σ ΠΑΝΙΩΣ τὸ ὄνομα ἐνὸς λογίου ἔχει συνδεθῇ τόσο πολὺ μὲ τὴ γενέτειρά του, ὅσο τὸ ὄνομα τοῦ Σὺλβιου μὲ τὴν ἰδιαιτέρεη πατρίδα του Σμύρνη. Καὶ εἶναι φυσικώτατο. Γιατί ἀπ’ τὸν καιρὸ πού ὁ κ. Σὺλβιος ἐφθάσε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐγκατεστάθηκε ἐδῶ, δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ διακηρύσσει γραπτὰ καὶ προφορικὰ τὴν λατρεία του πρὸς τὴν πονεμένη νύμφη τῆς Ἰωνίας, σὲ διηγήματα καὶ σὲ ποιήματα, σὲ θεατρικὰ ἔργα καὶ μελέτες, ἀκόμα καὶ στὰ εὐθυμογραφημάτα του, ὅπως τὰ χαριτωμένα «Κατορθώματα τῆς Κόνα-Προφυρίας» πού δημοσιεύονται τακτικά σὲ ἄλλη σελίδα τῆς «Ἑβδομάδος», ὁ Σὺλβιος βρίσκει τρόπο ἢ μάλλον αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ βάλῃ καὶ λίγη Σμύρνη. Κι’ ὅταν στὴ συνομιλία σας ἐπάνω, ἡ κουβέντα φθάσῃ στὴ Σμύρνη, βλέπετε μέσα στὰ μάτια τοῦ συμπαθοῦς λογίου νὰ περνᾷ ἕνας ἴσκιος πού προδίδει τὴ βουδὴ συγκίνησή του.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Σμυρναίου λογίου εἶναι Ἀνδρέας Χ. Παπαδόπουλος. Τὸ «Σὺλβιος», εἶναι ἕνα ψευδώνυμο πού τὸ ὀφείλει κατὰ ἕνα τρόπο σὲ κάποιο συμμαθητὴ του. Ἀνδρέα Παπαδόπουλο τὸν ἔλεγαν καὶ κείνον καὶ ὁ ἄθλιος ἐννοοῦσε καλὰ καὶ σώνει νὰ καρποῦται τὰ μικρὰ ἀγαθὰ τῆς ἀκόμα μικρότερης δόξας τοῦ νεαροῦ τότε ποιητοῦ μας, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δημοσίευε στὰ περιοδικὰ τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδας τὰ πρῶτα του ποιήματα καὶ ἀπέδιδε, βέβαια, ἐξαιρετικὴ σπουδαιότητα σ’ αὐτά. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὁ κατόπιν Σὺλβιος δὲν μπορούσε ν’ ἀφίσῃ τὸν συνώνυμό του νὰ κορδακίζεται καὶ πρὸς ποετᾶστρους καὶ πρὸς κλέθη τὴν δόξα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πάρῃ ψευδώνυμο. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ εὐχε νὰ τοῦ δωρῇσιν μιὰ συλλογὴ ποιημάτων τῆς Κάμεν Σὺλβας, δηλαδὴ τῆς Βασίλισσας τῆς Ρουμανίας Ἑλισσάβετ. Ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τῆς ἐστεμμένης ποιήτριας ἐνεπνεύσθη καὶ τὸ δικό του ψευδώνυμο ὁ νεαρὸς Παπαδόπουλος. Ἔτσι, ἐμεινε ἀπὸ τότε «Σὺλβιος» κι’ ἔτσι εἶναι πιά γνωστός, ὄχι μόνο στοὺς φιλολογικούς κύκλους, ἀλλὰ καὶ στὸ εὐρύτερο κοινόν. Τὸ Παπαδόπουλος ἐξηφανίσθη μὲ τὸν καιρὸ.

‘Ο ποιητὴς τῶν «Ματωμένων συντριμμίων» γεννήθηκε, καθὼς εἴπαμε, στὴν Σμύρνη καὶ εἶναι 47 ἐτῶν ἢ μάλλον — γιὰ νὰ κρα-

τήσουμε τὴ δική του πρωτότυπη ἀριθμηση εἶναι δυὸ φορὲς εἰκοσι χρόνων καὶ ἑπτὰ ἀκόμα. Ἐσπούδασε στὴν περίφημη Εὐαγγελικὴ Σχολὴ καὶ κατόπιν στὸ Ἀμερικανικὸ κολέγιο καὶ ἔξεραι θαυμασία Ἀγγλικά, Γαλλικά καὶ Ἰταλικά. Τὴν γλῶσσα τοῦ Δάντη — ἂν σὰς ἐνδιαφέρῃ — τὴν ἔμαθε γιὰ χατήρι μιὰς γυναικας, κάποιας Ἰταλίδας, τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀγαπήσει. Γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μαζί της καλλίτερα — γιὰτὶ φαίνεται ὅτι ἡ περίφημη γλῶσσα τοῦ ἔρωτα πού εἶναι τὰ βλήματα καὶ οἱ θωπιές δὲν ἐξαρκοῦσαν — ἀναγκάστηκε νὰ μάθῃ Ἰταλικά. Καὶ βέβαια δὲν ἔμεινε μετανοημένος ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἐμπνευσή του.

Εἶναι περιττὸν νὰ γράψουμε ὅτι ἔκανε ἀριστες σπουδές, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τὴν «Εὐαγγελικὴ Σχολή» βγῆκαν πάντοτε ἀποφοῖτοι μὲ γερὴ μόρφωση. Πρέπει ὁμως νὰ ἀποκαλύψουμε ὅτι σ’ αὐτὴν τὴν ἰδίαν Σχολή, ἢ μάλλον στὸν γυμνασιάρχῃ τῆς ὀφείλει τοὺς πρώτους στίχους τοῦ Ὁ γυμνασιάρχῃς

‘Οπω, ἕνα σιγαρέττο

Μοιάζει τῆς ἀγάπης τὸ τρελλὸ μεθύσι

μὲ τοῦ σιγαρέττου τὴ γλυκεῖα πνοή:

— πᾶει κανεὶς γιὰ γούστο ἕνα νὰ καπνίσῃ

καὶ τοῦ μένει πάθος σ’ ὅλη τὴ ζωή.

‘Οπως ἕνα σιγαρέττο κι’ ἡ ἀγάπη σὲ πλανᾷ.

ὅπως ἕνα σιγαρέττο μὲ μιὰ λάμψη ἀρχινᾷ...

Σὲ τραβᾶει σὰν σιγαρέττο μέσ’ σὲ κόμπους ἡδονῆς:

σὰν ἐκεῖνο σὲ σκοτώνει καὶ δὲ νοιώθεις πού πονεῖς.

Τὸ τρελλὸ αἰσθηματάκι πρὶν παληψῇ ξέχασέ το

ὅπως ἕνα σιγαρέττο.

‘Ορκους κι’ ὑποσχέσεις μὲ καρδιὰ καὶ γεῖλο

σὰν δαχτυλιδάκια τοῦ καπνοῦ σκορπᾷ:

μὰ σοῦ δύνει ἡ φλόγα κάποιο πλάνο δαίλι

καὶ δὲν σ’ ἀγαποῦνε...καὶ δὲν ἀγαπᾷς.

‘Οπως ἕνα σιγαρέττο παίρν’ ἡ ἀγάπη εὐθὺς φωτιά,

καὶ σοῦ μένει λίγη στάχτη ἀπ’ τὴν τσὴν ὁμορφιά:

ὅπως ἕνα σιγαρέττο ζῇ σὲ σύννεφα καπνοῦ

πού διαρκίζουν τὰ μάτια, πού θολώνουν τὸ νοῦ.

Τὸ φαρμάκι τῆς ἀγάπης πρὶν ριζώσῃ πέταξέ το

ὅπως ἕνα σιγαρέττο.

ΣΥΛΒΙΟΣ

αὐτὸς εἶχε μιὰ ἰδιοτροπία: ‘Όταν ἤθελε τὰ τιμωρήσῃ κανένα παρεκτραπέντα μαθητὴ, τὸν ἀφῆνε μέσα στὴν τάξη ὑπὸ περιορισμὸ — «νηστεία» νὰ ποῦμε — καὶ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ γράφῃ ἕνα διήγημα, μιὰ περιγραφή, μιὰ ἀφήγησις ἢ ἕνα ποίημα. ‘Ο Σὺλβιος πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀτακτοὺς μαθητὰς τῆς τάξεώς του, ὑποχρεώθηκε μιὰ φορὰ νὰ γράψῃ ἕνα ποίημα σὲ λαμβικὸν ἐξάμετρον. Παρήκουσε ὅμως τὴν ἐντολὴ τοῦ γυμνασιάρχου του κι’ ἔγραψε ἕνα σατυρικὸ ποίημα, στὸ ὁποῖον ἔλεγε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ὅτι εἶναι «ἐπιπολαιότιτος ἴδιον νὰ ἀναθέσῃ σὲ κάποιον μιὰν ἐργασία γιὰ τὴν ὁποῖαν εἶναι ἀκατάλληλος». Καταλαβαίνετε βέβαια τί βαρὺς ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸν γυμνασιάρχῃ ἦταν οἱ στίχοι αὐτοί. Χρειάσθηκε νὰ δώσῃ ὁ νεαρὸς ποιητὴς ἐξηγήσεις, μὲ προστά σ’ ὀλόκληρη τὴν Ἑφορεῖα τῆς Σχολῆς, πρὸ τῆς ὁποίας ἐσύρθη ἀπὸ τ’ αὐτὴ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ καθηγηταὶ καὶ πρῶτος ἀπὸ ὅλους ὁ ἴδιος ὁ γυμνασιάρχῃς ἔσκασαν στὰ γέλια μὲ τὴν πρωτότυπὴ ἐμπνευσή τοῦ μαθητῆ κι’ ἄς ἦταν καὶ κάπως αὐθάδης.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ποίημα πού ἔγραψε στὴν τοῦ κ. Σὺλβιος. Τὸ δεύτερο ἦταν ἕνα ἐπικήδιο τραγούδι πού θά πρέπει ὅμως νὰ ἐσκόρπισε τὸ γέλιο μέσα στὴν ἐκκλησία, ὅπου τὸ ἀπήγγειλε δακρύων ὁ ποιητὴς μας. Εἶπε πεθάνει κάποιος συμμαθητὴς του, τὸ ὄνομα Λούης, καὶ ὁ Σὺλβιος μ’ ὅλη τὴ συγκίνησή του γιὰ τὸ γεγονός, δὲν βόηκε νὰ γράψῃ ἄλλους στίχους ἀπὸ τοὺς ἐξῆς, κωμικώτατους:

‘Ω, μούσα, παῦσον τὰς χορ-

(δὰς

τῆς λύρας σου νὰ κρούῃς

καὶ κλαῖδον, κλαῖδον πρὸς

(στιγμὴν,

ἀπέθανεν ὁ Λούης,

Ρεζίλι δηλαδὴ ὁ «προκείμενος νεκρός!»

— — —

‘Ο κ. Σὺλβιος ἔχει γράψῃ

πολλὰ διηγήματα καὶ ποιήματα.

Τὰ πρῶτα του διηγήματα μὲ τὸν τίτλο «Ματω-

μένα τριαντάφυλλα», τυπώ-

θηκαν στην Σύμυρη και ξανααυτώθηκαν στην Αθήνα από τον έκδοτικό οίκο Βασιλείου, με πρόλογο του Παλαμά. "Αρεσαν πάρα πολύ κι' αργότερα μεταφράστηκαν στα Γαλλικά από τον Ζαν ντ' Αργκός — τον Ιπποκόμητα ντ' Οσπίκ δηλαδή — με σκίτσα του Χωρδ. Κατόπιν ο κ. Σύλβιος έκυκλοφόρησε μια συλλογή ποιημάτων, έμπνευσμένων από την μικρασιατική καταστροφή με τον τίτλο «Ματωμένα συντρίμια».

Αργότερα έτύπωσε τα «Μάγια», μια σειρά Συμυρινέικων ήθογραφιών που έσημείωσαν εξαιρετική έπιτυχία. Επίσης έχει εκδώσει δυο τόμους παιδικού θεάτρου. Είναι σ' όλους γνωστό ότι ο κ. Σύλβιος στο μουσικό θέατρο έχει μεγάλη και έκλεκτη εργασία. Έχει γράψει τα λιμπρέττα και τα κείμενα 55 όπερών και έπιθεωρήσεων, καθώς και έργα πρόζας που έπαιχθηκαν πάντα με ιδιαίτερη έπιτυχία.

Ηδη έχει έτοιμη μια συλλογή σατυρικών τραγουδιών που φέρει τον τίτλο «Σάτυρος και Άρλεκίνος», μια σειρά διηγημάτων, μια δεύτερη σειρά Συμυρινέικων ήθογραφιών, και μια νέα συλλογή ποιημάτων, το «Κομπολόγι από ρουμπίνια».

— ■ —

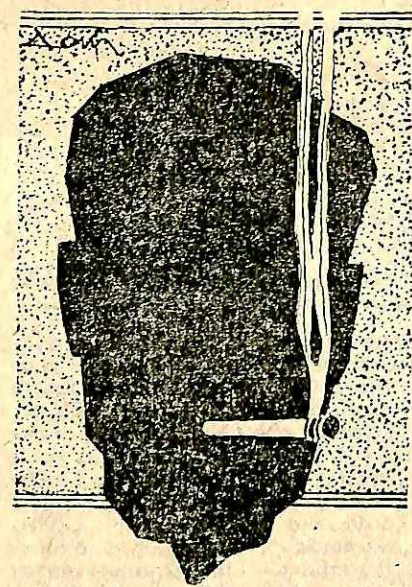
Ο κ. Σύλβιος ζει από την πέννα του. "Ως το 1932 ήταν τραπεζίτικος υπάλληλος και στο έπάγγελμα αυτό είχε φθάσει σε άνωτατες θέσεις. Τό χρόνο εκείνο όμως εγκατέλειψε τον κερδω για να ασχισωθή εξ ολοκλήρου στον λόγο. Έρμη. Ο βίος του είναι σφραγισμένος από τις παρρησίες της ποιητικής ιδιοσυγκρασίας του. Άγαπά με πάθος τα λουλούδια και μπορεί να κάθεται ώρες ολόκληρες μπροστά σ' ένα άνθος, τόσο είναι η λατρεία του προς αυτά. Ακόμα αγαπά παράφορα και τη μουσική. Η τρίτη όψη του είναι η κληρονομία. Άλλοτε ζωγράφισε με μανία, όπως επίσης έπαιζε και κιθάρα, τώρα όμως έχει εγκαταλείψει τις δυο αυτές απασχολήσεις. Κι' έχει περιορισθί στα λουλούδια, τη μουσική και τη μελέτη. Οι συγγαγραφές του τον έσκαδωσαν κατά καιρούς ήταν ο Βίκτωρ Ουγκώ στην αρχή, και ο Λαμαρτίνος κατόπιν, ο Σταντάλ, και αργότερα ο Όσκαρ Ουάιλντ. "Α, για τον μεγάλο αυτό "Αννίλο αίσθητικό και πνευτή τρέφει ατέλειωτο θυμασμό. Είναι ο φιλολογικός θεός του.

— ■ —

Έκείνο που κάνει εξ αρχής έντυπωση σ' αυτόν που θα γνωρίσει τον Σύλβιο, είναι η ευγενικότης του και το τάκτ του. Ο τόνος της φωνής του έχει μια μελινιότητα που σε αϊγιαλωτίζει. Νιώθεις άμέσως πως βοίσκεσαι μπροστά σ' έναν πολιτισμένο άνθρωπο, έναν διανοούμενο που έχει κληρονομήσει όλο τον πολιτισμό της Γωνίας από την όποιαν προέρεχεται. Γιατί δεν πρέπει να έχνοούμε; Ο Σύλβιος και ως άνθρωπος και ως λογοτέχνης έχει μέσα του πολύ από τον Συμυρινέικο, δηλαδή τον Γωνικό πολιτισμό, που είναι ανεβδόν κατά βάσιν διάφορος από τον νοσ-αλληνικό πολιτισμό. Έτσι καθώς ο δεύτερος αυτός εδμιουρήθη μετά τόσες και τόσες έπιμιξεις που έγιναν από τους Ρωμαίους χρόνους κι' ύστερα.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Τα κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Ένας καλός σύζυγος

μία του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

— Βενζίνα έχεις Νίκο, μπορείς να ζήσης δυο-τρεις ώρες την ζωή του χασόμερη περιηγητού. Στις δέκα παρά τέταρτο ωστόσο, θα με περιμένεις σ' αυτό εδώ τό μέρος.

Και ενώ το αυτοκίνητο απομακρυνόταν, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» έπαιρνε ένα μονοπάτι, για να σταματήσει σε λίγο μπρος σε ένα μαντρότοιχο. Χωρίς να γάνη καιρό, έπήδησε τον μαντρότοιχο και βρέθηκε μέσα σε ένα μαγευτικό κήπο, στο κέντρο του όποιου βρισκόταν μια βίλλα. Έγχαυέλασε βλέποντας από κεί, φωτισμένη την απέναντι βίλλα... που ήταν η βίλλα στην όποιαν είχε ζητήσει φιλοξενία!

Κατά τις δέκα και μισή, επέστρεψε γεμάτος κέφι στην βίλλα του ζεύγους Μάξ Λούντερ.

— Άλλοι Μάρτεν! Βγαίνεις! Δίγο έλειψε να σου κρεάσουμε τα κουτάλια! Έκαμεν η ώρα! Έβλιν Λούντερ.

— Τί; Δεν φάγατε ακόμη;

— Σε περιμέναμε φίλε μου! Αποκοιθήκεν ο Μάξ Λούντερ.

— "Ω! Μά τότε... είμαι άσυγχώρητος!

Αφού έφαγαν με μεγάλη όρεξη και οι τρεις, ο Μάρτεν Ντάλ έπρότεινε μια παρτίδα μπριτζ, θεσιώνοντας ότι το μπριτζ... διευκολύνει την χώνευση!

Εαφνικά, κατά τις δυο το πρωί, ενώ το μπριτζ συνεχιζόταν, άκουσθηκε το κλάζον ενός αυτοκινήτου.

— Το αυτοκίνητο του "Αρτουρ Μπλάλ έκαμεν ο Μάξ Λούντερ.

— Επέστρεψε νυχτιάτικα;

— Για να άκους τό κλάζον του αυτοκινήτου σου!

— Είναι οι γείτονές σας; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ ανάθοντας ένα τσιγάρο.

— Ναι. Ένα πολύ περίεργο άνδρόγυνον. Ο χρηματομεσίτης "Αρτουρ Μπλάλ και η γυναίκα του Ρούθ. Έκείνος είναι μόλις 32 τό πολύ χρόνων και η γυναίκα του ποέπει να είναι σαρανταπεντάρα.

— Θα πωδύσε μεγάλη προίκα.

— Χωρίς άμφιβολία! Έκείνος άπουσιάζει πότε εδώ και πότε εκεί και εκείνη μένει διαρκώς φυλακισμένη στην βίλλα της. Δεν δέχονται κανένα ούτε και έχουν αγέσεις με κανέναν στο προάστειο.

— Ζούνε λοιπόν άποσταθηνμένοι από τον κόσμο;

— Έκείνος όγι. Η γυναίκα του ναί. Έκείνος, ζή ζωή γλεντζέ στο Λονδίνο.

Έγχει φιλενάδες, συγγάζει στα κοσμικά κέντρα, στις λέσγες και στον ίπποδρόμο.

Η γυναίκα του φαίνεται πως παραδέχεται αυτές τις συνήκες της ζωής της, μιλά και έκανε την γκάφα να παντρευθί με άνθρωπο τόσο πολύ νεώτερό της.

— "Ωστε δεν την παίρνει ποτέ μαζί του στο Λονδίνο;

— Σπανίως. Μία φορά τό μήνα ίσως και για δυο τό πολύ μέρες. Αύτη τη φορά την πήρε και παραδόξως για πέντε μέρες! Πρό πάντε ημερών τον άκούσαμε να φεύγει αλλά τό όρι πήρε μαζί του και την γυναίκα του, τό καταλάβαμε γιατί δεν την είδαμε στον κήπο της, όπου κάθε άπόγευμα περιποιείται τα άνθη της. Δεν είδαμε και την Μώδ, που έκτελει χρέη οίκονόμου. Θα την πήραν μαζί τους και αύτην η θα της έδωσαν άδεια.

Τό πλήκτρο της καγκελένιας πόρτας της βίλλας, διέκοψε την συνομιλία.

— Χτυπούν!

— Ποιός να είναι τέτοια ώρα, δυο μετά τα μεσάνυχτα;

— Για κούταξέ Μάξ. Τό προσωπικό κοιμάται.

Ο Μάξ Λούντερ δγήκε στην βεράντα του:

— Ποιός;

— Έγώ είμαι, μίστερ Λούντερ, άκούσθηκε μια άνδρική φωνή. Ο γείτων σας Μπλάλ.

— "Α! Καλησπέρα σας μίστερ Μπλάλ! Μία στιγμή να σας άνοιξω. Τί τρέχει;

— Μην άνησυχίτε παρακαλώ, σέο. Είδα φως στο μέγαρό σας και έλαβα τό θάρρος να χτυπήσω την πόρτα σας. "Η-οελα να σας ρωτήσω κάτι. Δεν είναι ά ανάγκη να κατεβήτε.

— Τί τρέχει; Μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος; Μήπως η μαντάμ Μπλάλ είναι κηκοιάθητη;

— Ακριβώς για την γυναίκα μου πρόκειται. Μόλις πρό όλίγου έφθασα άνήσυχος, γιατί δεν άπήντησε σε δυο έπιστολές μου και δεν την βρήκα στο σπίτι. Βρήκα ωστόσο και τις δυο μου έπιστολές μέσα στο γραμματοκιβώτιο της πόρτας μου.

— "Ωστε δεν ήτο μαζί σας η μαντάμ Μπλάλ;

— "Όχι. Έγώ είχα πάει στην λίμνη Σόγκαν άλλα αναγκάσθηκε να έπιστρέψω άπόψε γιατί ούτε στις έπιστολές μου άπαντούσε ούτε και στο τηλέφωνο στάθηκε δυνατό να την πάρω.

— Περίεργο, μίστερ Μπλάλ! Έμείς δεν την είδαμε στον κήπο σας. Δεν είδαμε ούτε την οίκονόμο σας Μώδ.

— Αύτη δεν είναι πιά οίκονόμος μας. Την διώξαμε ακριβώς την ήμέρα που έφουγα γιατί πληροφόρηθηκε ότι η διαγωγή της ήταν επιήμη.

Έλαβα λοιπόν τό θάρρος να σας χτυπήσω την πόρτα τέτοια ώρα, για να σας ρωτήσω μήπως η γυναίκα μου σας είπε που πήγε. Σκέφθηκε ότι μπορεί να έλαβε έπιστολήν ή τηλεγράφημα της άδελφής της, να αναγκάσθηκε να φύγει διαστικά και να σας τό είπα...

— "Όχι μίστερ Μπλάλ. Δεν την είδαμε.

— Καληνύχτα σας, σέο. Ζητώ συγγνώμην για την ένόχληση.

— Παρακαλώ...

Ο Μάρτεν Ντάλ εξύπνησε κατά τις έξη τό πρωί από ένα χτύπημα στην πόρτα του δωματίου του.

— Ποιός; Έμπρός!

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο Μάξ Λούντερ με τις πυτζάμες του.

— Πώς τόσο πρωινός;

— Ηρθα να σε ξυπνήσω γιατί στη βίλλα του Μπλάλ έχουμε κωμωδία!

— "Όχι δά! Τού τώσασε η γυναίκα του με κανένα πιο νέο από αυτόν;

— "Ω! Άν ήταν αυτό δεν θα τον πολυσοχότιζε. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» του ρήμαξε τις συλλογές του!

— Μα αυτό είναι θαυμάσιο! Θα πάω να γελάσω βλέποντας τα μούτρα που θα κάνει ο φίλος μου Σούμπερ!

Και λέγοντας, πήδησε από τό κρεβάτι του και άρχισε να ντύνεται διαστικά.

— Δε θα προγευματίσης;

— Για πρόγευμα μου μιλάς όταν ο Σούμπερ άπέναντι παίζει στα δάκτυλά του εκνευρισμένος τό επισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

Σε λίγα λεπτά της ώρας, μέσα στο γάλλ της βίλλας ο Σούμπερ έτριβε τα μά-

πρόσπο; Άν συναντήθηκε με κανένα κακοποιό;

— Συγγνώμην τζέντλεμαν, επανέδη λέγοντας ο Μάρτεν Ντάλ. Πότε άντιληφθήκατε την διάρρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα»; Πρίν έλθετε στην βίλλα του μίστερ Μάξ Λούντερ ή όταν έπιστρέψατε από αύτην;

— "Όταν επέστρεψα! Άνησύχησα πολύ βρίσκοντας τις δυο έπιστολές που είχα στηλει στην γυναίκα μου. Μπαίνοντας και πάλι στην βίλλα μου, σκόπευα να τηλεφωνήσω στην άδελφή της, όταν ξαφνικά, τα μάτια μου πέσανε στα γοβάκια της! Να εδώ τα γοβάκια της! Κού-

Τί θαυμάσιος τύπος! Έκαμε η Έβλιν Λούντερ.

τια του άντικρύζοντας τον Μάρτεν Ντάλ γελαστό.

— Σέο;

— "Ολόκληρος!

— Πώς διάλοο βρέθηκες εδώ;

— Είμαι φιλοενοούμενος στην απέναντι βίλλα, πληροφόρηθηκε ότι...

— Καταλαβαίνω!... Καταλαβαίνω!... Χμ!... Πληροφόρηθηκε ότι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ρήμαξε εδώ μέσα μερικες συλλογές... και ήθελε να γελάσει μαζί μου!... Γέλα!... Γέλα!... "Άρε η μέρα που θα γελάσω και εγώ!...

— Στο εγχαίρι Σούμπερ γιατί τό άδία στο γέλιο ξαναεινώνει τον άνθρωπο! Λοιπόν; Τί ξανασκάζατε αύτός ο διαβολάκος;

Ο ίνσπεκτορ Σούμπερ στράφηκε και έδειξε τον "Αρτουρ Μπλάλ, ο όποιος έρεθισμένος και άνήσυχος μιλούσε:

— "Όλίγο ένδιαφέρομαι, κύριοι, για τις συλλογές μου! Έκείνο που με άνησυχεί είναι η εξαφάνιση της γυναίκας μου! Μήπως η δυστυχισμένη άντελήφθη την διάρρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και έφυγε πανικόβλητη από την βίλλα;

Και άν στο δρόμο της συμβή κανένα ά-

ταία τό έμαρί και βρήκα όλα της τα ύποδμήματα! Δεν λείπουν από τό σπίτι παρα μόνο οι μεταξένιες της παντόφλες.

Και σάμπως να μη μούφθανε αύτη η παρατήρηση για να αύξηθί η άνησυχία μου τα μάτια μου πέσανε στο τσαντάκι της, που ήταν ακουμπισμένο επάνω στην σιφονιέρα της! Πώς! Η γυναίκα μου δγήκε χωρίς τό τσαντάκι της και με τις παντόφλες;

— Ρυθροδ; Έχετε στο προάστειο;

— Εύτυχώς δεν έχω εγθρους ούτε στο Λονδίνο! Γυρίζοντας από δωμάτιο σε δωμάτιο, μπήκα στην βιβλιοθήκη όπου βρήκα τό επισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και τηλεφώνησα στην «Σκότλαντ Γουάρντ».

— Και όλα αυτά, τί σας κάνουν να συμπεράνετε;

— Ούτε δικαστικός είμαι ούτε και άστονομικός. Άνακαταλώνοντας όμως τα πράγματα, συμπεραίνω ότι η γυναίκα μου προκοιμήθηκε από την διάρρηξη του «Λωποδύτη-Φάντασμα» και έφυγε πανικόβλητη από την βίλλα όπως βρισκόταν, με τις παντόφλες της! Έκτός πιά...

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Εκτός πιά;

— Έκτός πιά είν η Μώδ, πού τήν δώζαμε πρό ήμερών από τὸ σπίτι, τήν παρέσυρε μὲ τὸν ἐρωμένο της σὲ καμ-μιά παγίδα.

— Γιὰ ποῖο λόγο;
— Εἴρω γὰρ; Μοῖραγε νὰ τρελλαθῶ!
— Στὴν ἀδελφὴ της τηλεφωνήσατε;
— Εἶναι νὰ ρωτᾷτε; Τῆς τηλεφώνησα καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν ἔχει ἰδεάν. Σκεπτικὸς, ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆρε τὰ γο-βάκια τῆς Ρούθ Μπλάκ καὶ τὰ ἐξέταξε προσεκτικὰ, ὅταν ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ πολιτικὰ, μπήκε στὸ γῶλλ καὶ φηβόρισε κατὶ στὸ αὐτὸ τοῦ Σούμερ. Ὁ τελευταῖος στράφηκε πρὸς τὸν Ἀρτουρ Μπλάκ ξε-ροκαταπίνοντας:

— Μίστερ Μπλάκ... Ἀτυχῶς... γυμ... Εἴσατε γενναῖος... Γκούχ!.. Οἱ φόβοι σας, ξέρετε... ἡ γυναῖκα σας... γκούχ!.. βρέ-θηκε... τὴν βόηκαν...

— Θεέ μου! Λέγετε λοιπόν, ἰνσπέ-κτωρ! Ἡ γυναῖκα μου;...

— Θάρρος... ἐδῶ κοντά... πίσω ἀπὸ τὴν ἑπαυλὴ σας... στὴν τεχνιτὴ λιμνού-λα τοῦ δάσους... Γκούχ...

Μὲ μιὰ παρρησιαστικὴ φωνὴ ἀπελπίσας, ὁ Ἀρτουρ Μπλάκ ὤρμησε πρὸς τὴν ἑξο-δο ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, κατέβηκε δυο-δυο τὰ σκαλοπάτια, καὶ ἔ-πρεξε πρὸς τὸ δάσος, ἐνῶ ὁ ἰνσπέκτωρ Σούμερ τηλεφωνοῦσε στὴν Σκότλαντ-Γυ-άρδ.

Κοντὰ στὴν τεχνιτὴ λιμνούλα τοῦ δάσους, κοιτόταν τὸ πτώμα τῆς Ρούθ Μπλάκ.

Μὲ κόπο, οἱ ἀστυνομικοὶ συγκράτησαν τὸν Ἀρτουρ Μπλάκ νὰ μὴ πέσει στὴν τεχνιτὴ λιμνούλα καὶ πλησίαση στὸ πτώμα ὥσπου νὰ φθάσουν οἱ εἰδικοί τῆς «Σκότλαντ-Γυάρδ».

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα φθάνανε ἐπὶ τό-που δυὸ αὐτοκίνητα. Τὸ ἓνα ἦταν τὸ κινητὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήρι-ο τῆς «Σκότλαντ-Γυάρδ». Ἀπὸ τὸ ἄλλο κα-τέβηκε ὁ ἱατροδικαστὴς μὲ τοὺς βοηθοὺς του.

Μετὰ τὴς πρῶτες παρατηρήσεις, τὸ πτώμα μεταφέρθηκε στὴν τραχηλὴ βίλλα καὶ ἀρχίζει ἡ δικαστικὴ ἐνέργεια. Ὡς τό-σο, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ κοντὰ στὴν λιμνούλα καὶ δὲν ἀνέβηκε στὴν βίλλα παρὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ φέροναν τὴν Μώδ καὶ μὲ τὴς χειροπέδες τὰ χέρια, ἕνα σωφὲρ, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Μώδ συνδεόταν ἐρωτικᾶ.

— Τὸ πτώμα, ἀρχισε λέγοντας, ὁ ἱα-τροδικαστὴς ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ ἀπο-συντίθεται. Ἡ παραμονὴ του μέσα στὸ νερὸ, συντόμεψε τὴν ἀποσύνθεση.

— Πόσες μέρες παρέμεινε στὸ νερὸ; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Τουλάχιστον τρεῖς μέρες.

— Αὐτὸ καταρρίπτει τὴν πεποίθη-ση τοῦ μίστερ Ἀρτουρ Μπλάκ, ὅτι ἡ γυναι-κα του ἐγκατέλειπε τὴν βίλλα τρομοκο-σμηθεῖσα ἀπὸ τὴν διάρρηξη τοῦ «Λωποδύ-τη-Φάντασμα». Ἡ διάρρηξη ἔγινε χθὲς βράδυ. Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» στὸ ἐπισκεπτήριό του, δὲν παρέλειψε τὴν ἡ-μερομηνία.

— Πολὺ σωστά, ἔκαμε ὁ Σούμερ, πού ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ «Λωποδύτης-Φάντα-σμα» δὲν ἔγραφε ποτὲ ψέμματα.

— Αὐτὸ ὥστόσο ἐνισχύει τὴν πεποίθη-σή μου, πρόσθεσε ὁ Ἀρτουρ Μπλάκ, ὅτι ἡ γυναῖκα μου δολοφονήθηκε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ!

Καὶ λέγοντας, ἔδειχνε μὲ τὸ δάκτυλο

τὴν Μώδ καὶ τὸν νεαρὸ σωφὲρ, ὁ ὁποῖος οὐτὲ γλώσσας κύν.

— Μιὰ ἐρώτηση παρακαλῶ μίστερ Μπλάκ, ἔκαμε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Ἐπι-τρέπετε;

— Παρακαλῶ τζέντλεμαν.

— Στὴν ὁλὴ τῆς λίμνης Σόγκαν, ἔ-χετε καμπίνα παραθερισμοῦ ἢ κτίριο;

— Ἐγὼ μιὰ μικρὴ βίλιτσα.

— Πότε ξεκινήσατε ἀπὸ τὴν λίμνη Σόγκαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε στὸ προά-στειο;

— Χθὲς κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Καὶ φθάσατε ἐδῶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴς δυὸ. Ἡ ἀπόσταση εἶναι 140 χιλιόμετρα. Ἐνὰ αὐτοκίνητο μπόρει νὰ διανύσῃ αὐ-τὴ τὴν ἀπόσταση σὲ δυὸ ὥρες.

— Τί σχέση ἔχει ἡ παρατήρησή σας μὲ τὴν τραγωδία μου;

— Μεγίστην μίστερ Μπλάκ. Δὲν τὴν μαντεύετε;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὴν μαντεύω.

— Νὰ σὰς τὴν πῶ. Προηγούμενος ὁ-μως θὰ παρακαλέσω τὸν ἰνσπέκτωρ Σού-μερ νὰ δῇ τὴν χροιά τῆς χειροπέδας ἀπὸ τὰ χέ-ρια αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ νὰ τὴς περάσῃ στὰ χέρια σας...

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΠΟΥΛΙ ΠΙΑΝΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΗ ΜΥΤΗ

Κραυγὸς ἐν αἰθέρι δὲν θὰ προκαλοῦ-σε τὴν κατάπληξη πού προκάλεσε ἡ τελευταία φράση τοῦ ἀριστοκράτου. Ἀλλήλοκυττάχτηκαν ὅλοι πελιδνοί, ἐνῶ ὁ Σούμερ ἔπαυσε κιάλας ὀσση κοντά στὸν Ἀρτουρ Μπλάκ, ὁ ὁποῖος φώναζε δείχνοντας ἐξάλλος τὴν γροθιά του στὸν ἀριστοκράτη:

— Τί εἶπεν αὐτός; Εἶσαι τρελλός; Δολοφόνος τῆς γυναίκας μου ἐγώ; Ποι-ὸς εἶναι ὁ κύριος αὐτός;

Ἀτάραχος, χαμογελώντας, ὁ Ντάλ ἄ-ναβεν ἕνα τσιγάρο, τινάζε μὲ τὸ νύχι τοῦ τὸ σπέρτο στὰ πόδια τοῦ Σούμερ καὶ ἀποκρίθηκε:

— Μίστερ Μπλάκ, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ἔξυπνο πουλί, πιάνεται ἀπὸ τὴ μύ-τη! Τὸ ἔγκλημά σας εἶναι ἀρκετὰ ἀρι-στοτεχνικό. Ἄν εἴσατε ἱσχυρὸς, στὴν φυλακὴ θὰ δεχθῆτε συγχαρητήρια πεπει-ραμένων κακοποιῶν. Ἀλλὰ εἴπαμε! Τὸ ἔξυπνο πουλί πιάνεται ἀπ' τὴ μύτη!

Καὶ στρεφόμενος τώρα πρὸς τοὺς δικα-στικούς:

— Κατηγορῶ κύριοι τὸν ἄνθρωπο αὐ-τόν, ὡς δολοφόνον τῆς γυναίκας του! Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τῆς ἔστειλε μιὰ τρυφεροτάτη ἐπιστολὴ ταχυδρομικῶς καί, ταυτοχρόνως, τῆς τηλεφωνοῦσε νὰ πᾶν τὸ τραῖνο καὶ νὰ πᾶν τὴν βρῆ στὴν λίμνη Σόγκαν! Ἡ ἄτυχη γυναῖκα πῆρε τὸ βραδυὸν τραῖνο καὶ ἔφθασε στὴν Σόν-καν νυχτιάτικα! Ἐκεῖνος τὴν παρέλαβε στὸν σταθμὸ καὶ μὲ τὸ κλειστὸ αὐτοκίνη-τό του, τὴν μετέφερε στὴν βίλιτσα της! Ἐκεῖ, τὴν ἐπνίξε μέσα στὸ υπάτιο τῆς βίλιτσας, κρατώντας τὴν τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ! Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, στὸ γρο-νικὸ διάστημα μισοῦ ἴσως λεπτοῦ, ἕνας

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ

καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέ-ροντος περιπέτειας τοῦ:

ΛΩΠΟΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

HERMAN LANTON

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Μιὰ ζωὴ σὰν μυθιστόρημα

Ο Λόρδος Χάλιφαξ

Κακὸς μαθητὴς. — Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν.

— Συγγραφεὺς βιβλίου γιὰ... βρυκόλακα!

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ὑπουργὸς τῶν Ἐ-ξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Λόρδος Χάλιφαξ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον «καθαρὸαιμοῦς» Ἀγγ-γλους. Ἡ ἀταραξία, τὸ κύριον αὐτοῦ χαρα-κтерιστικὸν καθὲς Βρεταννοῦ, διέκρινεν ἀνέκαθεν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἀναρίθμη-τα δὲ εἶναι τὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα, πού δι-ηγοῦνται ὅσοι τὸν ἐπλησίασαν. Ὅταν ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἦτο ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, τὸ τραῖνο μὲ τὸ ὅποιον μετέβαι-νε κάποτε ἀπὸ τὸ Δελχί εἰς Καλκούταν ἐξετροχιάσθη. Ἐντρομα τὰ μέλη τῆς ἀ-κολουθίας του ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησίν του. Τὸν εὗρηκαν νὰ συνερίζῃ ἀτάραχος τὸ πρόγευμά του, μέσα εἰς τὸ «βαγκόν-ρεστωράν», σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Τελευταίως πάλιν, κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς γεύματος πού εἰδίδετο πρὸς τιμὴν του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρ-δης, ἕνας σερβιτόρος ἔδωκε κατὰ λάθος μιὰ πιατέλλα ἐπάνω σὲ φράκο τοῦ ὑ-πουργοῦ. (Ὁλοι ὡραγίστησαν γιὰ τὴν ἀδε-ξιοτήτα τοῦ γκαρσονιῦ. Ὁ Λόρδος Χάλι-φαξ, ὅμως, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴν συγκίνησιν, ἀλλ' ἔδωκε τὸ λερωμένο φράκο του καὶ ἐσυνέχισε τὸ γεῦμα, μὲ τὸ πούκαμισο. Ἀγγλος ἐκατὸ τοῖς ἐκατό!

Ὁ Ἐντγάρ-Φρέντερικ-Λίν-τλεϊ-Βούντ-τρίτος ὑποκόμης τοῦ Χάλιφαξ, προέρχεται ἀπὸ μιὰν ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγ-λίας. Ἡ οἰκογενεὶά του ἔλαβε τίτλους εὐγενείας ἀπὸ τοῦ 1784, ὅλοι δὲ οἱ ὀλα-στοὶ τῆς διέπρεψαν εἰς τὰ δημόσια πρά-γματα. Ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξω-τερικῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας ἐγεν-νήθη τὴν 16ην Ἀπριλίου 1881 εἰς τὸ Γιορσάιρ, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὸ περίφη-μον Κολλέγιον τοῦ Ἦτον, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ πρόγονοί του. Γεννηθεὶς μερικῶς ἀνά-πικρος, στερεῖται τῆς χρήσεως τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀδάμαστον ἐργατικότητά του.

Ὅπως διηγείται ὁ ἴδιος, οὐδέποτε ὑ-πῆρξε καλὸς μαθητὴς, καθημερινῶς δὲ οἱ καθηγηταὶ του τὸν... ἐξόλιζαν. Ἀργότε-ρα, ὡς φοιτητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης, συνεδῆθη διὰ στενωπότης φιλίας μὲ κάποιον Τζέφρεϋ Ρόμπινσον, συμφοιτητὴν του ἀπὸ ἄλλην ἐπαρχίαν. Ἡ φιλία αὐτὴ διαρκεῖ μέχρι σήμερον, ἄρρηκτος. Ὁ Ρόμπινσον ὀνομάζεται σή-μερον Τζέφρεϋ Ντάρουζον καὶ εἶναι ἀρ-γισυντάκτης τῶν «Τάιμς». Κατὰ τὴν δι-άρκειαν τῆς περικοπῆς καὶ κρίσεως τοῦ παρελθόντος Σαπτερμβρίου, αἱ ἀπόψεις τῶν δύο παλαιῶν φίλων εὐρέθησαν ἀντι-κρουσ ἀντιθέτοι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπό-δισε νὰ προγευματίσουν μαζί τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἦνα-γκάσθη νὰ προβῇ εἰς δηλώσεις καὶ νὰ δε-βαιώσῃ ὅτι αἱ γνώμαι τῶν «Τάιμς» δὲν ἐξέφραζον οὐδαμῶς τὰς ἀπόψεις τοῦ Φρέντ. Ὁξφορδ.

Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν, ὁ νεαρὸς Βούντ (δὲν εἶχε κληρονομήσει ἀκόμη τὸν τί-τλον τοῦ Λόρδου) ἐνυμφεύθη τὴν λαίδην Ντόροθυ Ὀυάλοου ἐξ ἑωυτοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐνωσιν αὐτὴν ἐγεννήθησαν τρία ἀγάρια καὶ ἕνα κορίτσι. Στὰ 1910, ὁ Λόρδος Χά-

λιφαξ ἔκαμε τὴν εἰσδὸν του εἰς τὸ Κοι-νοβούλιον.

«Ποῖος εἶναι ὁ ντροπαλὸς αὐτὸς γί-γας;» ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι βουλευταὶ μὲ εὐθυμον τόνον. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, τὸ θετικόν του πνεῦμα ἐπεδύθη εἰς ὅλους.

Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Μεγάλου Πολέ-μου, εἰς τὸν ὁποῖον συμμετέσχεν ὡς συ-νταγματάρχης τῶν Δραγόνων τοῦ Γιορ-σάιρ, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ὀνομάσθη ὑφυ-πουργὸς τῶν Ἀποικιῶν. Τὸν Ὀκτώβριον

συν τὴν ἄφισιν τοῦ νέου Ἀντιβασιλεὺς εἰς Βουδάν ὠργάνωσαν σειράν ἐορτῶν, δεξιώσεων καὶ ἐπισήμων ἐσπερίδων. Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ, ὅμως, παρεκάλεσε νὰ ματαιωθοῦν ὅλαι αἱ ἐορταί, διότι ἀπεδι-βάσθη εἰς Ἰνδίας τὴν παραμονὴν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ ἤθελε νὰ συγ-κεντρωθῇ ἐν προσευχαίᾳ.

Ἐπὶ τρεῖς ὁλοκληροῦς ὥρας, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ παρηκολούθησε τὴν λειτουργίαν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Βου-δάης, μεταβάς κατόπιν, κατ' εὐθείαν, εἰς τὸ σπίτι τοῦ Γκάντι, ὁ ὁποῖος ἐξεπλάγη πρῶτος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν. Οὐδέ-ποτε ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ἰνδιῶν εἶχε καταδεχθῇ νὰ διαβῇ τὸ κα-τόφι τῶν ταπεινῶν αὐτοῦ οἰκιστῶν ἐνὸς μεγάλου δημαγωγοῦ. Ἐκτοτα, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ καὶ ὁ Μαχάτμα Ἰκνντι ἀλλη-λογραφοῦν συχνά, προσαγορευόμενοι ἀ-μ. αἰώας «μεγάλε μου φίλε».

Ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1931, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ δὲν ἄπαυεν ἐπὶ στιγμὴν ἀσχολούμενος μὲ τὰ δημόσια πράγματα. Παραμείνας ἐπὶ τρία ὁλοκλη-ρα χρόνια εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παι-δείας, μεταρρύνισε τὸ σχολικὸν σύστημα τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Κατὰ τὸ 1934 μὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἔγινε τρί-τος ὑποκόμης τοῦ Χάλιφαξ καὶ μετὰ ἐν-ἑτος, ὀνομάσθη ὑπουργὸς τῶν Στρατιω-τικῶν.

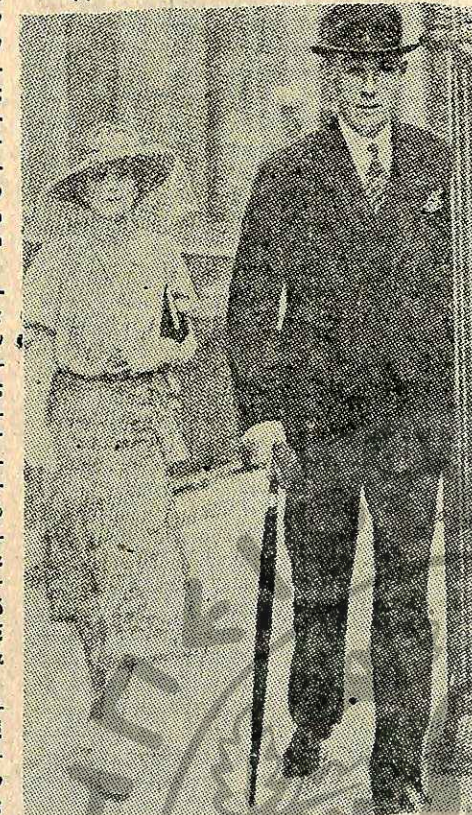
Ἡ ἐπιρροή τοῦ Λόρδου Χάλιφαξ ἐμε-γάλυνεν ἐπὶ περισσώτερον ἀπὸ τὴν ἀνό-δου τοῦ Τσάμπερλαιν εἰς τὴν ἀρχήν, τοῦ ὁποῖου συμμερίζεται τὰς ἀπόψεις.

Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ εἶναι πρότυπον Ἀγγλοῦ ἀρχόντος τῆς υπαίθρου. Ὅπως ὁ Λόρδος Μπάλντουιν, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦ-σε πάντοτε νὰ καλλιεργῇ τοὺς κήπους του, ὅπως ὁ Σέρ Ἐντουάρντ Γκρέυ περ-νοῦσε τὴς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως μὲ τὰ πουλιά του, ἔτσι καὶ ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ περᾷ τὸν καιρὸν του κυνηγώντας, παρὰ νὰ εἶναι πρωθυπουργός. Γι' αὐτὸ, καθὲς Σαββάτου ὀ-ριακο, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ λησμονεῖ ὅτι εἶναι ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἔχ-ἀμέριμος εἰς ἕνα ἐξοχικὸν κτήμα του.

Ἡ λαίδη Χάλιφαξ εἶναι ἰδεώδης σύν-τροφος τοῦ Λόρδου. Ὑψηλὴ, λεπτὴ, κομ-ψὴ καὶ φιλόθενος, διακρίνεται ἐπίσης διὰ τὴν εὐφραδείαν της. Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἔγραψε καὶ ἕνα βιβλίον γιὰ τοὺς βρυκό-λακες τοῦ πύργου του, τὸ ὁποῖον ἐγνώρι-σε σπανίαν ἐκδοτικὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ εἶναι πολὺ υπερή-φανος γιὰ τὸν πρωτότοκον γιὸν του Κά-ροολο—Γιόχαν Βούντ, ὁ ὁποῖος ἐνυμφε-ύθη, κατὰ τὸ 1936, τὴν Ρούθ Πόμερ-ζ, ἐγγονὴν τοῦ Λόρδου Ντάρουζον. Τελευταί-ως, ὁ πρωτότοκος τοῦ Λόρδου Χάλιφαξ ἔγινε καὶ πατέρας ἐνὸς ὁμοῦ ἀγοριοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν λατρεῖ κυριολεκτικᾶ.

ΡΑΕ ΟΤΙ-ΤΝΕΡ

Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν σύζυγό του.

τοῦ 1922, ὁ Στάνλεϋ Μπάλντουιν τὸν προσέλαβεν ὡς ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ὅπως ὁ Σέρ Ἐντουάρντ Γκρέυ περ-νοῦσε τὴς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως μὲ τὰ πουλιά του, ἔτσι καὶ ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ περᾷ τὸν καιρὸν του κυνηγώντας, παρὰ νὰ εἶναι πρωθυπουργός. Γι' αὐτὸ, καθὲς Σαββάτου ὀ-ριακο, ὁ Λόρδος Χάλιφαξ λησμονεῖ ὅτι εἶναι ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἔχ-ἀμέριμος εἰς ἕνα ἐξοχικὸν κτήμα του.

Αἱ ἀρχαὶ τῶν Ἰνδιῶν διὰ νὰ ἐωρτά-

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν με πλουσιωτάτη επιχειρηματίας και βιομήχανος του Παρισιού, έχει δύο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν. Την τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κινή την Μισελίν. Η Κα Ντεβαρέν, είχε στάς επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νέο με ευρύτατο μέλλον, τον οποίον συμπαθούσε πολύ, και τον οποίο αρραβωνίασε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τον ήθελε τον γάμο αυτό, τοσούτω μάλλον όσο έχει σχετισθεί με τον νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τον οποίο είχε γνωρίσει η αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τον οποίο συνεδεθή αισθηματικά. Κατόπιν τούτου, η Μισελίν δηλώνει της μητέρας της ότι δεν πρόκειται να παντρευτεί τον Πιέρ γιατί αγαπά τον Σέργιο. Η κατάσταση δεν σώζεται ούτε από την έσπευσμένη επάνοδο στο Παρίσι του Πιέρ, που έλειπε στην Αφρική και στον οποίο επίσης η Μισελίν δηλώνει ότι δεν είναι δυνατόν να παντρευτούν.

Εν τω μεταξύ όμως, η Ζάν—την οποία αγαπά και ζήτησε δέ γάμο ο τραπεζίτης Καϊύρολ—τρελά ερωτευμένη και αυτή με τον πρίγκηπα του κάνει ολόκληρη σκηνή γιατί έδωσε τον λόγο του στην Μισελίν. Ο πρίγκηψ εν τούτοις επιμένει και η Ζάν, απελπισμένη δέχεται να γίνει γυναίκα του Καϊύρολ.

Οι γάμοι των δύο αδελφών γίνονται την ίδια μέρα μαζί, στον πόρο του Σερναί. Όλοι είναι χαρούμενοι και μόνον η Ζάν είναι μελαγχολική. Αυτή δεν παντρεύτηκε από έρωτα, ούτε καν από συμφέρον, αλλά από ένα πείσμα, επάνω στην απελπισία της. Προς το βράδυ ο Καϊύρολ, πρόκειται να φύγει με τη γυναίκα του για το Παρίσι. Η Μισελίν αποχαίρει την αδελφή της και η Ζάν με τον θάνατο στην ψυχή την βλέπει να απομακρύνεται στο μαρμάρινο του αγαπημένου της που της φιλοδοξεί λόγια τρυφερά.

Σε λίγο έρχεται και την βρίσκει ο σύζυγός της. Η Ζάν παρακαλεί τον Καϊύρολ να μη φύγουν από το σπίτι και να μείνουν κοντά στην μητέρα της. Ο Καϊύρολ άπορεί και προσπαθεί να την πείσει. Αλλά μόλις στην επιμονή της γυναίκας του καταλαβαίνει. Κάποιον άλλον αγαπά η γυναίκα του. Επακολουθεί μια φοβερή σκηνή αλλά επεμβαίνει από τον ουρανό η Κα Ντεβαρέν και σώζει την κατάσταση. Πείθει την Ζάν να ακολουθήσει τον άνδρα της και να εγκαταλείψει. Αυτή της το υπόσχεται.

Ο Καϊύρολ παίρνει την γυναίκα του

και φεύγει.

Δύο μήνες έχουν περάσει από τότε. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα ο ζευγάς Πανίν κάνει το παν για να ζήσει όσο το δυνατόν μεγαλοπρεπέστερα. Δεκάδες, χοροί, γκάρντες Πάρτυ, κούρσες, δλα. Ο πρίγκηψ ξεδούει αλύπητα και η γυναίκα του, συμπεριφέρεται σαν αληθινή, μεγάλη κυρία. Η Κα Ντεβαρέν τα βλέπει όλα αυτά με πολύ κακό μάτι, τι μπορούσε όμως να κάνει, αφού αναπόδωστο πολύ την κόρη της. Μια μέρα όμως ξεσπά. Ο πρίγκηψ, που είχε γραφεί μέλος σε μια λέσχη χάνει ένα βράδυ πολλά στα χαρτιά, και αναγκάζεται να δανεισθεί 100.000 από έναν υπάλληλο της λέσχης. Το χαρτί που υπέγραψε πέφτει στα χέρια της Κα Ντεβαρέν η οποία πληρώνει αλλά κάνει και μία μεγάλη σκηνή του γαμβρού της. Αυτός όμως της επιστρέφει τις 100.000 και σχεδόν την διώχνει. Η Κα Ντεβαρέν είναι συντετριμμένη. Την επομένη το ζευγάς φεύγει για την Νίκαια. Σε λίγο πηγαίνει εκεί και το ζευγάς Καϊύρολ. Ανησυχεί η Κα Ντεβαρέν και φεύγει και κείνη συνοδευόμενη από τον Μαρετάλ. Εκεί βρίσκει τον Σαβινιέν και τους Χέρτσους. Η Κα Ντεβαρέν παίρνει κατά μέρος την Μισελίν, και συγκεκριμένα της εξιστά την προσοχή. Αυτή όμως, της δηλώνει ότι έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στον Σέργιο. Η Ζάν στην οποία καταφεύγει ύστερ' απ' αυτό η Κα Ντεβαρέν της εξωμολογείται τα πάντα και η Κα Ντεβαρέν της υπόσχεται να την βοηθήσει να βγει από το αδιέξοδο. Θα την πάρει να φύγει μακριά. Όταν όμως έμεινε μόνη η Ζάν ο Σέργιος που ήταν κοιμημένος μέσα στο δωμάτιο και τα άκουσε όλα, βγαίνει και της κάνει μια καινούργια ερωτική εξομολόγηση. Μονομιάς στο τέλος η Ζάν αφήνεται στην αγκαλιά του. Η Μισελίν όμως και ο Πιέρ, υπήρξαν μάρτυρες της σκηνής αυτής. Η Μισελίν πονεί αλλά δεν αφήνει τον Πιέρ να κάνει το παραμυθό. Αγαπά πάντα τον Σέργιο. Σε λίγο όμως, εμφανίζεται ο πρίγκηψ και ενώ η Μισελίν φεύγει, ο Πιέρ δεν αντρέπει και του αποκαλύπτει ότι τα είδε όλα. Επακολουθεί μία φοβερή σκηνή και στο τέλος ο Πιέρ υποβάλλει τους δούλους του. Ο Σέργιος, δεν θα ξαναενοχληθεί την Ζάν διανοητικά, αλλά να μην μαζί του. Την άλλη μέρα, η Μισελίν ζητάει την Ζάν από τον άνδρα της να επιστρέψει στο Παρίσι όπου επιστρέφει ήδη η Κα Ντεβαρέν. Ο Σέργιος συγκατανέμει και την άλλη εβδομάδα φεύγουν. Στο Παρίσι η ζωή συνεχίζεται σαν να μη

συνέβη τίποτα. Ο Σέργιος συναντάται συχνά έξω με την Ζάν και ο Καϊύρολ εύτυχης και ανύποπτος επιδίδεται στις επιχειρήσεις του, μαζί με τον Χέρτσο. Η κόρη τούτου, Σουζάννα, πηγαίνει συχνά στο σπίτι της Κα Ντεβαρέν ή οποία την συμπαθούσε πολύ.

19ον

Ο ίδιος ο Χέρτσουγκ, όμως, δεν κατώρθωσε να αποκτήσει τις συμπάθειες της οικοδόστου, μ' όλο που ο Καϊύρολ, έκανε κάθε προσπάθεια για να τον καλοσυστήσει. Εκείνος τον απέφευγε συστηματικά. Κάτι μέσα της της έλεγε ότι δεν ήταν άνθρωπος καλού χαρακτήρος.

Κάποια μέρα, διαδόθηκε στους κοσμικούς και στους οικονομικούς κύκλους του Παρισιού κάποιο νέο που έκανε μεγάλη εντύπωση. Η Σουζάννα, η κόρη του πολυεκατομμυριούχου Χέρτσουγκ, είχε δώσει εξετάσεις για να πάρει δίπλωμα πρακτικών σπουδών. Όλοι έβρισκαν την απόφαση αυτή της Σουζάννας γελοία. Τι χρειαζόντουσαν τόσες γνώσεις σ' ένα κορίτσι με τεράστια προίκα; Μόνον η κ. Ντεβαρέν βρήκε το πράγμα πολύ λογικό. Εκτιμούσε πάντοτε τους εργατικούς ανθρώπους και είχε την γνώμη ότι όσο πιο πλούσιος είναι κανείς, τόσο περισσότερο πρέπει να δουλεύει.

Όσον αφορά τον Χέρτσουγκ, αυτός δεν έδινε καμιά σημασία στο κουτσομπολιό που είχε άρχισι γύρω στο ζήτημα αυτό.

— — —

Εφθασε και η άνοιξη με τις ωραίες μέρες. Αλλά η υγεία της Μισελίν που δεν ήταν πια η πρώτη, δεν μπορούσε να αποκατασταθεί. Δεν υπέφερε, αλλά αισθανόταν διαρκώς μια φοβερή κόπωση που την τσάκωνε. Περνούσε ολόκληρες μέρες ξαπλωμένη στην σαϊζ-λόγκ. Είχε αρχίσει να δείχνει πάλι εξαιρετική αγκάπη και άφοσίωση στην μητέρα της, σαν να ήθελε με τον τρόπο αυτό να της ανταποδώσει όλη την τουφερότητα που της είχε στερήσει από τον καιρό του γάμου της. Τον Σέργιο δεν τον έβλεπε πια πολύ τακτικά. Η μόνη της συνάντησις γινόταν τις ώρες του φαγητού. Δεν τον ρώτησε, όμως, ποτέ της πως χρειαζόταν τον καιρό του. Εγγραφε μια φορά την εβδομάδα στον Πιέρ που έρναζόταν σε κάποιο δρυχείο και κάθε φορά που το έστελνε ένα γράμμα, η μητέρα της την έβλεπε πιο γλυμή και πιο στενοχωρημένη.

Στο ανάμεταξύ, οι συναντήσεις του Σέργιου και της Ζάν γίνονταν πιο τακτικές και πιο θαρραλέες. Είχαν την πεποίθηση οι δύο έραστές

ΠΑΝΙΝ

ότι δεν τους υποψιαζόταν και δεν τους παρακολουθούσε κανείς. Και αυτό τους έκανε να βρίσκουν το άπομερο σπιτάκι όπου βλεπόντουσαν, στενόχωρο. Έξω ή φύσις έλαμπε. Θέλανε να βγουν έξω στο δάσος. Να αναπνεύσουν ελεύθερα. Εκτός αυτού, ένοιωθαν κι' οι δύο τους μία παράξενη επιθυμία να φανούν γενναίοι, να δείξουν μαζί στον κόσμο. Θα τους έπαιρναν για νιόπαντρους και θα τους καμάρωναν.

Βγήκαν ένα απόγευμα από το σπίτι. Η Ζάν, αν και είχε σκεπάσει το πρόσωπό της μ' ένα βέλο, έτρεμε όσο συλλογιζόταν τι φοβερές συνέπειες θα μπορούσε να έχει το διάδημά της αυτό. Μ' όλα ταύτα, ένοιωθε μία κρυφή χαρά σαν το μικρό παιδί που κάνει κάτι κακό, αλλά διασκεδαστικό. Διάλεξαν για τον περίπατό τους τα πιο απόμερα δρομάκια και τις πιο άποτραβηγμένες γωνιές. Και ύστερα από μιάν ώρα πήραν τον δρόμο για την ερωτική τους φωλιά. Χωρίς να θέλουν, άνοιξαν το βήμα τους. Κάποιος άριστος φόβος τους έπιανε καθώς έβλεπαν από μακριά τα άμαξια και τους καθυστερημένους περιπατητές.

Οι περιπατοί αυτοί έγιναν σε λίγο πιο συχνοί. Οι δύο έραστές άρχισαν να συνηθίζουν στον κίνδυνο. Η μόνη προφύλαξις που δεν ένοιούσε να παραμελήσει η Ζάν, ήταν το πυκνό βέλο.

Κάποια μέρα, η κυρία Ντεβαρέν γύριζε από το Σαιν-Κλου, όπου είχε πάει για κάποια δουλειά της. Ήταν απόγευμα. Για να μη χάνει καιρό, ο σωφέρ της είχε ακολουθήσει τους απόμερους δρόμους του Δάσους της Βουλώνης. Ενθουσιασμένη από τον μυρωμένο αέρα του δάσους ή οικοδόστου, είχε ανοίξει τα παβάρια και έβγαζε το κεφάλι της μία από εδω και μία από εκεί για να χορτάσει την φύση που ξαναγεννιόταν. Έξαφνα βρέθηκε μπροστά τους ένα άμαξι με βυτίο για το πότιμα του πάρκου και τους έφραξε τον δρόμο. Έσκυψε για μιάν ακόμη φορά έξω από το παράθυρο για να ιδεί ποιά ήταν η αιτία της καθυστέρησης και έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Είχε δει τον Σέργιο να εξαφανίζεται σαν 'ένα από τα μονοπάτια μαζί με μία γυναίκα σιλουέττα. Έβγαλε, χωρίς να το θέλη κι' η ίδια, μια δυνατή φωνή. Το ζευγάρι που δεν την είχε αντιληφθεί, γύρισε στο άκουσμα της φωνής και την κύταξε. Καθώς αντίκουσαν όμως κι' εκείνος κι' εκείνη από μακριά το κατάνυχο πρόσωπο με τα μάτια που έμοιαζαν να βγάζουν αστραπές, έπεταχυναν όσο μπορούσαν το βήμα τους. Χωρίς να σκεφθί περισσότερο, η κυρία Ντεβαρέν βάλθηκε να τους προφθάσει. Την είχε κυριεύσει ένας ασυγκράτητος θυμός. Ήθελε πρό πάν-

των να εξακριβώσει ποιά ήταν η γυναίκα με το πυκνό βέλο. Είχε μαντέψει φυσικά ότι ήταν η Ζάν. Ήθελε όμως να βεβαιωθεί απόλυτως και γι' αυτό έτρεχε από κοντά τους, ως την στιγμή που τους είδε να βγαίνουν στον μεγάλο δρόμο και να τρυπώνουν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο κλειστό που τους περίμενε. Όταν η κ. Ντε-

βαρέν εφθασε κι' η ίδια, λαχανιασμένη πιά, στον δρόμο, είδε το αυτοκίνητο με το ένοχο ζευγάρι να περνά επιδολητικά μπροστά της. Ο Σέργιος και η Ζάν είχαν κρυφά καλά μέσα. Στάθηκε για λίγο διστακτική.

Ύστερα γύρισε στο αυτοκίνητό της και είπε στον σωφέρ:

—Γρήγορα στο σπίτι. Εφθασε στο μέγαρο λίγα λεπτά ύστερα από τον πρίγκηπα. Χωρίς να περάση από το νασφείο της, χωρίς να βγάλει καν το καπέλο της, τράβηξε κατ' ευθείαν στο διαμέρισμα του Σεργιού. Χτύπησε την πόρτα και χωρίς να περιμένη απάντηση, την άνοιξε και μπήκε μέσα. Ο Πανίν στεκόταν στην μέση του καπνιστηρίου του. Ήταν φανερό ότι περίμενε. Μόλις την είδε να μπαίνει μέσα, προχώρησε προς το μέρος της και της είπε χαμογελώντας:

—Πώς φαίνεται ότι είσαστε στο σπίτι σας. Μπαίνετε μέσα χωρίς να προειμενε καν να απαντήσουν το χτύπημά σας. —Αφήστε τα τώρα αυτά, τον διέταξε εκείνη απότομα. Δεν διαλέχτε κατάλληλη ώρα για άστειμούς. Γιατί έσφαγανισθήκατε λίγη ώρα πριν, μόλις με αντικρύσατε;

—Δεν φταίω εγώ. Ορεθισες φερνίσαστε τόσο απότομα, ώστε όποιος σας βλέπει φοβάται. Το πρόσωπο το οποίο συνήθενα τρομοκρατήθηκε. Έκανε μεταβολή και το έβαλε στα πόδια. Τι άλλ-

Τους είσε να τρέχουν σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο που περίμενε στο μεγάλο δρόμο.

Άκουσε τους λόγους αυτούς του γαμβρού της. Πλησίασε ένα βήμα, στάθηκε μπροστά του και βροντοφώνησε:

— Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;
— Θέλετε να σας την συστήσω; εἶπε ἡρεμά ο Πρίγκηψ. Είναι μία πατριώτισσά μου. Μιά Ἰσλωνίς.

— Ψέμματα, φώναξε ἡ κυρία Ντεβαρὲν πού δὲν μπορούσε πιά νὰ συγκρατηθῇ. Ἀδιάντροπα ψέμματα.

Ἦταν ἔτοιμη νὰ προσθέσῃ: «Ἡ γυναίκα αὐτή ἦταν ἡ Ζάν». Συγκρατήθηκε, ὅμως, καὶ ἐπινξε τὴν φράση μέσα της.

Ὁ Σέργιος χλωμίασε.

— Παραφύρεσθε, κυρία μου, καὶ δὲν προσέχετε τί λέτε, τῆς εἶπε ὁ θέν θυμωμένος.

— Εἶναι ἕνας χρόνος τώρα πού δὲν προσέχω τί λέω καὶ τί κάνω. Ἀλλά ὅταν δὲν προσέχω βρίσκουμαι σὲ στιγμές ἀδυναμίας. Ὅσον καιρὸ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τὴν Μισελὶν δὲν μπορούσα οὔτε νὰ πῶ ὅτι σκεπτόμουν, οὔτε νὰ φερθῶ ὅπως ἤθελα. Τώρα, ὅμως, πού τὴν καταστρέψατε οικονομικῶς καὶ ἀρχίσατε νὰ τὴν ἀπατάτε κι' ὅλας, τώρα πιά θὰ φερθῶ κι' ἐγὼ ὅπως πρέπει νὰ φερθῶ. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ μὴ μόνον λέξι στὴν κόρη μου γιὰ νὰ τὴν πάρω ἐντελῶς μὲ τὸ μέρος μου.

— Πέστε τὴν λοιπὸν αὐτὴν τὴν λέξι. Θέλετε νὰ φωνάξω τὴν Μισελὶν; Εἶναι μέσα.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἔνοιωσε τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ἕνα δισταγμὸ. Ἄν ἡ Μισελὶν, τυφλωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, δὲν τὴν πίστευε. Ἄν διακίωνε τὸν Σέργιο; Ἐκανε μὴ χειρονομία γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸν πρίγκηπα πού ἔτοιμαζόταν νὰ φωνάξῃ τὴν γυναίκα του.

— Δὲν φοβόσαστε μήπως ἡ ἀπερίσκεψή αὐτὴ τὴν σκοτώσῃ, εἶπε ἡ κυρία Ντεβαρὲν γεμάτη πικρία. Πῶς μπορεῖτε νὰ εἰσαπείτε τόσο ἀκαρδὸς καὶ τόσο ἀσυνείδητος;

Ὁ Πανὶν ἀρχισε νὰ γελάει.

— Βλέπετε λοιπὸν, τώρα καὶ μόνον σας πῶσιν ἀξίαν ἐννοῦν οἱ ἀπειλές. Κάντε μου λοιπὸν τὴν χάρη νὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχον σὸ μέλλον. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι εἰμαι ἕνας ἀνήσυχος χαρακτήρ πού δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ ἐπεμβαίνουν οἱ ἄλλοι στὶς δουλειές του. Θέλω νὰ ἔχω ἀπόλυτὴ ἐλευθερία καὶ νὰ εἰμαι κύριος μέσα σὸ σπίτι μου. Σημειώστε καλὰ αὐτὰ τὰ λόγια μου καὶ συμμορφωθείτε.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἔγινε ἔξω φρενὺν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θρόσος. Ὁ θυμὸς της, πού ἔχει καταπέσει λίγο πρὸ φόβου γιὰ τὴν κόρη της, ἐκναφούνωσε μονομιῶς.

— Ὡστε ἔτσι, φώναξε. Θέλετε δὴ σας τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἀξίετε ἄλλως καὶ! Ἐρετὸ νὰ κάνετε τόσο καλὴ χρὴσιν αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας. Δὲν σας ἀρέσουν οἱ παρατηρήσεις. Δὲν ἔχετε ἀδικο. Εἶναι τόσο δυσάρεστες. Θέλετε νὰ εἰσαπείτε κύριος μέσα σὸ σπίτι σας. Ἐρχνῶτε ὅμως ἐντελῶς ποιά εἶναι ἡ θέσις σας ἐδῶ μέσα! Μόλις εἰσαπείτε κάτι περισσότερο ἀπὸ ὑπηρετίης. Εἰσαπείτε ἕνα σύζυγος ἐπὶ πληρωμῇ καὶ σας πληρώνω ἐγὼ, μὲ τὰ λεπτὰ μου.

Τὰ μάτια τοῦ Σέργιου ἔλαμψαν. Ἐκανε μὴ κίνησιν πού προκαλοῦσε τρόμο. Θέλησε κάτὶ νὰ πῇ. Τὰ χεῖλιά του ἔτρεμαν ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ προφέρουν λέξι. Ἐδεῖξε στὴν οἰκοδόμοισαν τὴν πόρτα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

φύγῃ Ἐκείνη προχώρησε μὲ μιὰν ἀφάνταστη ἡρεμία, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ καθὼς ἔβγαине γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, Πρίγκηψ, θὰ ἔχετε νὰ κάνετε μαζί μου.

Κατέβηκε σὸ ἰσόγειο καὶ μῆκε μέσα σὸ γραφεῖο τοῦ Μαρετάλ ὅπου ὄρθε τὸν Καϊύρολ νὰ συζητῇ μὲ τὸν γραμματέα της. Τοῦ διηγόμην τις ἀνησυχίες του γιὰ τις τολμηρὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ Χέρτσουγκ. Ὁ Μαρετάλ, πού ἔνοιωσε μεγάλη ἀντιπάθεια γιὰ τὸν πατέρα της Σουζάννας συμφωνοῦσε μὲ τὸν Καϊύρολ καὶ τὸν ἀπεθάρρυνε ἀκόμη περισσότερο. Ἄλλως τὴν ὁ Καϊύρολ εἶχε ἀποτραπῇ σχεδὸν ἐντελῶς ἀπὸ τις ἐπιχειρήσεις τοῦ Χέρτσουγκ.

Τὸ μόνο πού τοὺς συνέδεε κάπως ἀκόμη ἦταν ὅτι τὰ γραφεῖα τῆς νέας ἐπιχειρήσεως τοῦ μεγαλοεπιχειρηματίου ἦταν ἐγκατεστημένα μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ Καϊύρολ. Ἀλλὰ ὁ Χέρτσουγκ θὰ μετακόμιζε μετὰ τρεῖς μῆνες μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς στατο μέγαρο πού χτιζόταν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα σὸ κεντρικώτερο σημείο τοῦ Παρισιῦ.

Καθὼς ἀντίκρυσαν τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Ντεβαρὲν, ὁ Καϊύρολ καὶ ὁ Μαρετάλ κατάλαβαν ὅτι εἶχε δοκιμάσει κάποιαν ἐξαιρετικὴ συγκίνησιν. Σηκώθηκαν καὶ περιμέναν, χωρίς νὰ βγάδουν μιλά. Ὅταν ἡ οἰκοδόμοισαν ἦταν θυμωμένη, ζάρωναν ὅλοι μπροστὰ της. Ἐκανε μερικὰ βήματα ἐπάνω-κάτω μέσα σὸ δωμάτιο. Ὑστερα στάθηκε μπροστὰ σὸν Μαρετάλ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ μοῦ κάνετε τὴν ἐκκαθάριση τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Μαρετάλ τὴν κύτταξε χωρίς νὰ καταλαβαίνει.

— Τί με κυττάτε ἔτσι; Ὁ πρίγκηψ ἔχει τραβήξει λεπτὰ ἀπὸ τὸ ταμεῖο. Θέλω νὰ μοῦ πῆτε πόσα. Αὐτὸ εἶναι Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Θέλω νὰ ξέρω πού βρίσκουμαι μαζί του.

Ὁ Καϊύρολ καὶ ὁ Μαρετάλ ἀλλήλοκυττάθηκαν. Τοὺς φαίνονταν παρὰ ξένο νὰ ἀκοῦν τὴν κυρία Ντεβαρὲν νὰ μιλά γιὰ τὸν γαμβρό της σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανέναν πελάτη.

— Σεῖς τοῦ ἔχετε δανείσει λεπτὰ; ρώτησε ὕστερα ἡ οἰκοδόμοισαν τὸν Καϊύρολ.

Ἐκείνος τὰ εἶχε χάσει καὶ κυττοῦσε μὲ ἀμνησιν τὸν Μαρετάλ.

— Μήπως σας ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία τοῦ Μαρετάλ; τὸν ρώτησε. Μιλήστε ἐλεύθερα μπροστὰ μου. Σὰς τὸ ἔχω πεί χίλιες φορές ὅτι ξέρετε ὅλες μου τις ὑποθέσεις ὅσο τις ξέρω ἐγὼ.

— Κάτὶ τοῦ ἔχω δώσει, εἶπε τότε ὁ Καϊύρολ.

— Πόσα;

— Δὲν θυμάμαι ἀπ' ἐξω τὸ ποσόν. Τὸ θεώρησα ἐξαιρετικὴ μου εὐχαρίστηση νὰ φανῶ χρήσιμος σὸν γαμβρό σας.

— Κάνετε πολὺ λάθος καὶ πρὸ πάντων κάνετε πολὺ ἀσχημα νὰ τοῦ δανείσετε λεπτὰ, χωρίς νὰ με εἰδοποιήσετε προηγουμένως. Ἦταν περιττὸ

νὰ τὸν ἐνισχύσετε οικονομικῶς στὶς τρέλλες του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σας εἰδοποιῶ νὰ πάψετε νὰ τοῦ δίνετε λεπτὰ.

Ὁ Καϊύρολ φάνηκε στενοχωρημένος. Ἐβῆλε τὰ χέρια στὶς τσέπες, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ κοιλία του ἀκόμη πιὸ χονδρὴ καὶ εἶπε:

— Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε, εἶναι πολὺ λεπτὸ ζήτημα. Θὰ με κάνετε νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν πρίγκηπα.

— Μήπως προτιμάτε νὰ τὰ χαλάσετε μαζί μου; ρώτησε ὀρθά-κοφτὰ ἡ οἰκοδόμοισαν.

— Ὅχι βέβαια, ἀπήντησε ζωηρὰ ὁ τραπεζίτης. Ἀλλὰ με φέρνετε σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέση. Ἐχω ὑποσχεθῇ ἀκριβῶς σὸν πρίγκηπα νὰ τοῦ δώσω ἀπόψε κάποιον σεβαστὸ ποσόν.

— Ἀπλοῦστατα, δὲν θὰ τοῦ τὸ δώσετε.

— Αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ ποτὲ ὁ πρίγκηψ, εἶπε ὁ Καϊύρολ ἀναστενάζοντας.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἀκούμπισε τὸ χέρι της ἐπάνω σὸν ὄμο τοῦ τραπεζίτη καὶ κυττάζοντας μὲ ὕφος αὐστηρὸ, τοῦ εἶπε:

— Οὔτε σεῖς θὰ με συγχωροῦσατε ποτὲ, ἂν σας ἀφίνα νὰ τοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν ἐκδούλευση.

Ὁ Καϊύρολ κατάλαβε ὅτι κάτι ἐξαιρετικὸ συνέβαινε καὶ ἔνοιωσε μεγάλην ἀνησυχία. Τοῦ φάνηκε σὰν νὰ περνοῦσε κάποια σκιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε.

— Γιατὶ θὰ σας τὴν ἀνταπέδιδε μὲ πολὺ ἀσχημὸ τρόπο αὐτὴν τὴν ἐκδούλευση, εἶπε ἡ κυρία Ντεβαρὲν.

Ὁ Καϊύρολ φαντάσθηκε ὅτι ἡ οἰκοδόμοισαν ἐννοοῦσε πὼς δὲν θὰ τοῦ ξαναγύριζε ποτὲ τὰ λεπτὰ ὁ πρίγκηψ καὶ ἡσυχάσε κάπως. Ἦξερε ὅτι τὸ ταμεῖο τῆς κυρίας Ντεβαρὲν ἦταν πάντοτε γεμάτο καὶ ὅτι δὲν κινδύνευε νὰ χάσῃ οὔτε πεντάρα.

— Ὡστε θὰ πάψετε νὰ σμυνηρῆτε τὸν πρίγκηπα; ρώτησε.

— Ἀσφαλῶς. Πῆρε πάρα πολὺ ἄερα ὁ νεαρός. Ἐξέχασε ὅτι τὰ κλειδιά τοῦ ταμεῖου τὰ κρατᾶ ἐγὼ. Στὸ κάτω-κάτω, πρέπει νὰ προσέχω κι' ἐγὼ λιγάκι τὴν περιουσία μου. Καλημένα, Καϊύρολ καὶ μὴ ξεχνᾶτε τί σας εἶπα.

Ἡ κυρία Ντεβαρὲν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ τραπεζίτη καὶ μῆκε μέσα σὸ ἰδιαιτέρὸ της γραφεῖο, ἀφίνοντας μόνους τοὺς δύο ἄνδρες. Ἐμειναν γιὰ λίγο σιωπηλοὶ, ἀλλὰ ὕστερα ἀρχισε πρῶτος ὁ Καϊύρολ νὰ λέη:

— Τί γινώμῃ ἔχετε γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ πρίγκηπος;

— Ποιά κατάστασι; Τὴν οικονομική;

— Ὅχι δά. Αὐτὴν τὴν ξέρω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἐννοῶ τις σχέσεις του μὲ τὴν πεθερά του.

— Νά. Ἄν ζούσαμε σὲ ἄλλη ἐποχὴ, τότε πού ὑπῆρχαν διάφοροι τύποι πού ἀνελάμβαναν μὲ μιὰ ὀρισμένη ἀμοιβὴ νά...

— Καλὰ, καλὰ, φθάνει, τὸν διέκοψε ὁ Καϊύρολ καὶ ἀνασήκωσε τοὺς ὡμους του μὲ ἀδιαφορία.

— Ἀφήστε με νὰ συνεχίσω καὶ ἂν θέλετε ἀνασηκώσετε ὕστερα τοὺς ὡμους σας, τοῦ εἶπε ὁ Μαρετάλ. Ἄν ζούσαμε λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, δὲν θὰ μοῦ φαίνονταν καθόλου παρὰ ξένο ἂν μαθαίναμε κάποιο πρῶτὸ ὅτι βρέθηκε κάποιον τὸ πτώμα τοῦ πρίγκηπος.

(Ἡ συνέχεια σὸ ἐπόμενον)

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ναυάγιο

Τί γίνονται οἱ γίγαντες τῶν θαλασσῶν;

Τὰ «κοιμητήρια τῶν πλοίων»

ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ σκάφη πού ἀπολέσθησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κατὰ τὸ 1938, ἔχουν, σύμφωνα μὲ τοὺς γενομένους ὑπολογισμούς, συνολικὸν ἐκτόπισμα 534.000 τόννων! Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐβυθίσθησαν ἐν ὕψει ὠκεανῶ. Ἀλλὰ, ὅμως, κατεστράφησαν μέσα σὲ μεγάλα λιμάνια, μπροστὰ στὰ μάτια χιλιάδων θεατῶν, χωρίς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ τὰ σώσῃ.

Τὶ ἀπογίνονται ὅμως, τὰ τελευταῖα αὐτὰ συντρίμια σκαφῶν, πού ἡ θάλασσα δὲν τὰ κατὰπτε; Τί ἀπέγινε τὸ γαλλικὸ πλοῖο «Πῶλ-Λεκὸ» πού χάθηκε στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, στὰς 30 Δεκεμβρίου 1928. Τί ἀπέγινε ὁ «Ἀτλαντικόν», πού ἔγινε παρανόημα καὶ τοῦ πυρός, κοντὰ στὰ ἀγγλονορμανδικὰ νησιά, στὰς 4 Ἰανουαρίου 1933 καὶ ἐρυμουλήθη, δὺν μέρους ἀογύσεα ολεγκόμενος ἀκόμη, στὸ λιμάνι τοῦ Χερβούργου; Καὶ τὸ «Λαφαγιέτ» πού χάθηκε στὰς 4 Μαΐου 1938, δεμένο σὸν ὑπόλο τῆς Χάβρης; Καὶ τὸ ὑπερωκεάνιον «Παρί» πού χάθηκε στὰς 19 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου;

Ἡ πρώτη φροντίδα τῶν πλοιοκτητῶν, ὅστερ' ἀπὸ μὴ τέτοια καταστροφὴ, εἶναι νὰ περισώσουν ἀπὸ τὸ καταστραμμένο σκάφος, ὅσο περισσότερο ὕλικὸν μποροῦν. Σπανίως, τὸ σκάφος καταστρέφεται ὁλόκληρον, ὅταν βρίσκεται μέσα σὲ λιμάνι ἢ ἐξωκῶλει κοντὰ στὶς ἀκτές. Τὸ μισὸ σκάφος ἔξαφνα τοῦ ὑπερωκεανείου «Παρί», πού βρίσκεται σήμερα σὸν λιμάνι τῆς Χάβρης, κλείνει μέσα του ἕνα πλῆθος ἀπὸ μηχανήματα, τελείως ἀνέπαφα, πού μποροῦν χἀλλιστα νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἄλλω. Καὶ ὁ σκελετός, ὅμως, ἂν μείνῃ ἀκόμα ἐνὸς πλοίου, πάλι οἱ πλοιοκτῆται θὰ μπορούσαν νὰ τὸν ἐκποήσουν σὲ καλὴ τιμῇ.

Τὶς περισσότερες φορές, οἱ ἐφοπλισταὶ παραχωροῦν τὸ καταστραμμένον σκάφος στὶς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας, λαμβάνοντας εἰς ἀντάλλαγμα ἀκέραιον τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας.

Νὰ μὴ νομισθῇ, ὅμως, ὅτι τὰ πλοία ἀσφαλίζονται ἵσα μὲ τὴν ἀληθινὴν τους ἀξία. Ἡ ἀσφάλις γίνεται πάντα γιὰ πολὺ μικρότερον ποσόν. Ἐτσι, τὸ «Λαφαγιέτ» πού στοίχιζε 500 ἑκατομμύρια ἀσφαλίσθηκε μόνον γιὰ 125 ἑκατομμύρια καὶ τὸ «Παρί» πού στοίχιζε 400 ἑκατομμύρια ἦταν ἀσφαλισμένο μόνον γιὰ 96.

Γιατὶ γίνεται αὐτό; Γιατὶ, μὲ τὸ πέρας τῶν ἐτῶν, τὰ πλοία γίνονται τὴν ἀρχικὴν τους ἀξία. Παρόδευμα τὸ «Παρί» πού καθελύχθη στὰ 1914 καὶ πραγματοποιήθηκε τὸν πρῶτον διάπλουν τοῦ

Ἀτλαντικοῦ στὰ 1921. Ὁργώσε, λοιπὸν, τὸν ὠκεανὸν συνεχῶς ἐπὶ δέκα ὀκτὼ χρόνια. Συνεχῶς, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀσφαλίζεταί, μέγρο σήμερα γιὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀρχικῆς ἀξίας του, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ ἀπεσθῆθη Μονάχα τὰ μεταστροφόμενα ἐμπορεύματα ἀφαιρῶνται μὲ τὴν πραγματικὴν τους ἀξία.

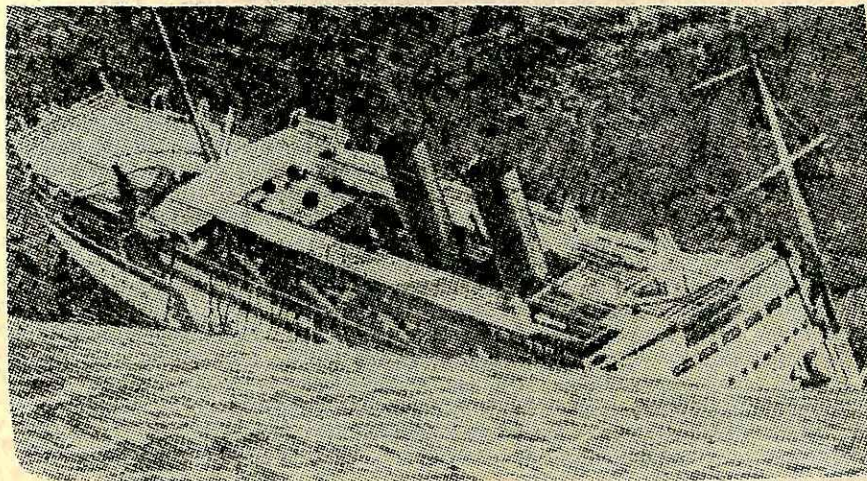
ΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑΥΑΓΙΩΝ

Οἱ ἀσφαλιστικὰς ἐταιρίας, μόλις γίνουν κάτοχοι ἐνὸς ναυαγίου, τὸ πωλοῦν σὲ διάφορας ἐταιρίας ἐιδικευμένες στὴν ἀγορὰ καὶ σὸν τεμαχισμό καταστραμμέ-

κατὰ μέρος τὰ διάφορα μηχανήματα καὶ ἐξαρτήματα πού ἔχουν παραμείνει ἀνέπαφα—ὅπως συνέβη μὲ τοὺς λέβητες τοῦ «Ἀτλαντικοῦ»—ἐκποιοῦν, τὰ διάφορα, ἐπιπλα καὶ μὲ μιὰ λέξι, δὲν ἀφήνουν νὰ πάῃ τίποτε χαμένο.

Ἡ αὐτὴ τύχη τῆς διαλύσεως εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν ἀναμένει καὶ τὰ γέρεκα σκάφους. Στὰ 1935, τὸ ὑπερωκεάνιον «Μαυριτανία» πού εἶχε κρατήσει ἐπὶ σειράν ἐτῶν τὴν Κουαντ Ταινία, ἐπαυτίσε τὴ λαμπρὴ σταδιοδρομίαν του σ' ἕνα ἀναυτικὸν κοιμητήριον ὅπου, μέσα σ' ἕξ μῆνες, πεντακόσιοι ἐογάται—διαλυταί, τὴν μετέβαλαν σὲ κομμάτια. Οἱ ναυαγοσωστικὲς βάρκες τοῦ ὑπερωκεανείου ἔγιναν βενζινακατοὶ πολυτελείας ἀπὸ τοὺς νέους κατόχους των, τὰ βαρεῖα ἐπιπλα τῶν σαλονιῶν τοῦ σκάφους περιήλθον σὲ νέους ἰδιοκτῆτες καὶ τὰ ἀσημένια σερβίτσια πωληθῆκαν σὲ πρῶτης τάξεως τιμῇ.

Τὰ πλοία ὅμως πού δὲν μποροῦν ν' ἀνελευσθῶν, τί ἀπογίνονται; Πωλοῦν σὸν τόπον τῶν ναυαγίων, ὑπὸ τὸν ὅσον νὰ μὴ παρεμποδίζου τὴν ναυσίπλοια Διαφορετικὰ, ὁ ἰδιοκτῆτης διατάσσει ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον

Τὸ «Νικόλα Πακὲν» πού ἐξώκειλε τὸ 1930 σὸν λιμάνι τῆς Ταγγέρης.

νων πλοίων. Ἡ ἐχώρησις γίνεται φυσικὰ σ' ἐκείνον πού προσφέρει τὰ περισσότερα. Τὸ «Πῶλ-Λεκὸ» τὸ ἀγόρασε μιὰ ἰταλικὴ ἐταιρία. Ὁ «Ἀτλαντικόν» περιήλθε σὲ διαλυτὰς Ἀγγλους. Τὸ «Λαφαγιέτ» ἀγοράσθηκε ἀπὸ μίαν ἐταιρία ὀλλανδική. Ὅσο γιὰ τὸ «Παρί» κανένας δὲν προσφέρθη ἀκόμη νὰ τὸ ἀγοράσῃ, γιὰτὶ δὲν εἶνε ἐκτίμησις τῶν ὠφελημάτων πού θὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ τὸ ναυάγιον.

Ἀλλὰ, ὅλ ρωτήσῃ κανεὶς, γιὰτὶ οἱ γαλλικὲς ἐταιρίας δὲν κρατοῦν γιὰ δικὸν τους λογαριασμὸν τέτοιου εἴδους ναυάγια, τὴ στιγμὴ πού ἀντιπροσωπεύουν ποσὰ ὀλοκλήρων ἑκατομμυρίων; Ἀπλοῦστατα, γιὰτὶ ἡ ἐκποίησις γίνεται μὲ δημοπρασία καὶ τὸ σκάφος κατακυροῦται ὑπὲρ ἐκείνου πού προσφέρει τὰ πῶς πολλά. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἐνδιαφέρουν περισσότερο ἐκείνα τὰ κράτη, πού εἶναι φτωγὰ εἰς μετάλλα, ὅπως ἡ ὀλλανδία καὶ ἡ Ἰταλία. Ὅσο γιὰ τοὺς Ἀγγλους, πρέπει, νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι αὐτοί, ἔχοντας μέσα τους τὸ μικρόβιο τοῦ ἐμπορίου, ἐννοοῦν νὰ ἐμπορεύωνται τὰ πάντα.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ!

Ὁ ἀγοραστής τοῦ καταστραμμένου σκάφους πού ονομαζεῖ δι' ἐξῶδον του χέρι τῶν ἐγκαταστάσεων ὅπου γίνεται ἡ διάλυσις. Ἐκεῖ, τὸ λιανίζον κυριολεκτικῶς, χωρίζουν τὰ ξύλα ἀπὸ τὰ σίδερα, δάζουν

ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ σκάφος του. Ἐν ποσότητι περιπτώσει, γίνεται προσφυγὴ σ' ἕνα ὑποβρύχιον μηχανήμα, πού ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὸν Γάλλον μηχανικὸν Ρουαγιέ. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ πού λειτουργεῖ μὲ ὀρυγόνον ἐπιτρέπει σποδὲς δύτας νὰ κόβουν μέσα σὸν νερὸ τις γαλὺδινες πλάκες πάχους 15—20 χιλιοστούμετρων, μὲ ταχύτητα ἐνὸς μέτρον κατὰ λεπτόν.

Τὸ ὑποβρύχιον αὐτὸ μηχανήμα ἐχορηγοποιήθη γιὰ πρώτη φορά κατὰ τὸ 1911, γιὰ τὴν διάλυσι τοῦ θωρηκτοῦ «Λεοναρδέ», πού ἀνετινέχθη σὸν λιμάνι τῆς Τουλῶνος.

Ἐκτός ὅμως, ἀπὸ τὴν ὑποβρύχια διάλυση, δοκιμάζεται καὶ ἡ ἐπαναφορά τοῦ σκάφους, ὅπως εἶναι στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι πολὺ λεπτὴ καὶ δύσκολη. Φορῶνται πρῶτα καλὰ ὅλα τὰ ἀνοίγματα καὶ ὅλες οἱ τρύπες τοῦ σκάφους. Κατόπι μὲ εἰδικὰ ἀντλίας ἀφαιρεῖται ὁ ατμοσφαιρικός ἀέρας μέσα ἀπ' τὸ σκάφος εἰς τῶσαν ὥστε νὰ σχηματισθῇ κενόν. Τὸ σκάφος γίνεται ἔτσι ἐλασσότερον ἀπὸ τὸ νερό, καὶ ἀνεβαίνει, μόνον τοῦ σπὴν ἐπιφάνεια.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ δοκιμασθήκε ἐπιτυχῶς στὰ 1921 ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, γιὰ τὴν ἀνέλκυση τοῦ θωρηκτοῦ «Λεονάρδο» ντὰ Βίντσι» πού εἶχε βυθισθῇ στὰ 1916 κοντὰ σὸν Τάραντα.

RAYMOND POMMER

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ λόγω της κακής και εκφυλού ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπεια των οποίων είναι να διγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αργοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του δίνω και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνο; δέχομαι!». Γυρνά, και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο ονόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχθώ να παντρευτώ μία ωραιότατη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντική κληρονόμος 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εδρεύει η ανύποπτος κληρονομιά. Προσπαθεί να την κρύψει από την αγάπη, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρζεντάλ τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Έμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο κ. Νορβέρτος. Και μια νύχτα άπναιε τη νέα και την φυλακίζει. Η Γαβριέλλα κατορθώνει να δραπέτευση και ως εκ τύχης βρίσκεται στο διπλανό σπίτι όπου μένει ένας πλουσιώτατος ανατολίτης μεγιστάν, ο Μουράτ. Αυτός ερωτεύεται την Γαβριέλλα, αλλά εκείνη τον απορροεί και φεύγει από το σπίτι του. Σε λιγάκι ξαναπέφτει στα χέρια του Νορβέρτου, ο οποίος με την απειλή ότι θα σκοτώσει τον πατέρα της, την αναγκάζει να τον νυμφευθεί. Ο Βαλεντίνο κάνει μια απόπειρα μαζί με τον Μουράτ, τον Άντριουάτ, τον Αύγουστο και τον Σολομώνα αλλά παραδίδεται, η Γαβριέλλα αρνείται να τους ακολουθήσει. Περνά ο καιρός, τότε ο Ρουκέν ανακαλύπτει μια μέρα ξαφνικά, ότι ο ωραιότατος σύζυγός του Λυδία τον απατά με ένα νεαρό, τον Άντρέ. Ο Ρουκέν παρακολουθεί το ζεύγος και πληροφορείται πράγματα καταπληκτικά, τα οποία ποδοκνεί να εξυπηρετήσει άρπάζοντας τα σχέδια του. Έκλαβε π.χ. ότι η Γωάνα Μπεσταρά πέθανε, αλλά ότι ήφθηκε σύντομα και παιδιά. Ο Άντρέ άσχημα-

στη όσα ήξερε στον Νορβέρτο. Το σημείωμα όμως, του Ρουκέν, πέφτει εκ τύχης στα χέρια της Γαβριέλλας, η οποία πρό του κινδύνου, πηγαίνει και βρίσκει τον Βαλεντίνο και του π' λέγει όλα. Αυτός της υπόσχεται να την βοηθήσει. Έν τω μεταξύ ο Νορβέρτος πηγαίνει και είδοποιεί, ως φίλος τάχα τον Άντρέ, περί του κινδύνου που διατρέχει. Δεν είχε καλά καλά προφθάσει να απομακρυνθεί ο Νορβέρτος, όταν ακούστηκαν δέματα στις σκάλες. Και συγχρόνως ένα εδύο τραγούδι. Ήταν ο Ρουκέν. Σε λίγο βρισκόταν αντιμέτωπος με τους δυο εραστές. Δεν τους έκανε καμιά σκηνή αλλά κάθεται και διηγείται στον Άντρέ, ποιά ήταν η Λυδία. Ο Άντρέ παλινεί ύστερα απ' τις αποκαλύψεις αυτές μια κρίση και πέφτει κάτω ανίσθητος.

Τρελλή απ' τον πόνο και την αγωνία η Λυδία τρέχει να π' νά τον γιατρό, όταν έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος της ακριβώς συναντά τον Βαλεντίνο. Ο νέος στην άρχη προσπαθεί να την υποδείξει να φύγει νομίζοντας ότι είναι και αυτή ανακατωμένη στο έγκλημα. Γιατί δεν μπορεί. Πρέπει να γίνει έγκλημα, εκεί μέσα αφού πέρασαν ο Μαρκήσιος Ντ' Αρζεντάλ και ο Ρουκέν. Αλλά βλέποντας τον Βαλεντίνο να κινείται βλέποντας την απελπισμένη έκφραση της Λυδίας, την άφησε να φύγει για να π' νά την βοηθήσει. Πραγματικά η Λυδία γυρίζει σε λίγο με το γιατρό που εξετάζει προσεκτικά τον άρρωστο και απορροείται ότι μόνον μια μεταγγίση αίματος θα μπορούσε να τον σώσει. Ο Βαλεντίνο προσφέρει άμέσως το αίμα του, η μεταγγίσις γίνεται και ο Άντρέ ανακουφίζεται. Ύστερ, απ' αυτό, ένα βράδυ μεταφέρουν τον άρρωστο σπίτι του. Την ίδια μέρα όμως εξαφανίζεται και ο πατέρας του Άντρέ, Σενεσάλ. Τότε είχε παρασεί: σε παγίδα ένας άνθρωπος του Ρουκέν, ο Μποντάν και το βράδυ βρίσκουν το πτώμα του και το πηγαίνουν στο νεκροτομείο. Έν τω μεταξύ ο Νορβέρτος μετανοημένος προκαλεί τον Ρουκέν σε μονομαχία και τον τραυματίζει θανάσιμα. Ένθ συνθάνουν όλα αυτά, επιστρέφει στο Παρίσι και ο Ζωρζ. Βρίσκει τον αδελφό του πολύ άσχημα και κοντά του την Λυδία. Αυτή του π' λέγει όλα και προσφέρεται πάλι για νέα μεταγγίση για να σώσει τον αγαπημένο της. Η μεταγγίσις γίνεται και ο Άντρέ αναλαμβάνει κάπως. Όταν όμως συνήλθε και είδε κοντά του την

Λυδία της, λέγοντάς της ότι δεν θα την συγχωρήσει ποτέ, η Λυδία ύστερ απ' αυτό λύνει τους επιδέξιους της πληγές της για να πεθάνη από αιμορραγία. Εδύο μέρες όμως ο Ζωρζ δεν είναι μακριά και προφθάνει ακριβώς στην ώρα, σώζοντας έτσι από βέβαιο θάνατο την νέα γυναίκα. Όταν ο Άντρέ μαθαίνει τι είχε κά-

νει γι' αυτόν η Λυδία μένει κατάπληκτος και υπόσχεται να την συγχωρήσει. Ύστερ, από λίγες μέρες ο Άντρέ είχε ανακτήσει τις δυνάμεις του και η Λυδία ήταν εκτός κινδύνου.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΣΟ για τον Ρουκέν, εκείνος δεν είχε τραυματισθεί θανάσιμα στη μονομαχία του με τον Νορβέρτο. Αφήνοντας να τακτοποιήσει αργότερα τους λογαριασμούς του με τον άλλοτε συνένοχό του, έστρεψε τώρα την προσοχή του και τις φροντίδες του στην εξόντωση του Ζωρζ.

Δεν ήταν δυνατόν, βέβαια, να ξεχάσει ο Ρουκέν, ότι άκουσε από το στόμα του Άντρέ, σχετικά με την υποχρέωση που είχε αναλάβει ο Ζωρζ απέναντι του Μουράτ. Σκέφθηκε λοιπόν ότι δεν είχε παρά να υποκλέψει το επιστημονικό μυστικό του νεαρού γιατρού, για να τον εκθέσει, χωρίς εκείνος να εκτεθεί με κανένα τρόπο, σε κίνδυνο θανάτου.

Τα μέσα δεν του έλειπαν. Και όταν ο νεαρός επιστήμιαν, μετά λίγες μέρες, προσελάμβανε ένα νέο υπηρέτη για το διαμέρισμά του στο Παρίσι, ήταν αδύνατο να φαντασθεί ότι ο υπηρέτης αυτός δεν ήταν άλλος από τον Λουφάρ, το τυφλό όργανο του Ρουκέν.

Έτσι, χωρίς να το υποπτεύεται, ο Ζωρζ έμπασε στο εργαστήριό του, όπου έκρυβε το μυστικό της φευρεσέως του για την καταπολέμηση του μικροβίου της φθίσεως, έναν άνθρωπο που είχε εντολή να αποκρίσει, με κάθε θυσία, από τα χέρια του το προϊόν μακράς και επίπονης επιστημονικής εργασίας.

Έν τούτοις, η πρώτη δουλειά του Λουφάρ, μόλις μπήκε στην υπηρεσία του Ζωρζ, ήταν αυτή: να βοηθήσει, ανάμεσα στους φακέλους που υπήρχαν πάνω στο γραφείο του γιατρού εκείνον που ο κύριός του του είχε δώσει την εντολή να κλέψει.

— — —

Την άλλη μέρα, το απόγευμα, η Ζωρζ γυρίζοντας από το αδελφό του, όπου έκανε την καθημερινή του επίσκεψη, τόσο γι' αυτόν, όσο και για την Λυδία, είδοποιήθηκε από τον υπηρέτη του ότι μια κυρία τον περίμενε στο σαλόνι.

—Μια κυρία; Σου είπε τ' όνομά της;

—Ναι, είπε ότι δεν είναι Λυδία...

ρίεργα ντυμένη. Φορεί μαύρο φόρεμα και ένα πικρό μαύρο βέλο σκεπάζει τα πρόσωπό της.

Ο Ζωρζ, διευθύνθηκε άμέσως προς το σαλόνι και, ανοίγοντας την πόρτα, άφησε μια πνιγμένη φωνή χαράς!

—Φερεντιέ! Έσύ, Φερεντιέ, εδώ!

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙ-
ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ

Ήταν πράγματι η νεαρά κόρη. Και ανάμεσα από τον διαφανή πέπλο που έσκέπαζε το πρόσωπό της, ο νέος διέκρινε τα μεγάλα γεμάτα τρυφερότητα μάτια της που μιλούσαν εύλογα για την αγάπη της και την ανυπομονησία της να ξαναδούν τον αγαπημένο της.

Καθόταν σ' ένα φωτεινό. Ο Ζωρζ είχε γονατίσει κοντά της. Και επί κάμποσες στιγμές οι δύο νέοι άλληλοκυττάζονταν σιωπηλοί, κατασυγκινημένοι, πιασμένοι απ' τα χέρια. Τα βλέμματα του ενός προσπαθούσαν να φτάσουν ως το βάθος της ψυχής του άλλου.

Έξαφνα, σαν να είχε έμψυχωθ— γιατί η Φερεντιέ δεν έκαμε καμιά κίνηση — ο πέπλος της έπεσε και το πρόσωπό της νέας παρουσιάστηκε με όλη την ακτινοβολία ομορφιάς του. Η Φερεντιέ χαμογέλουσε, βλέποντας στη φυσιογνωμία του Ζωρζ ζωγραφισμένη την εύτυχία.

—Ω, Φερεντιέ! μουρμούρισε ο νέος. Πόσο απέναντι είναι η χαρά μου που σε βλέπω! Πόσο σε αγαπώ!

—Και εγώ σε αγαπώ, Ζωρζ. Και εγώ είμαι εύτυχισμένη που σε ξαναβλέπω!... Έλαβα το γράμμα σου που μου έστειλες λίγες μέρες πριν φύγεις απ' τη Γερμανία επιστρέφοντας εδώ. Το γράμμα σου εκείνο που μ' έλύπησε τόσο!

—Σε λύπησε; Γιατί;

—Γιατί μου θυμίσε μια σκηνή με το αδελφό μου, που εδύο μέρες πριν είχα πιά σβυσμένη από τη μνήμη σου... Ο αδελφός μου έφερε τόσο... Έτσι έντιμος και υπερήφανος και δεν θεωρεί ότι υπάρχει κανένα ζήτημα σχετικά με την παράτολη εκείνη υπόσχεση που του έδωσες εδώ κι' ένα χρόνο.

Σώπασε μερικές στιγμές και του έσφιξε με δύναμη τα χέρια.

—Αληθινά, είπε, είχες πάρει την υπόσχεσή σου εκείνη στα σοβαρά;

Ο Ζωρζ δεν γαμονελούσε πιά.

—Στά σοβαρά! είπε με μελαγχολικό ύφος. Η τιμή μου είναι εκβεβημένη ακόμα απέναντι του αδελφού σου.

—Και αν η τύχη δεν σε ευνουδίσει; Αν δεν κατάρθωνες να πετύχης τίποτα, ή' άλλες τις προσπάθειές σου το ταλάντο σου;

—Θα σκοτωνόμουν, Φερεντιέ.

—Σε πιστεύω! είπε η νέα, φοβόμμαι όμως ότι δεν μ' αγαπάς, αφού θα έθυσιαζες τη ζωή σου στον ένουσμό σου, χωρίς να λογαριάσεις διόλου πόσο θα με έκανες δυστυχισμένη.

—Δεν σ' αγαπώ, Φερεντιέ; Μά σ' δεν είσαι αγνή μου ψυχή, εκείνη που υπεστήριξε τη θέλησή μου και συνεκράτησε τις διωγμείς μου στον ένουσμό, ένα δολόκληρο χρόνο, ανάμεσα σε τόσες απογοητεύσεις που ήταν μοιραίο να δοκιμάσω; Δεν σ' αγαπώ; Αλλά αν ήμουν έμπορος, να παύσω να ζω, θα το έκανα εύχαρίστως μόνον για να μη γεννη-

θω ποτέ στην ψυχή σου και η παραμικρή σκιά αμφιβολίας για την ειλικρίνεια και τη θερμότητα της αγάπης μου. Θα το έκανα εύχαρίστως, μη έχοντας άλλο μέσον να γίνω άπολύτα πιστευτός από σένα... Ω, ναι, σ' αγαπώ, Φερεντιέ, σ' αγαπώ φλογερά, αγνά, τρελλά, όπως ποτέ ίσως δεν αγαπήθηκε γυναίκα.

—Και όμως, ένα δολόκληρο χρόνο δεν είχα νέα σου...

Ο Ζωρζ χαμογέλασε μελαγχολικά:

—Ήθελα, κατά το διάστημα της απουσίας μου να σε αφήσω ελεύθερη, να μην έπηρεάσω διόλου τη θέλησή σου.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

—Δεν πιστεύετε, λοιπόν, ότι γι' αυτό δεν σου έγραψα διόλου, ως την ημέρα που βεβαιώθηκα ότι είχα πραγματοποιήσει την υπόσχεση που έδωσα στον αδελφό σου;

—Όχι.

Τότε ο Ζωρζ πήγε σ' ένα επιπλο κι' άνοιξε ένα συρτάρι. Έβγαλε ένα πακέτο γράμματα και το παρουσίασε σ' τη νέα.

—Αγαπημένη ολιγόστιχη! είπε. Πάρε και διάβασε.

Και καθώς εκείνη δεν καταλάβαινε, πρόσθεσε:

—Κάθε μέρα, εδώ κι' ένα χρόνο, σου έγραφα. Τα βράδυα, μετά την εργασία μου, ήσαν δικά σου. Νά τα γράμματά μου. Αντί να σου τα στέλνω όμως, τα έκρυβα, αποφάσι-

σμένος να σου τα δώσω αργότερα, αν σε ξανάβρισκα το ίδιο τρυφερό απέναντί μου, όπως σε είχα αφήσει. Η Φερεντιέ πήρε τις δέσμες με τα γράμματα, τα έσφιξε στο στήθος της, έπειτα τα φίλησε. Ήταν δακρυσμένη από χαρά.

—Τα γράμματα αυτά, Φερεντιέ, εξακολούθησε ο νέος, ήταν η μόνη μου ανακούφιση όλο αυτό το διάστημα που βρισκόμουν σ' ένα κρησάκι σου. Ύστερα από ατ' λειώτες ώρες επίπονης δουλειάς, νόμιζα πως μιλούσα για λίγο μαζί σου, κι' αυτό μου θέρμαινε την καρδιά, μου δρόσιζε το μυαλό, μου ξεκούραζε το πνεύμα.

Έτσι σε ένοιωθα πάντα κοντά μου... έστρεφα προς έσέ όλοι μου τις σκέψεις. Σε ρωτούσα και μου άπαντούσες. Και νόμιζα κάποτε πως άκουγα τη γλυκερά σου φωνή να άντηχ' σ' αυτιά μου. Και αισθανόμουν τον έαυτό μου πιο δυνατόν, πιο θαρραλέον από ποτέ. Ύστερα από κάθε φανταστική επικοινωνία μαζί σου, δεν ένοιωθα πιά κανένα κόπο... Καμιά αμφιβολία για το παρόν, καμιά άγωνία για το μέλλον. Νομίζα πως μου έλεγες: «Όταν νιά μια στίγμη χάνης το θάρρος σου, στρέψε τη σκέψη σου σε μένα... συλλογίσου ότι αγωνίζεσαι για μένα. ότι υποφέρεις για μένα... σκέψου ότι σε αγαπώ, ότι μένω πιστή στην άνάμνησή σου και ότι σε περιμένω...»

—Ακριβώς σ' αυτά... όλα σου έλεγα, Ζωρζ. Γιατί, αν και δεν ήξερα που

Και παίρνοντας το χέρι της
το φίλησε τρυφερά

ήσουν, τί είχες άπογίνει, άφου δέν είχα νέα σου, σέ άναζητούσα και σέ παρακολουθούσα με τη σκέψη. Σε έβλεπα να εργάζεσαι αδιάκοπα, με τη φλογερή επίθυμία να γίνης μία μέρα διάσημος, και ήμουν υπερήφανη, γιατί αν εργάζοσουν μ' αυτή την εύγενή φιλοδοξία, τó έκανε λίγο και για μένα, δέν είναι έτσι; 'Η αγάπη σου σέ μένα δέν ήταν τó πιό δυνατό έλατήριο για τίς προσπάθειές σου; Βαδίζοντας προς την δόξα και τόν πλούτο, δέν είχες στο νου σου κάποιο σκοπό, πού με τη σκέψη του ή καρδιά σου χτυπούσε πιό γρήγορα, πιό ζωηρά, Ζώρς;

—Ναι, Φερεντιέ! 'Η αγάπη σου πλημμυρίζει την ψυχή μου και ξεπερνά όλες τις φιλοδοξίες μου... 'Όταν έλαβα στο Μόναχο τó τηλεγράφημα ότι ο άδελφός μου ήταν βαρειά άρρωστος και ο πατέρας μου είχε εξαφανισθή μυστηριωδώς, δέν ήταν πολλές μέρες πού είχα βεβαιωθεί για τή σοβαρότητα της άνακαλύψεώς μου, πού προσπαδούσα να την έπιτύχω όλο αυτό τó διάστημα. Είχα θριαμβεύσει, ήμουν υπερήφανος και τó όνομά μου έρχόταν αδιάκοπα στα χείλη μου. 'Ημουν εύτυχης περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή, από τότε πού με βεβαίωσε για τήν αγάπη σου. Και μέσα σ' αυτή τη χαρά μου, ή φρικτή είδησις τού διπλού οικογενειακού μου δυστυχήματος, πού ήρθε σαν ξαφνικός κεραυνός. Με μιάς, κάθε δίψα για τή δόξα χάθηκε από τά στήθη μου, Φερεντιέ, τη θλιβερή εκείνη στιγμή. Και μόνο ή αγάπη σου για μένα, δυνατό στήριγμα στην παρασάλλ των θλιβερών ήμερών πού περνά. Βλέπεις, Φερεντιέ, πόσους λόγους έχω να σου είμαι ευγνώμων;

Τότε ή νέα τού μίλησε κι' εκείνη για τήν αγάπη της.

—Κι' εγώ μιλούσα πολλές φορές για σένα, Ζώρς.

—Μονολογούσες, όπως εγώ;

—Όχι. Είχα μία έμπιστη φίλη.

—Ποιά;

—Τήν άδελφή μου, τη Φατμά... 'Η άδελφή μου είναι ένα άλλο «έγώ» για μένα. Συμμερίζεται τις θλίψεις μου, υποφέρει στις άνησυχίες μου, είναι εύτυχης όταν με βλέπει χαρούμενη... 'Ο σύνδεσμος πού υπάρχει ανάμεσα στις ψυχές μας είναι τόσο στενός, πού συχνά προαισθανόμαστε ή μία τί θα συμβή στην άλλη. Κάποτε ή Φατμά άρρωσθηκε βαρειά. 'Οκτώ ήμέρες πριν τó είχα προαισθανθή και τής τó είπα... Και χθές, λίγη ώρα πριν λάβω τó γράμμα σου, ή Φατμά μου έλεγε: «Πρόσεξε, Φερεντιέ, μού φαίνεται πώς θα υποφέρης, θα υποφέρεις πολύ».

'Ο Ζώρς, με τή δυσπιστία τού επιστήμονος, χαμογέλασε. 'Η Φερεντιέ ήταν γεμάτη ύγεια και δροσιά. 'Ηταν πλημμυρισμένη από τούς γυμούς της νεότητος κι' από αγάπη. 'Η ζωή της γελοόσε εύθυμα. Της είπε τις σκέψεις του αυτές με χαϊδευτικό ύφος, σαν να μιλούσε σ' ένα παιδί.

—Και όμως, είπε ή νέα, θα άρρωστώ και θα τó δης. Ούτε ή Φατμά ούτε εγώ κάνουμε λάθος στις προαισθήσεις μας. Μόλα ταύτα, τί σημασία έχει αν άρρωστώ, τί σημασία έχει αν υποφέρω, άφου θά είσαι σύ εκείνος πού θα φροντίση να νίνω καλά;... 'Ω, δέν θα πεθάνω, ή Φατμά είπε μόνον πώς θα υποφέρω.

Σώπασαν. Μερικές στιγμές κυτούσαν άφωνοι ο ένας τόν άλλον, άλλο, σφίγγοντας τρυφερά τά χέρια. 'Ο Ζώρς καθόταν σ' ένα ταμπουρέ

έναντά της, και κάθε τόσο φιλούσε τά δάχτυλά της.

—Τί εύτυχισμένοι πού θα είμαστε! είπε έξαφνα ή νέα. Θα βρούμε ένα μικρό σπιτάκι, κάπου άπόμερα, και θα ζήσουμε εκεί μονάχοι. Δέν θα έρχεται να μας ένοχλή κανείς. Και σύ θα είσαι ήσυχος, για να προοδεύσης όσο θέλεις στην επιστήμη σου.

—Όχι μόνο αυτό! πρόσθεσε ο νέας. Θα είμαστε εύτυχισμένοι, γιατί θα έχουμε γύρω μας κι' άλλους εύτυχεις. Γιατί θα είμαστε πολύ πλούσιοι, Φερεντιέ. Μιά άπροσδόκητη κληρονομιά μού φέρνει άφθονα χρήματα. Τί άναθεοργίες θα μπορούμε να κάνουμε!

'Η Φερεντιέ έκαμε μιάν αδιάφορη κίνηση.

—Και χωρίς αυτή την κληρονομιά, θα ήμαστε πλούσιοι.

'Εξακολουθούσαν να μιλούν για τά σχέδιά τους, για τά όνειρά τους ώρα πολλή. Τέλος ή νέα σηκώθηκε να φύγη.

—Δέν θα έρθης στο σπίτι μας, Ζώρς; 'Ο άδελφός μου ξέρει ότι γύρισες και σέ περιμένει...

Χαμογέλασε και με εύθυμο ύφος:

—Τόν παρακαλώ να με περιμένη στις είκοσιόκτώ 'Ιουλίου στις έντεκα τó βράδυ! είπε. Νωρίτερα όχι.

—Πεισμάταρη! έκαμε ή νέα. Πρέπει λοιπόν να ξανάρθω εγώ για να σέ δω ως τότε;

Περνώτας από τόν άνεμόαλο, ή Φερεντιέ είδε τόν ύπνρεττ τού Ζώρς, πού στεκόταν άκίνητος σέ μία γωνία.

—Τί κακή φυσιογνωμία πού έχει αυτός ο άνθρωπος, Ζώρς! ψιθύρισε ή Φερεντιέ μόλις έρθασαν στην πόρτα. Τό βλέμμα του είναι από κείνα πού, όπως πιστεύουν στην 'Ανατολή, φέρονουν δυστυχία.

'Ο νεαρός γιατρός χαμογέλασε και παίρνοντας τó χέρι της, τó φίλησε τρυφερά.

—Υστερα από λίγη ώρα, ή Φερεντιέ είχε επιστρέψει στο μέγαρο τού Μουράτ, φέροντας μαζί της τά γράμματα τού Ζώρς.

ΤΟ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ",

Μετά τας νέας της ριζικής ανακαίνσεως των Τυπογραφικών εγκαταστάσεων ή μεγάλη πρωινή 'Εφημερίς «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ», θα έχει πλέον εμφάνισιν έντελώς Ευρωπαϊκή. 'Η άποστολή δέ τού διακεκομμένου δημοσιογράφου κ. Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ εις τας Ευρωπαϊκάς Πρωτεύουσας, ή δημιουργία των περιφώνων μύθων τού ΑΛΦΟΝΤΕΝ με εικονογράφειν τού διασημού ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΝΤΟΡΕ, ή δημιουργία νέων άναγνωσμάτων και ή καθιέρωσις νέων στηλών θα καταστήσουν τó «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ» τήν πλέον ενδιαφέρουσαν 'Εφημερίδα των 'Αθηνών.

'Αγοράζετε από σήμερα τó «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ» και θα πεισθίτε ότι είναι ή καλύτερά 'Εφημερίς των 'Αθηνών.

Οί δυο άδελφές, οί τόσο όμορφες και χαριτωμένες, πού έμοιαζαν καταπληκτικά, σαν διδυμες, καθισμένες ή μία κοντά στην άλλη σ' ένα χαμηλό άνατολίτικο ντιβάνι, άρχισαν να διαβάζουν μαζί τά φλογερά γράμματα τού Ζώρς.

'Ο νέος είχε βάλει στις άδρές έκείνες γραμμές όλη την ψυχή του. Σε κάθε φράση του, επάλλετο ή πιό θερμή, ή πιό άγνη αγάπη.

Με τó διάβασμα αυτό πέρασαν ώρες πολλές. 'Η Φερεντιέ ήταν διαρκώς δακρυσμένη, γιατί έννοιωθε τήν ψυχή της πλημμυρισμένη από εύτυχία, τήν καρδιά της πλημμυρισμένη από αγάπη.

'Η Φατμά ώνειροπολούσε. Πόσο θα ήθελε κι' εκείνη ν' αγαπιόταν τόσο!... Δέν ζήλευε τήν άδελφή της, έννοιωθε όμως κάποια πικρία. Συλλογιζόταν:

«Τί να είναι, άραγε, ή αγάπη! 'Η Φερεντιέ κι' εγώ μοιάζουμε τόσο, πού όταν είμαστε ντυμένες με όμοια φορέματα, ούτε ο ίδιος ο άδελφός μας δέν μπορεί να μας ξεχωρίση... Κι' όμως, έοχεται ένας ξένος και άγαπά τήν Φερεντιέ... Γιατί όχι έμένα; 'Αλήθεια, τί ξεχωριστό υπάρχει ανάμεσα μας, πού τó διακρίνει μονάχα ή αγάπη;»

Όχι, δέν ήταν διόλου ζηλιάρα ή Φατμά, αλλά έννοιωθε κάποια θλίψη. Κάποια θλίψη για τó κενό πού αισθανόταν να υπάρχει στην καρδιά της.

Τήν άλλη μέρα, στις πέντε τó άπόγευμα, ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας τού Ζώρς άνοιξε και μία γυναίκα, πού τó πρόσωπό της κρυβόταν πίσω από ένα διαφανή μαύρο πέπλο, φάνηκε στο κατώφλι. 'Ηταν ή Φερεντιέ.

'Η νέα έρχόταν να ξαναδ ή τόν Ζώρς. Είχε βρή όλες τις πόρτες άνοιχτές, και στην κατοικία τού γιαντρου επικρατούσε άπόλυτη ήσυχία. Κατάπληκτη γι' αυτό, προχώρησε στο έσωτερικό με τήν καρδιά σφιγμένη από αγωνία.

Είχε χτυπήσει στο σαλόνι. Είχε μπη και δέν είχε δη κανέναν. Είχε χτυπήσει στο εργαστήριό, στη βιβλιοθήκη, κι' έπειτα άκουσε έξαφνα κάτι σαν όμιλία στην κρεββατοκάμαρα. Νόμισε πως άνεγνώρισε τή φωνή τού Ζώρς. Χτύπησε και σ' αυτή τήν πόρτα, αλλά καμμία άπάντησις.

Τότε νόμισε τó πόμολο. Έσπ...-εσε τó φύλλο και στάθηκε στο κατώφλι. Κύτταξε προς τó βάθος της κάμαρας, είδε τόν Ζώρς ξαπλωμένον στο κρεβάτι και άρχισε να τρέμη. 'Ο Ζώρς, με βλέμμα άπλανές, καρφωμένο στο ταβάνι, παραμιλούσε.

'Η νέα πλησίασε με διστακτικά βήματα. 'Ο άγαπημένος της ήταν κατάγλωσος, χονδρές σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν απ' τó πρόσωπό του. Στο χαρακτηριστικά του ήταν ζωγραφισμένη τρομερή αγωνία.

—Τί να συμβαίνει άραγε; άναρωτήθηκε μ' άνησυχία ή νεαρή κόρη.

'Ηταν φανερό, ότι ο Ζώρς είχε παραλήρημα πυρετού. 'Η Φερεντιέ έσκυψε πάνω στο κρεβάτι του και προσπάθησε να καταλάβη τί μουρμούριζε ο άρρωστος, να δώση ένα νόημα στις άσυνάρτητες λέξεις πού έποόφεσε πότε φωνάζει και πότε με σβυσμένη φωνή. 'Ακουσε, άνάμεσα σέ άλλες άκατανόητες λέξεις τó όνομα τού Μακρράτ και τήν ήμερομηνία αυτή: Είκοσιόκτώ 'Ιουλίου.

('Η συνέχεια στο έπόμενο)

'Αγγλική φιλολογία

'Ο γάμος της 'Υβέτ

ΕΚΕΙΝΗ τή μέρα, ή 'Υβέτ ήταν πολύ έννευρισμένη. Καθώς έφτιαχνε τά νύχια της, όρθια, μπροστά στο παράθυρο πού έβλεπε προς τόν δρόμο, έριχνε πότε-πότε και μία ματιά γύρω της, πού κάθε άλλο έδειχνε παρά ενθουσιασμό. 'Η μητέρα της πού ήταν βυθισμένη στο διάβασμα της έφημερίδος, τή ρωτήσε κάποια στιγμή:

— Λοιπόν; Όα ξανάρθη σήμερα ο έρωτευμένος σου;

'Η 'Υβέτ ξαφνιάστηκε απ' τήν έρώτηση. Και βέβαια θάρχότανε ο Φρέντ. Σε μία ώρα, θα κατέφτανε με τη μικρή του κούρσα, θα σταματούσε κάτω από τó παράθυρό της, θα κορνάριζε κι' εκείνη θα κατέβαινε προς συνάντησί του. 'Αλλ' ή κατάσταση αυτή δέν μπορούσε να εξακολουθήση επ' άπειρον. Θα έπρεπε να πάρη κάποια άλλη τροπή. Με τήν καρδιά σφιγμένη απ τήν αγωνία πού της έφερε αυτή ή σκέψη, ή 'Υβέτ άπήντησε στην μητέρα της:

— Και βέβαια θάρθ ή. Δέν άλλαξε τίποτε από χθές μέχρι σήμερα, για να μην έλθ ή Φρέντ.

— Αν ήξερες σέ τί δύσκολη θέση με φέρνει αυτή ή ιστορία είπες ή μητέρα της, ή κυρία Φερνέ. Βγαίνεις περίπατο μ' έναν νέον πού δέν τόν γνωρίζω, πού είναι πολύ μεγαλύτερος σου στην ηλικία, πού ζή σ' έναν κόσμο ξεχωριστόν από τόν δικό μας. 'Ο πατέρας σου είναι πολύ θυμωμένος. Μού κάνει ιστορίες πού σ' άφήνω τόσο ελεύθερη. 'Αλλ' εγώ έχω έμπιστοσύνη σέ σένα. Και μία πού δέν μπορώ να σου προσφέρω τήν παραμικρή διασκέδαση, εύχαριστούμαι πού μπορείς και χαίρεσαι λιγάκι τή ζωή. Πρόσεξε, όμως, παιδί μου. Δέν είσαι παρά μόνον δέκα όχτώ χρονών. Μην παίρνεις τά πράγματα στα σοβαρά και μη δεσμεύεις τή ζωή σου. Δέν θάποε να βλέπεις κάθε μέρα μ' αυτόν τόν νέον. 'Η σκέψη αυτή με τρομάζει...

Να κάνη προσοχή! Να μη παίρνη τά πράγματα στα σοβαρά! 'Η 'Υβέτ καταλάβαινε τί ήθελε να π ή μητέρα της μ' αυτά τά λόγια. Πώς να κάνη, όμως; Μόλις θρσκότανε μόνη, μαζί με τόν Φρέντ, δέν μπορούσε πιά ν' άρθώση λέξη, δέν τολμούσε να κάνη μία χειρονομία. 'Ο άνθρωπος αυτός τήν είχε σκλαβώσει. Έξ άλλου είχε άγαθές προθέσεις.

— Σοφ τώπα κι' άλλη φορά, μαμά. 'Ο Φρέντ μού ζήτησε πολλές φορές να σάς τόν παρουσιάσω.

'Ο τόνος της 'Υβέτ ήταν κάπως ξηρός. Είχε πάρει άπόφαση να δώση μία λύσι στο πρόβλημα πού βασάνιζε τή σκέψη της.

— Σε βεβαιώ πως έχασα τελείως τó θάρρος μου είπες πάλι. Δέν ξέρω τί να κάνω. 'Ο Φρέντ δέν κρύβεται πιά καθόλου. Ερχεται κάθε μέρα κάτω από τά παράθυρά μας, χαλάει τόν κόσμο με τó κλάζον, για να τόν άκούση όλη ή γειτονιά και βγαίνω μαζί του έξω, χωρίς να τόν καλέσω ποτέ επάνω. 'Εχει παρείθει πού πολλού ή περίοδος της διακριτικότητος, μεταξύ έμού και τού Φρέντ. Δέν λέγει βέβαια τίποτε, αλλά νοιώθω

ότι άποφεύγω να τόν μπάσω μέσα κείνο πού μ' έμποδίζει να σάς τόν παρουσιάσω. Κι' εγώ, δέν θα μπορέσω ποτέ να τού δώσω να καταλάβη ότι άποφεύγω να τόν μπάσω μέσα στο σπίτι μας, μόνο και μόνο γιατί τά επιπλά μας είναι σαραβαλιασμένα!

Όυφ! Τό είπες επί τέλους! 'Η μητέρα της έμεινε σαν άποσβολωμένη. Πρώτη φορά μιλούσε έτσι ή 'Υβέτ για τó σπίτι της. Πρώτη φορά έδινε ένα όνομα σέ κάτι πού δυστυχώς ήταν αληθινό.

— Όπως βλέπω, είπες ή κυρία Φερνέ, τά μυαλά σου πήραν πολύ άέρα. Οα μπορούσες ώστόσο να εξηγήσης στον άριστοκόρητ σου δ,τι είμεθα φτωχοί.

'Η 'Υβέτ θύωσε.

— Δέν πήραν καθόλου τά μυαλά μου άέρα. Κι' ο Φρέντ είναι φτωχός. Μού τώπε. Εργάζεται σκυλλίσια. Και τά καταφέρνει μία χαρά. Τό σπίτι του είναι κούκλα.

'Η κυρία Φερνέ γλώμιασε.

— Πήγες στο σπίτι του; ρώτησε τρομαγμένη.

— Ω: Μη φοβάσαι. 'Ο Φρέντ μένει μί τμήματά του. Θέλησε να με παρουσιάση. Κι' ή μητέρα του, μία κυρία πρώτη τάξεως, με κάλεσε σέ γεύμα. Πήγα χθές βράδυ.

—Και γιατί δέν μού τώπες; Δέν έχεις πιά έμπιστοσύνη στην μητέρα σου; —Όχι, δέν είναι αυτό. Δέν ξέρω κι' εγώ γιατί... Δέν ξέρω...

Και ή 'Υβέτ καταλήφθη από λυγμούς. 'Η μητέρα της τήν πλησίασε, τήν πήρε στην αγκαλιά της και μαντεύοντας ότι ο Φρέντ τήν είχε πιά κυριολεκτικώς σκλαβώσει, τή χάιδεψε και της είπες:

— Έλα, πάψε τά κλάμματα. Μην είσαι κουτή. 'Ανοιξε μου τήν καρδιά σου και μίλα ελεύθερα. Ξεχνάς ότι είμαι ή καλύτερή σου φίληνά;

— — —

'Η έξιμολόγησις καλώς ή κακώς τήν 'Υβέτ. Αισθάνθηκε να τής φύγη κάποιο μεγάλο θάρρος, πού της πιέζε σαν βραχνάς τó στήθος. Και όταν τά είπες όλα προσέθεσε:

— 'Ο Φρέντ μού είπες ότι μία από αυτές τις μέρες θα σάς επισκευθή. Και θα τó κάνη. Είμαι βεβαία ότι δέν θα διστάση. Θα προσπαθήσω να προδιαλέσω τόν πατέρα σου, είπες ή κυρία Φερνέ. Ξέρεις τί να σου πω; —Κάνε όπως νομίζεις, μαμά. Έχω δέν

Χωρίς να περιμένη άπάντηση, ή 'Υβέτ κατέθεκε, τρέχοντας τη σκάλα

'Ενα διήγημα της Συβίλλας Ντώλν

Έχω πιά κουράγιο για τίποτα. Και αν ο Φρέντ τρομάξει από τις παλητασαρίες μας, τόσο το χειρότερο....

—□□—

Ο κ. Φερνέ γύρισε κείνο το βράδυ, πολύ κακόκεφος. Στην αρχή είπε ότι θα πλάγιαζε χωρίς να δειπνήσει. Ύστερα, όμως, μετανόησε και κάθισε στο τραπέζι.

—Μπαμπά...

Ο κ. Φερνέ σήκωσε ένα βλέμμα άφη-
ρημένο.

—Μπαμπά... Έχεινος ο νέος... ξέ-
ρεις... αυτός που έρχεται και με πέρνει...
Θα σου εξηγήσει ή μαμά...

—Ε! λοιπόν;

—Θα έρθει απόψε να σε γνωρίσει. Θέ-
λει να σου μιλήσει.

Όλοι έστρεψαν τα βλέμματά τους με
άγωνία προς την Ύδρα.

—Εδώ; είπε ο Άντρέ, ο αδελφός της,
κατάπληκτος.

Κανένας δεν ανέβαινε ποτέ στο σπίτι
των Φερνέ. Κι' αυτός ο άγνωστος...

—Θα ήταν προτιμότερο να κατεβή ο
πατέρας σου κάτω να του μιλήσει, επρό-
τεινε η κυρία Φερνέ.

Αλλά ο κ. Φερνέ, κυριευμένος από ένα
συναισθήμα περιεργίας και ανησυχίας
μαζί, την διέκοψε:

—Τί με θέλεις; Σάν τί πρόκειται να μου
πής;

—Δεν ξέρω. Θά...

Η Ύδρα δεν μπορούσε πια να υ.λ.ίση.
Τα χείλη της έτρεμαν. Και η μητέρα
της, που δεν μπορούσε πια να κρατήσει
ουδέτερη στάση, επενέβη αποφασιστικά:

—Όταν έχουμε μια κόρη της παν-
τρείας, δεν μπορούμε να ζούμε κλεισμέ-
νοι σαν ακούδρες. Απόδειξη ότι...

Μα η κόρη σου δεν μένει καθόλου
κλεισμένη, είπε ο κ. Φερνέ με θυμό. Εί-
ναι μόλις δέκα όχτω χρονών και θγαί-
νει ελεύθερα έξω, χωρίς στίς περιφύ-
μες άρχές σου. Άς είναι. Θα κατέβω κάτω
να δούμε τί θέλει αυτός ο μορφονιός.

Και τράβηξε προς τη σκάλα που ώδη-
γούσε στην έξοδο. Αλλά η Ύδρα, με δυο
πληρώματα, βρέθηκε κοντά του και είπε:

—Όχι, μπαμπά. Δεν θα κατεβής. Τα
πράγματα αντί να θαδίσουν προς το κα-
λό, θα χειροτερέψουν. Θα κατεβώ εγώ
να τον περιμένω.

Και χωρίς να περιμένει απάντηση, η
Ύδρα κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

—□□—

Ο Φρέντ δεν είχε φθάσει ακόμη. Η
Ύδρα τον περίμενε στην είσοδο και μό-
λις ήρθε, τον πήρε από το μπράτσο και
τούπος:

—Πάμε επάνω. Σε περιμένουν.

Μόλις μπήκαν μέσα στο διαμέρισμα, η
Ύδρα δεν μπορούσε να πιστέψει στα μά-
τια της. Ποιά γέρι νεράιδας είχε κάνει
τη μαγική αυτή μεταβολή μέσα στο δια-
μέρισμα; Όλα ήταν στη θέση τους, κα-
λοβαλμένα και παντού φαινόταν η σφρα-
γίδα της νοικοκυροσύνης. Μέσα σε πέντε
λεπτά της ώρας, η κυρία Φερνέ είχε κρύ-
ψει όλες τις άσχημιές του σπιτιού της.
Όταν θέλει μια γυναίκα...

Μετά τις τυπικές συστάσεις, ο κ. Φερ-
νέ παρέσυρε τον Φρέντ στο σαλονάκι. Οί
άλλοι έμειναν στην τραπεζαρία και πα-
ρακολουθούσαν από τη μιτουνογμένη
πόρτα την συνδιάλεξη. Κάποια στιγμή,
 όμως, η κ. Φερνέ είπε τραυματική στην
κόρη της:

—Ο πατέρας σου τρελλάθηκε! Κάθρη-

σε κι' αυτός στον καναπέ που είναι απα-
σμένος. Θα γκρεμοτσακισθούν και οι δυο!
— Παναγία μου! φώναξε η Ύδρα.
Αλλά ο καναπές δεν έπεσε. Και σε
λίγο, οι δυο άνδρες επέστρεψαν στην τρα-
πεζαρία, με πρόσωπα που ακτινοβολού-
σαν από χαρά.

—Έλα, παληκορότσι, είπε ο κ. Φερ-
νέ στην Ύδρα. Φίλησε τον άρραβωνια-
στικό σου!

Η λέξις «άρραβωνιαστικός» έκανε την
Ύδρα να πλημμυρίσει από χαρά. Και ά-
φου έβριξε μια ματιά στους γονείς της,
γεμάτη στοργή κι' ευγνωμοσύνη, πήρε
τον Φρέντ από το μπράτσο και πέρασαν
στο σαλονάκι με τον σπασμένο καναπέ...

ΣΥΒΙΛΛΑ ΝΤΩΛΥ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΟΡΓΗ

Θάρρη μια μέρα που στον κόσμο θα σε
φέρω

Γλυκειά της σάρκας μου λαχταριστή ο-
πώρα,

—Άγνη ψυχούλα — που σκιρτάς εντός
μου τώρα,

Θύμα στη δίνη της ζωής να σε προσμένω.

Ευλογημένος θα σου πούν ο έρχομός σου,
θα σε δεχτούν με κλώνια δάφνης και με

μύρα,

άργοντική θα σου φορέσουν πορφύρα,
μα όταν σπαράξεις θα γελούν στον σπα-

ραγμό σου.

Κι' αν την αλήθεια τους μιλήσης, Λαο-
πλάνω

θα σ' ονομάσουν, θα συντρίψουν τα φτε-
ρά σου

σ' έναν θαρύν μαρτυρικών Σταυρόν έ-
πάνω.

Μα δεν θ' άφίσω να χαθής! Θα σ' όδη-
γήσω

πώς να σταθής στον κόσμο' αυτόν που θα
σε φέρω.

Κι' αν πρέπει κάποιος να υποφέρει... θα
υποφέρω

εγώ για σέν' άγνη ψυχή που θα γεννήσω.

Ω! Δεν θα μοιάσης τον χλωμό τον Να-
ζωαίο,

δεν θάχης όνειρα κι' ελπίδες σαν κι' Ε-

κείνου

Μήτε θα νάχης την άγνότητα του Κρί-

νου:

Σάρκα θα νάσαι της σαρκός μου, πλάσμα
ώραίο.

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

Μ'Α ΦΩΝΗ ΠΟΛΥ ΓΛΥΚΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

στο τραπέζι της κουζίνας αυτό το
γράμμα:

Καλοί μου φίλοι,

Δεν βρήκα λέξεις για να σας ευχαρι-
στήσω και να σας εκφράσω την άπειρή
μου ευγνωμοσύνη. Το όνομά σας, θα μεί-
νει ανεξάλειπτα γραμμένο μέσα στην καρ-
διά μου. Μόλις φθάσω στο Παρίσι θα
σας στείλω ένα μικρό ποσό το οποίο σας
παρακαλώ να το δεχθείτε. Είστε για τὰ έ-
ξοδα που κάνετε για μένα. Το ποσό αυ-
τό θέλω να το χρησιμοποιήσετε για τους
γάμους της δας Μαρυβόν.

Η μητέρα της νέας, την βρήκε σε
λίγο να κλαίει στην κουζίνα.

—Κλαίεις, γιατί έφυγε, της είπε μό-
λις διάβασε το γράμμα. Όστε δεν
είχα γελαστή... Α! Έκαμε πολύ κα-
λά κι' έφυγε... Φοβόμουνά τόσο πο-
λύ. Τώρα θά πής του Ζάν. Άλλωστ
νά ξανάρθει, δεν είναι έτσι;

—Ναί, μαμά...

—□□—

Δυο μήνες αργότερα, στο πανδο-
χείο του χωριού ξωρτάζετο ένας γά-
μος: Οί καλεσμένοι και οι νεόνυμ-
φοι ήσαν ακόμη στο τραπέζι, όταν
το γκαρσόνι για να τους ευχαριστή-
ση, πήγε στο ραδιόφωνο και πήρε
τον σταθμό του Παρισιού.

Η φωνή του σπήκερ άνήγγελλε έ-
κείνη την ώρα:

—Θα ακούσετε τώρα το «Πρωινό
τοαγούδι» από τον «Βασιληά του
Υς», τραγουδημένο από τον διάση-
μο τενόρο κ. Χ.

Όλοι σώπασαν και περίμεναν.

Ύστερ' από λίγο, ζεστή, γλυκειά
ακούσθηκε η φωνή του Χ.:

"Αδिका, αγαπημένη μου

Προσπαθούν να μ' απελπίσουν...

Η Μαρυβόν παρ' όλίγο νό φω
νέξη.

Διά μιὰς, βρέθηκε πάλι εκεί κά-
τω... επάνω στο βράχο, άντικρύ στά
κύματα.

—Κλαίεις; την ρώτησε ο Ζάν. Άλ-
λαίν, σκύβοντας στο πρόσωπό της.

—Είναι από τον καπνό της πίπας
που μου έτισουε τα μάτια...

ΝΟΡΕ ΜΠΡΥΝΕΛ

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ο Κίπλιγκ, μπαίνοντας μια μέρα μέ-
σα σ' ένα βιβλιοπωλείο, διάλεξε ένα βι-
βλίο και ρώτησε:

—Είπ' ενδιαφέρον άραγε αυτό;

— Δεν ξέρω το άποκρίθηκε ο άλλος,
δεν το έχω διαβάσει.

— Πώς; Πουλάτε βιβλία και δεν τὰ
διαβάζετε;

— Μα την πίστι μου όχι, και δεν μπο-
ρώ να εξηγήσω την έκπληξή σας. Αν ή-
μουνα φαρμακοποιός, θάχατε την άπαί-
τηση να δοκιμάζω όλα τὰ φάρμακά μου;

ΚΙ' ΕΝΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο Δουμάς δεν εκάπνιζε. Μια μόνο φο-
ρά δόκαλε παγίονα στο στήμα του, αλλά
και τότε πολύ δικαιολογημένα, όπως φαί-
νεται από την απάντησή του:

— Διπλά, καπνίζετε; τον ρώτησαν.

— Τί να κάνω; Όλοι εδώ καπνίζουν
και σέφθηκαν να μάθω κι' εγώ, για να
μή με πειράξω ο καπνός!

ΠΑΛΙΕΣ
ΑΓΑΠΕΣ..Ένα αιώλερής
ρομάντο της

ΝΤΕΛΛΑΥ

—Ζάκ, θυμάσαι τον
όρκο σου;

Την ίδια ώρα, ο Βενσάν καθόταν στο
γραφείο του και σκεπτόταν:

—Θέε μου, άς επιτύχει η Σάνδρα
στις διαπραγματεύσεις ώστε να τελειώσει
αυτή η υπόθεσις! Θα εξασφαλίσω έτσι
έναν επικερδή χειμώνα για το εορυστά-
σιό μου και για την οικογενειά μου. Άν
η Σάνδρα μπόρεσε να διατηρήσει τις συ-
νηθισμένες τιμές, αν...

— Μπορώ να μπά;—ακούστηκε ξαφνι-
κά μια φωνή στην πόρτα.

— Βεβαίως, σας περιμένα άνυπόμονα!

Η Σάνδρα Αλέξιεφ μπήκε στο δωμά-
τιο, γάλε το καπέλλο της και άφησε
ελεύθερες τις πυκνές μαύρες μπούκλες
των μαλλιών της που έπεφταν χαμηλά
στον λαιμό της.

—Λοιπόν; Έκαμε εκείνος άνυπόμονα.

— Λοιπόν, τελείωσα! Η παραγγελία
έγινε, με την συνηθισμένη προθεσμία,
την συνηθισμένη τιμή και στην ποσότη-
τα που είχε συμφωνήσει.

Μολονότι ο τόπος της είχε μια δέθεν
μετριοφροσύνη, η φωνή της, ηχούσε άπο
χαρά και ύπερηφάνειά. Το γλωσσό πρό-
σωπό της φαινόταν από το θριαμβευτικό
δύναμα των μαύρων ματιών της.

— Είστε ικανοποιημένος; Ύπηρετα κα-
λώς μεσίτης; Τί τύχη να βρω τὰ θουλ-
γάρικα!

Παρά το ρωσικό όνομά της, η Σάν-
δρα είχε πατέρα Βούλγαρο και μητέρα
Άμερικανίδα. Ήταν είκοσι έξη χρόνων,
δυοορφη, ζωηρή και έξυπνη.

— Έσείς είστε ικανοποιημένη, Σάν-
δρα;

— Η νέα ακούμπησε το λεπτό της χέρι
επάνω στο μπράτσο του Βενσάν.

—Όχι, Βενσάν! Δεν είναι αυτή η
ικανοποίησις που περιμένω από την ζωή,
το ξέρετε πολύ καλά...

— Μήπως νομίζεις ότι εγώ είμαι εύ-
τυχής, Σάνδρα; Είναι διπλή η εύτυχία

—ΜΑΜΑ, δεν βρίσκεις ότι ο μπα-
μπάς είναι διαφορετικός κάπως;

— Τί έννοσις Βριγίττα; Δεν
σε καταλαβαίνω

Η κ. Καίτη Μαρτέν δεν σήκωσε το
βλέμμα της από το εργόχειρό της για να
μην αντίκριση τὰ μεγάλα, παιδικά μά-
τια που την παρατηρούσαν.

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά μαμά. Θά
σου φέρω ένα μόνο παράδειγμα: Ποό έ-
νός μηνός ακόμα, ο μπαμπάς δεν θά μάς
άφηνε ποτέ μόνες, μια Πέμπτη από-
γευμα που δεν έχει εργασία. Θά μάς πή-
γαινε κάπου περίπατο στην έξοχή.

— Ξέρεις πολύ καλά ότι ο πατέρας
σου έχει πολλές φροντίδες με τον μεγάλο
συναγωνισμό που γίνεται, και επομένως
δεν του περισσεύει καιρός για περίπατο.

Η Βριγίττα έγειρε πίσω στη πολυθρό-
να της και σώπασε. Στο πρόσωπό της έ-
μεις ήταν ζωγραφισμένη η δυσπιστία και
είχε το πεισμαμένο έκσιντο ύφος των παι-
διών που αντίλαμβάνονται ότι προσπα-
θούν να τὰ γελάσουν. Μολονότι ήταν μό-
λις δεκαεπτάχρον χρόνων, εν τούτοις, η
Βριγίττα παρὰ τὰ παιδικά της καμώνατά
της, καταλάβαινε ότι είχε μεγαλώσει.

Χίλιες ερωτήσεις που δεν εύρισκαν ά-
πάντηση την βασάνιζαν, ερωτήσεις για
πράγματα που δεν είχε σκεφθεί ως τώρα.

Ναί, ο Βενσάν είχε πραγματικά αλ-
λάξει τελευταίως— σκεπτόταν η Καίτη
μελαγχολικά. Κι' όμως φερόταν με την
ίδια πάντοτε τρυφερότητα στη γυναίκα
του και στην κόρη του. Χρειάζεταν η

λεπτή διαίσθησις της παιδικής ψυχής
της Βριγίττας για να νοιώσει την ανε-
παισθητή αλλαγή, και η αδόκητη όρ-
μητικότητα της ηλικίας της για να το
πής. Άν η ίδια είχε αντίληψη κάποια

αλλαγής, δεν θέλησε ίσως να εμβαθύνει
στα αίτια. Έπειτα από δεκαπέντε χρό-
νων συζυγικής ζωής, εύτυχημένης, ει-
δυλλιακής ζωής, θεληματικώς έκλεινε τὰ
μάτια σε άσχημαντες λεπτομέρειες που
μπορούσαν ίσως να την διαφωτίσουν.

Όσο μακριά κι' αν άνέπνευε στο ήλι-
όλουστο αυτό παρελθόν, δεν θυόταν πο-
τέ μια μέρα συννεφιασμένη.

— Πόσο εύτυχής όπηρετα, μουρμούρι-
σε. Νομίζω μάλιστα ότι δεν θά είχα νοι-
ώσει τόσο βαθειά, τόσο απόλυτα την εύ-
τυχία μου, αν δεν ήμουν βεβαίη ότι κι'
αυτός ήταν τελείως εύτυχής κοντά μου.

Παληές αγάπες

μου και αυτό με σκοτώνει. Έσθ θέλεις να παραιτηθώ από την μία...

— Και ν' αφωσιωθής στη δική μου ευτυχία. Αν στον έρωτα δεν είσαι έγωϊστής, θα πη έ,τι έχεις αδύνατο χαρακτήρα και είσαι προωρισμένος να υποφέρεις.

— Γιατί να μη μείνουν τα πράγματα όπως έχουν; Δεν περνάω καλά έτσι;

— Όχι, αγαπητέ μου. Κότταξέ με καλά. Δεν είμαι εγώ πλασμένη για να ζω έτσι στο περιθώριο. Σ' αγαπώ, Βενσάν, και σ' αγαπώ πάντοτε, αλλά δεν μπορώ να θυσιάσω όριστικά την αξιοπρέπιά μου. Μη φοβάσαι! Δεν θα σου κάμω σκηνές σαν μια φιληνάδισσα που αποβλέπει σ' ένα συμφορητικό γάμο. Εέρεις καλά έ,τι είμαι ικανή να θάλω το ψωμί μου με την εργασία μου. Άλλά σε θέλω, αγαπητέ μου, για τον έαυτό μου αποκλειστικά. Άλλωστε, η κατάσταση μας μέ... σκανδαλίζει.

— Άλλοίμονον!

Η Σάνδρα έγειρε πιο κοντά του: — Βενσάν, δεν είμαι κακιά, δεν θέλω να υποφέρεις έσθ ούτε η γυναίκα σου. Άλλά η κατάσταση των πραγμάτων, θα σε κάμει να υποφέρεις μοιραίως και θα έρχεται κατόπιν σ' έμένα για παρηγοριά. Γι' αυτό δεν θέλησα ποτέ να γνωρίσω την γυναίκα σου. Για να την αγαπάς, θα πη έ,τι είναι αξιαγάπητη και προτιμώ να μείνι άγνωστη για μένα ώστε να μη πικράνω μια φίλη... Άν λοιπόν μ' αγαπάς, άλθθεις... τότε ένήργησε αναλόγως. Άλλοιώς, εγώ θα φύγω μακριά...

Άναστατωμένος από την γοητεία της, ό Βενσάν σκεπτόταν, πως θα του ήταν αδύνατον να χάσει την Σάνδρα. Η έμπιστοσύνη της, ό θαυμασμός της, η τρυφερότης προς αυτόν, είχαν ξυπνήσει μέσα του ένα φιλοερό αίθεμα. Η Σάνδρα είχε μπή στη ζωή του στην κρίσιμη ηλικία που κάθε άνδρα, όταν βρίσκειται με ταξθ το παρελθόντος και του μέλλοντος. Η αγάπη του για την Σάνδρα ήταν σταθερή όπως σταθερή ήταν η αγάπη του για την Καίτη. Άλλά τό αισθημά του για την Σάνδρα ήταν καινούργιο και αυτό ήταν τό πλεονέκτημά του.

— Πολύ καλά, είμεθα σύμφωνοι λοιπόν έκαμε η Καίτη. Θα συνεννοηθής έσθ με τον δικηγόρο μου;

Ο Βενσάν άπόρησε με την άπάθεια της γυναίκας του, ένώ η άπόφασή του να διαζευθής, ν' άνακτήσει την έλευθερία του, τον είχε τσακίσει τον ίδιο. Άπό δύο ημερών ζούσε σε μια τρυμερή ψυχική αγωνία. Η καρδιά του παραιζόταν με την σκέψη έ,τι θα έγκατέλειπε την γυναίκα του και την λατονευτή του κορούλα. Και τώρα η ψυγρότης της Καίτης, ό ελάφρος τόνος της ειρωνείας της, τον σάστιζε.

— Φτωχέ μου Βενσάν. Σε κατέλαβε ό δαίμων της μεσημβρίας, δεν είναι έτσι; Τότο τό χειρότερο για μένα, άφοθ ήταν γραστό μου...

Είχε συζητήσει κατόπιν για τις διάφορες διατυπώσεις που έπρεπε να γίνουν και τέλος είπε:

— Φυσικά, θα κρατήσω ενώ την Βοιγίττα. Θα έρχεται να σε βλέπω όταν το

έπιθυμεί. Δεν θέλω να την στερήσω από τον πατέρα της.

— Δεν φοβάσαι μήπως στο νέο σπίτικό μου...

— Σε γνωρίζω άρκετά, Βενσάν. Εέρω πως η γυναίκα που δαίλεξες δεν είναι καμιά ανήθη, θα ξέρη να της φερθή καλά. Η Βοιγίττα δεν είναι παιδί πιά, αντιλαμβάνεται πολλά πράγματα.

Και όμως! Τι κομωδία που παιζόταν! Με πόσο κόπο κατώρθεσε η Καίτη να παίξη τον ρόλο της ως τό τέλος. Η καρδιά της πονούσε, αλλά είχε θέληση. Η φαινομενική άπάθειά της ήταν η εκδίκησής της απέναντι στην ταραχή του Βενσάν. Έπρεπε με την στάση της να τον κάμει να ντραπή για την διαγωγή του.

Όταν όμως, εκείνος έφυγε για να πάη στο γραφείο του, η Καίτη έμεινε άκίνητη στην πολυθρόνα της και τα δάκρυα που είχε συγκρατήσει ως τώρα, άρχισαν να κυλούν πυκνά άπάνω στα μάγουλά της, σαν ένα ευεργετικό ξέσπασμα του πόνου της.

Καθισμένη επάνω στον χαμηλό τοίχο του περιβόλου, η Βοιγίττα έπαυσε σοβαρές άποφάσεις. Για να κρύψει την μελαγχολία της τραγουδούσε ένα ευθυμοσκοπό, ώσθτου έρθη ό Ζάκ, ό σύντροφος των παιχιδιών της, από την γειτονική βίλλα. Τον είχε καλέσει μ' ένα συνθηματικό σφύριγμα, αλλά αυτός άργούσε να έρθη.

— Σ' έκαμα να περιμένεις, άκούστηκε ξαφνικά μια φωνή από την άλλη πλευρά του τοίχου, αλλά κύτταξε τί σου έφερε.

Ο Ζάκ έτεινε στη φίλη του ένα κομμάτι από μελόπηττα και τα μάτια της Βοιγίττας έλαμψαν από λαιμαργία.

— Ευχαρίστη, Ζάκ! Έλα, κάθησε, έχω να σου μιλήσω σοβαρά.

Ο Ζάκ με τα δεκατέσσερα χρόνια του, δεν άνησύχησε από τό σοβαρό ύφος της Βοιγίττας, καθάλλικεψε τον τοίχο και κάθησε δίπλα της. Με τό στόμα γεμάτο, η μικρούλα δήλωσε:

— Ζάκ, δεν θα μπορούμε να παντρευθούμε οι δύο μας...

— Ό! Γιατί;

Ο τόνος της φωνής του έδειχνε άρκετή άπελπισία ώστε να ικανοποιηθής η Βοιγίττα. Κούνησε τό κεφάλι της και είπε σοβαρά:

— Έπειδή τώρα, ξέρω τί είναι οι άνδρες!

Ο Ζάκ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και κατάπληκτος τραύλισε ένα: αΐω! — Πιστέψέ με, είπα η Βοιγίττα γλύφοντας τα πασαλειμένα από μέλι δάκτυλά της, λυπούμαι πολύ, γιατί σ' αγαπούσα. Έλπίζω όμως έ,τι δεν θα παύσουμε να δλεπόμαστε.

— Ναί, νομίζω έ,τι μπορούμε να μείνουμε φίλοι. Άλλά ναυαγεί η ιστορία του γάμου! Τελειώνει με διαζύγιο και αυτό δεν μ' άρέσει!

Ο Ζάκ θαύμασε για τις γνώσεις της φίλης του, για ζητήματα που ήταν άόριστα κάπως στο νοθ του. Γι' αυτόν, ό γάμος ήταν να κατοικήσει μαζί με την

Βοιγίττα, σ' ένα όμορφο σπίτι της έκλογής του και να κάμουν εκδρομές μ' ένα δικό τους μικρό αυτοκίνητο. Τό διαζύγιο ήταν θέμα όμιλίας για τους μεγάλους, όπως, παραδείγματος χάριν η πολιτική.

— Υπάρχει κανένα διαζύγιο στο σπίτι σου; ρώτησε τέλος διατακτικά.

— Σπουδαίο μάλλιστα...

Ο μπαμπάς έφυγε...

— Αυτό θα πη διαζύγιο; Θέλω να πώ, είναι τόσο άπλο πράγμα;

— Άπλό! είπε η Βοιγίττα μ' ένα βλέμμα άνωτερότητος. Δεν ξέρω αν είναι άπλο, αλλά θέλω να τό άποφύγω για λογαριασμό μου.

Η Βοιγίττα κατέβηκε από τον τοίχο όπου ό Ζάκ έμεινε μόνος του, μελαγχολικός και σαστισμένος δίχως να ξέρη γιατί.

... .. — Μη ξεχάσεις την συμπανία! φώναξε η Σάνδρα μέσα από τό δωμάτιο του λουτρού.

— Δεν θα την ξεχάσω, άποκρίθηκε ό Βενσάν καθώς έτοιμαζόταν να φύγη.

Μηχανικά, ένώ κατέβαινε την σκάλα ξαναδιάθεσε τό σημείωμα με τις παραγγελίες που του είχε δώσει η Σάνδρα.

Ήταν η πρώτη έπέτειος του γάμου των. Εκείνος θα προτιμούσε να περάσουν την ημέρα αυτή μόνι οι δύο τους, αλλά η Σάνδρα άγαπούσε τον κόσμο, τις διασκεδάσεις. Είχε καλέσει μερικούς φίλους για να περάσουν την βραδυά μαζί.

Ο Βενσάν είχε αλλάξει πολύ στο διάστημα αυτού του χρόνου. Είχε χάσει την άφέλεια και την ζωηρότητα που δίνει ό άέρας της έξοχής. Ήταν ντυμένος με περισσώτερη επιμέλεια, σαν κομψός Παρισινός. Φαινόταν νεώτερος και ήταν καλύτερος πελάτης στο κουρείο όπου έκαμε μαυικιούρ και μασσάζ του προσώπου. Έπαίξε τέχνις και είχε άδυνατίσει μερικά κιλά. Έξέ αλλου, η Σάνδρα ήταν μια τελεία οικοδέσποινα, τρυφερόμένη από πολλούς θαυμαστές. Ντυνόταν με γούστο και ήταν ευχάριστη στην συναναστροφή.

Συχνά, διηγούνταν στον Βενσάν, έπεισώδια της νεανικής ζωής της, τότε που ζούσε στην Βουλγαρία ή στην Μασσαχουσέτη. Εκείνος την άκούσε κατάπληκτος για τις ιδέες και τις αντιλήψεις της.

— Σε κούρασα Βενσάν, και σ' έμπόδισα να διαβάσεις την εφημερίδα σου, του έλεγε και καθόταν χαϊδευτικά άπάνω στο χέρι της πολυθρόνας του. Ίσως θα σκέπτεσαι έ,τι παντρεύτηκες με μια τρελή!

— Μια χαριτωμένη τρελή που έχει μάτια γλυκά και τρυφερά σαν βελούδο...

— Την τελευταία φορά που έπρόκειτο να πάω να ιδώ τον μπαμπά έπαθα μαγουλήθρες και την προτελευταία είχα παράτυπο. Θα ήθελα πολύ να πάω να τον ιδώ...

— Άν θέλεις, πήγαινε την Πέμπτη τό απόγευμα.

— Ναί, θα πάω, μαμά. Άλλά πέσμου, τί θα πώ αν την ιδώ, εκείνη;

— Θα δείξης την καλή άνατροφή σου, για να μη με ντροπιάσεις. Ο' άπαντες μ' εύγένεια στις έρωτήσεις της.

— Λές να ευχαριστηθής ό μπαμπάς που θα με ιδής; Θέλω να πώ... Θα χαρή βέβαια, όπως και εγώ, αλλά δεν θα στενοχωρεθής με τις άναμνήσεις που θα του φέρη η παρουσία μου;

— Δεν πιστεύω, Βοιγίττα. Βλέπεις, άλλάξε έντελώς η ζωή του...

— Και μεις άλλαζαμε ζωή, μαμά! Δεν περνάω άσχημα. Άν ήμουν στη θέση σου...

— Τί θα έκανες;

— Θα έκανα γενική μετατροπή έδω μέσα, στο σπίτι, στον κήπο, στο κτενισμά σου, σ' όλα!

— Τί ιδέα!

Και όμως, μαμά, δεν είναι άσχημη ιδέα...

— Άκουσε μαμά. "Όταν μάλωσα με την φίλη μου την Νικολέττα, πέρασε πολύς καιρός δίχως να συναντηθούμε. Θυμίσαι; Στο μεταξύ με πήρες μαζί σου στην Άγγλία και όταν έπέστρεψα είχα αλλάξει κτενισιά, φορούσα μια κορδέλλα στα μαλλιά μου. Συμφιλίωθηκα μαζί της τηλεφωνικώς κι' όταν με είδε τόσο διαφορετική και... γυ! με πείρα, εκείνη σάτισε. Βλέπεις, δεν ήμουν πιά η παλιά Βοιγίττα, είχα γνωριστεί με κόσμο ευχάριστο, είχα σχηματίσει ιδέες δικές μου και ήμουν ικανή να υπερασπισθώ τον έαυτό μου. Μ' έννοεις;

— Ναί, μικρούλα μου, αλλά η ώρα περνά και θ' άργήσεις στο μάθημά σου.

— Ό! με τό ποδήλατό μου θα πάω γρήγορα.

— Έχεις μελετήσει τό άγγλικό μάθημά σου;

— Ναί, βέβαια...

Η Καίτη σηκώθηκε και κύτταξε τριγύρω της. Ν' αλλάξει τό περιβάλλον αυτό! Υπήρξε τόσο ευτυχής μέσα σ' αυτό τό πλαίσιο! Άλλά αυτός ήταν ακριβώς ό λόγος που έπρεπε να σούθ το νεκρό παρελθόν. Μηχανικά άρχισε να μετατοπίζει τα έπιπλα και άμέσως τό δωμάτιο πήρε άλλη όψη.

Στάθηκε τέλος, κουρασμένη από την προσπάθεια και όρθη μπροστά στον καθρέφτη έλυνε τα μαλλιά της και άλλάξε τό κτενισμά της. Χαμογέλασε στον έαυτό της μέσα στον καθρέφτη, ικανοποιημένη με την άλλαγή, ένώ δύο δάκρυα κυλούσαν άργά στα μάγουλά της.

— Πώς μεγάλωσες, Βοιγίττα!

— Είμαι δεκαπέντε χρόνων, μαμαπά.

Ο Βενσάν παρατηρούσε με συγκίνηση την νέα που στεκόταν ύλίσση και ντροπαλή, χαριτωμένη με τό άπλο ταγιέρ της.

— Τοθ χρόνου, θα πάω στον χορό, που τό ύποσχέθηκε η μαμά, είπα η Βοιγίττα, άνοπόμνη όπως όλα τα παιδιά να έμυστηρευθής τον μυστικό πόθο της.

— Και αυτό σ' ευχαριστεί, βέβαια.

— Φυσικά! άποκρίθηκε με μια λάμψη στα χρυσαφένια μάτια της που τόσο έμοιαζαν με τα μάτια της μητέρας της.

— Πού θέλεις να πάμε, Βοιγίττα; ρώτησε ό Βενσάν καθώς έβγαιναν μαζί από τον σταθμό. Τί θα σε διασκεδάσει;

— Άς πάσουμε ένα ταξί ως τό Μπαγκατέλ και εκεί θα περπατήσουμε λιγάκι.

— Γιατί να πάσουμε ταξί, έχω τό δικό μου άμάξι...

— Ά! τό άμάξι μας;

Η Βοιγίττα άναήτησε με τό βλέμμα της τό μικρό γκριζό αυτοκίνητο με τό όποιο άλλοτε, είχε κάμη τούσους ώραίους περιπάτους. Ο Βενσάν δεν έπρόβλεπε τό άπογοητευμένο βλέμμα της, καθώς της άνοιξε την πόρτα ενός μεγάλου μαύρου αυτοκινήτου. Και από μέσα της, η Βοιγίττα άποκαλούσε τον έαυτό της άζώο και ήλιθία για την γκάρα της. Άμέσως έμως πήρε πάλι τό ευθυμο ύφος της.

— Τραγουδείς πάντοτε όπως άλλοτε. Βοιγίττα όταν πηγαίναμε περίπατο;

— Τώρα, πηγαίνω περισσώτερο με τό ποδήλατο, αλλά και τότε τραγουδού για να εκφράσω όσα διέπω και όσα έπιθυμώ να κάμω, γιατί όπως θυμάσαι ίσως, δεν τραγουδού πραγματικά τραγούδια.

— Και τί έπιθυμείς να κάμης;

Η Βοιγίττα ζάρωσε τα φρύδια της σε μια προσπάθεια να γίνη καλλίτερα αντιληπτή.

— Θα ήθελα να είμαι άρκετά έξυπνη ώστε οι άνθρωποι ν' ακολουθούν τις συμβουλές μου και να είναι καλές συμβουλές. Ήθελα να είμαι σε θέση να ξέρω όταν πρόκειται να συμβουλευθώ κανένα αν είναι φρόνιμος ή όχι. οι συμβουλές μου. Ήθελα να παύση ό κόσμος να είναι κακός...

— Δύσκολο αυτό, Βοιγίττα...

— Έστω! Άς πούμε, να παύσουν να είναι ήλιθοι, αν τό προτιμάς. Γιατί πολλοί άνθρωποι είναι κακοί από κουταμάρα, και οι έξυπνοι άκόμα. Άλλά οι έξυπνοι είναι κακοί και από έξυπνάδα. Αυτό είναι που δεν θέλω.

— Τί σπουδαίο πρόγραμμα, έ, Βοιγίττα!

— Ίσως δεν εξέφρασα καλά την ιδέα μου.

— Τί σπουδείς σκέπτεσαι να κάμης για να φθάσης σ' αυτό τό άποτέλεσμα;

Η νέα τον κύτταξε με άπορία.

— Άλλά δεν είναι επάγγελμα αυτό, μπαμπά. Αυτό δεν μαθαίνεται...στα βιβλία, έννοώ. Μια γυναίκούλα του λαού μπορεί να γνωρίζει περισσότερα γι' αυτά τα ζητήματα από ένα καθηγητή της φιλοσοφίας. Γι' αυτό και εγώ τραγουδού τις σκέψεις μου. Μήπως φαντάστηκες ότι μπορώ να τραγουδήσω ένα μάθημα γεωγραφίας ή ιστορίας;

— Από μέσα της σκέφθηκε:

αΐνας άνθρωπος σαν τον μπαμπά, έπρεπε να ντρέπεται που δεν καταλαβαίνει τί θέλω να πώ. Άλλωστε, έμπαινε άμέσως στο νόημα. Η αλήθεια είναι ότι είναι ένας χρόνος και πλέον που δεν με είδε. Ίσως να λησμονήσε λιγάκι...

— Πού πέρασες τις εφεσινές διακοπές Βοιγίττα; την ρώτησε σε λίγο ό πατέρας της καθώς προχωρούσαν πεζή τώρα, στο πάρκο. Έλαβα ένα δελτάριο σου από την Νίκαια.

— Είμεθα στη Κορινθία.

— Μπα! Τί ιδέα ήταν αυτή;

— Ό! ήταν τόσο όραία εκεί. Ο Δίδ μάς συμβούλεψε να πάμε στο Σαιν Φλοράν.

— Ά! Έτσι. Και... ποιός είναι αυτός ό Δίδ; πρόσθεσε ό Βενσάν με ύφος άδιαφορίας.

— Ο Δίδ είναι ένας φίλος μας, ένας πολύ ευχάριστος κύριος. Έχει ταξιδέψει πολύ. Έρχεται συχνά και μάς επισκέπτεται. Γνωρίζει πολλές ξένες γλώσσες, έχει ιδή πολλά πράγματα και είναι άπειρος ό γνωστές του. Έφερε στη μαμά μια αινιγματική γάτα.

— Είναι καμιά ιδιαίτερη ράτσα;

— Μά, όχι, μπαμπά, είναι από...μαύρο γρανίτη και σ' έμένα χάρισε μια μικρή μούμια μ' ένα μούδι μέσα...

— Δεν πεινάς; Βοιγίττα. Πάμε να σε φιλέσω κανένα γλυκό.

— Καλή ιδέα... Σου έλεγα λοιπόν για τον Δίδ, πόσο διασκεδαστική είναι η συντροφιά του. Έκαμε ανασκαφές στη Περσία... Αύτος μάς έδωκε την ιδέα να φυτέψουμε στον κήπο γιασεμί της Βοργινίας... Άλλωστε, αυτός σχεδίασε τό νέο σχέδιο για τον κήπο μας.

— Ο κήπος άλλαξε; — Βέβαια! Είναι ωραιότερος από άλλοτε! Και ξέρεις, τό δωμάτιό μου είναι στη πρόσοψη τώρα. Ο Δίδ είπε...

— Έπί τέλους, πως ονομάζεται αυτός ό Δίδ;

Η φωνή του ήχοσε νευριασμένη και η Βοιγίττα χαμογέλασε:

— Διδέ Λεοντέρ. Είναι...

— Πού προτιμάς να καθήσουμε, έξω ή μέσα στο κέντρο;

— Προτιμώ έξω, είπα η νέα.

Τό παρατηρητικό βλέμμα της είδε τό συνοφρυωμένο ύφος του Βενσάν σ' όλο την ύπόλοιπο όδο και από μέσα της τραγουδούσε θριαμβευτικά η καρδιά της.

— Μπορείς να πής έ,τι θέλεις, ό νέος αυτός δεν μ' άρέσει— έκαμε ό Βενσάν στη Σάντρα.

— Γιατί Βενσάν; Είναι χαριτωμένος, ευθυμος και τόσο ευχάριστος.

Ο Ζάκ της έδωκε την πουδριέρα.

— Δεν μ' άρέσουν αυτοί οι όμορφονιοί...

— Είναι όμορφοι νέος, αλλά είναι άρελές.

Εκείνο που ό Βενσάν δεν τολμούσε να πη ήταν ότι νέος αυτός ήταν Βούλγαρος κι' έ,τι τον πείραζε ν' άκούη την γυναικά του να του όμιλεί σε μια γλώσσα που του ήταν άγνωστη.

Η Σάνδρα δεν του άπότησε μόνον κίνηση να βγθ από τό δωμάτιο. Στην πόρτα όμως στάθηκε για να πη:

— Μη ξεχνάς ότι μάς περιμένουν στούς Σοβεράν, για τό μπιράζ.

— Δεν μάς περιμένουν, άπλως μάς είδοποίησαν ότι θα παίξουν μπιράζ. Είμαι κουρασμένος και δεν έχω διαθέση να πάω.

— Έγώ όμως έπιθυμώ να πάω. Άν είσαι κουρασμένος Βενσάν, μείνε. Θα πάω μόνη μου, άλλωστε όπως βλέπεις, είμαι ήδη ντυμένη, έτοιμη...

— Έστω, θα σε συνοδέψω. Έκαμε ό Βενσάν έπειτα από μια στιγμή δισταγμού.

Παληές αγάπες

— 'Α! τόσο το καλλίτερο.

Στο σαλόνι των Σοβεϊράν, όπου τα τραπέζια του μπωρζέ ήταν κατεληγμένα ήδη, ο Βενσάν ξεχώρισε άμεσα το μεγαλύτερο πρόσωπο του. Ήδη, ο Βενσάν ξεχώρισε άμεσα το μεγαλύτερο πρόσωπο του. Ήδη, ο Βενσάν ξεχώρισε άμεσα το μεγαλύτερο πρόσωπο του.

«Τόν γε...! σκέφτηκε Βενσάν, δεν είναι ποτέ, αλλά κάθε κίνησή του είναι μελετημένη... Ίσως όμως να γελιέται...»

«Αγνωστω γιατί, ίσως έπειδή είδε την Βοιγίττα την προηγούμενη, ένοιωσε απόψε τον έαυτό του νευριασμένο, άπονευμένο στο περιβάλλον αυτό, στο οποίο σύχναζε επί ένα χρόνο τώρα και όπου άρεθιούσε άκοιτους φίλους.

«Ίσως άρχισα να γηράζω, σκέφτηκε άγγοντας μια κρυφή ματιά στον καθρέφτη. 'Α! εκείνος ο όμορφονός...»

Μέσα στον καθρέφτη είδε ήδη τον Σάββα να πλησιάζει την Σάνδρα με το πιο κατακτητικό ύφος του και εκείνη να τον δέχεται με το πιο γοητευτικό χαμόγελό της ενώ ταυτοχρόνως έριχνε μια γρήγορη ματιά προς αυτόν. Ο Βενσάν ένοιωσε μια ξαφνική άνησυχία. Άμέσως όμως προσπάθησε να λογισθώ. Μήπως πάντοτε δεν ήταν ποικυριμένη η Σάνδρα από θαυμαστές; Ούτε είχε δυσχερευθεί ποτέ γι' αυτό γιατί λοιπόν να πειραχθεί σήμερα... Θεληματικός, γύρισε την πλάτη του, πήγε στο διπλανό καπνιστήριο, διάλεξε ένα ποδύρο και έτοιμάστηκε να ύπαιμείνη κατερεκτικά την πλήξη του.

— Μαμά, τί φόρεμα θά μου παραγγείλεις για τον γορό;

— 'Από τώρα σκέπτεσαι για το φόρεμά σου του γορού, μικρή μου Βοιγίττα, ένεις μνεις άκόμα μπροστά σου για να πάρουμε άπόφαση.

— 'Αρσέ με τουλάχιστον να κάμω σχέδια. Θά τό ήθελα γαλάζιο, άλλα τόσο σόβητο ώστε να φαίνεται άσπρο σχεδόν, με σανδάλια άσημένα και με μια μακροά καπ, ώγοργάλαξη κι' αυτή. Θά κτενίσω τά μαλλιά μου ψηλά και θά μού έπιτεφής πιστεύω να κάμω μανικιούρο για μια τέτοια περίσταση, δεν είναι; Θά πάσουμε ένα ταξί για να πάμε, εκτός αν ο Ζάκ μπόρεση να μάς πάη με το αυτόκινητο των γονέων του...

Η Καίτη γέλασε με την καρδιά της: — 'Ω! μά, με ζάλισες Βοιγίττα! Τί πολυλογία, είσαι άκούραστη...

— Για να σέ διασκεδάσω μαμά, όταν γελάς είσαι τόσο όμορφη. Προέπει να είσαι πολύ ώραία εκείνο τό βράδυ. Μιά γυναίκα πού έγει μια μενάλη κόση σαν έμένα, ποέπει να είναι πολύ όμορφη.

— Γιατί αυτό παρακαλώ;

— 'Επειδή άλλωδης θά φαίνεται ότι θυμάσαι πά πάντα γάνιν της κόρης της, κι' ότι μονάχα την κόρη λογαριάζει. Όταν όμως έγη άσχημη κόρη, όπως στην περίπτωση σου...

— Παύσε να λές άνοησίες! Πώς σου έφαινε η ιδέα γι' είσαι άσχημη. Θά ήθελες μήπως να είγες τον τύπο της μοιραίας γυναίκας; — 'Αν, ναι, τότε απέχεις

πολύ από τον τύπο αυτόν, ούτε έχεις μάτια μαύρα στίσιτά ή μαδημένα φρύδια και ψευτικές βλεφαρίδες, νύχια θαμμένα σκούρα, τίποτε απ' αυτά.

— Ξέρεις ποιά περιέγραψες μαμά; — 'Όχι, δεν ξέρω. — 'Επιτρέπεις να σου τό πώ; — Δεν σ' έννοω...

— 'Ε, λοιπόν, την τωρινή κ. Μαρτέν! Η Καίτη περίμενε αυτή την άπάντησή, έπειδή η Βοιγίττα είχε συνηθίσει να μιλά ελεύθερα για τον δεύτερο γάμο του πατέρα της σαν να επρόκειτο για μια μεγάλη άπερισκέφια. Η Καίτη δεν παραξενεύτηκε λοιπόν, μόνον είπε θά άύστηρό τόνο:

— Νομίζω ότι σ' άφήνω πολύ ελεύθερη και άρχισες να γάνης τους καλούς τρόπους σου, Βοιγίττα. Τί σημαίνει αυτή ή σπιγουνιά;

— 'Ω! διευαυτηρήθη, ή νέα με άγανάκτηση, δεν έκαμα καμμία σπιγουνιά, μαμά! Όταν πήγα να παίξω τέχνες πρό όλίγων ήμερών, ο Ζάκ μού την έδειξε. Την γνωρίζει ο θεός του. Την κύτταζε λοιπόν, δεν είναι έγκλημα πιστεύω, πές μου;

— Ένα δάκρυ τρεμούλιαζε στις βλεφαρίδες της και τά δάσπερά χείλη της είχαν ένα τόσο παιδικό μορφασμό, ώστε η Καίτη χαμογέλασε.

— 'Όχι, μικρούλα μου, δεν είναι έγκλημα, είπε άφηνοντας τό εργόχειρό της για να χαϊδέψη τά χρυσόξανθα μαλλιά της κόρης της. Δεν ξέρω μάλιστα πώς μπρεσα να σέ κατηγορήσω... Γνωρίζω τόσο καλά την καρδιά σου, Βοιγίττα μου!

— 'Όχι, άπολύτως μαμά. Έχω ένα μυστικό πού τό κρατώ για τον έαυτό μου. 'Αλλά ούτε αυτό δεν είναι έγκλημα. Μή φοβάσαι!

— 'Ελάσαμε μια σημαντική παραγγελία με τό σημερινό ταχυδρομείο κυρίες.

Ο γραμματέας στεκόταν μπροστά στο γραφείο με τά χέρια φορτωμένα από γράμματα και με χαρούμενο χαμόγελο.

— 'Α! για να ιδούμε;

— Κάποιος πού πρόκειται να ενεργήσει άνασκαφές στην Κρήτη ζητεί γερά στοιμιά. Και έπειδή ο Οίκος Μαρτέν είναι γνωστός, καταλαβαίνετε ότι...

— Για άνασκαφές είπες; Δείξε μου! Ο γραμματέας του έτεινε ένα δακτυλογραφημένο χαρτί.

— Η παραγγελία ν' άκουωθή! Άκουσες; Δεν την άναλαμβάνω, ένόησες; Γράψε σ' αυτόν τον κ. Διδιό δεν ξέρω τί, ότι ή πρότασή του δεν μάς ενδιαφέρει. Ούτε με την καλλίτερη τιμή...

— Μπαμπά, είπε η Βοιγίττα στην έπομένη έπίσκεψή της στον πατέρα της, κύτταξε τί όμορφο είναι αυτό τό σκυλάκι. Ο Διδιό θέλει να μού δωρίση ένα όμοιο.

— Είναι περιττόν! Άν θέλεις ένα σκυλί θά σου τό αγοράσω εγώ και κανείς άλλος.

— 'Αλλά ο Διδιό θά δυσχερευθεί. Τόσο τό καλλίτερο! Χυ! Όέλω να πώ... Δεν μπορεί να έμποδίσω τον πατέρα σου να σου χαρίση ένα σκυλί, ύποθέτω!

— 'Όχι, βέβαια.

— Πάμε λοιπόν να διαλέξω όποιο σ' άρέσει, κατόπιν θά το αγοράσουμε ένα περιλαίμιο και ένα λουρί.

— 'Ω! ναι, πάμε μπαμπά.

— Καλημέρα, Βενσάν! — 'Ω! εσείς θεία Λίζα στο Παρίσι; — Ναι, ήρθα πρό όλίγων ήμερών από την Βρετάνη, και έχω τόσες άσχυλίες. Άλήθεια, έμαθα ότι... άλλαξες νοικοκυριό; Δεν πρόκειται να σέ κατακρίνω, φυσικά, κάθε άνθρωπος όρίζει την καρδιά του... Άλλωστε, ή Καίτη είναι οικονομικός ανεξάρτητη και όπως μαθαίνω έχει μεγάλη έπιτυχία στην κοσμηκή ζωή...

— Στην κοσμηκή ζωή; — Μά, βέβαια. Η γαίνας παντού και είναι τόσο ώραία, εύθυμη, τριγυρισμένη! Μού είπε ότι ή Βοιγίττα θά πάη στον πρώτο της χορό έρστος τον χειμώνα, στις φίλες της Άλεις. Είναι τώρα δεκάξη χρονών.

— Περίεργο, πώς δεν έτυχε να συναντήσω πούθενά την Καίτη...

— Συχνάζει σ' άλλο κύκλω.

— Είναι ελεύθερη άλλωστε...

— Φυσικά είναι ελεύθερη.

— Δείπνησα γρή στο σπίτι μιας γοητευτικής γυναικας...

— Ναι; είπε ο Βενσάν άδιάφορος, ποιά είναι λοιπόν;

— Στις κ. Καίτη Κσανού. Τί ώραία γυναίκα φίλε μου! Και έξυπνη! Έπρεπε να ιδής πώς την τριγύριζαν οι άνδρες... Περίεργο, δεν την άντάμωσες ποτέ σου πού συχνάζεις στον κόσμο;

— Μά, ναι... Νομίζω ότι την έχω ιδεί, αν δεν κάνω λάθος...

— 'Ησουν γδές στη διάλεξη του Διδιό Λεριτέ; 'Όχι; Λοιπόν έχασες φίλε μου. Έγώ πού πλήττω συνήθως στις διαλέξεις, ένθουσιάζστηκα. 'Ησαν θαυμάσιες οι περιγραφές του για την άρχαία Αίγυπτο, τί ταλέντο πού έχει αυτός ο άνθρωπος.

— Τον νόμιζα άσημαντο...

— 'Εχεις λάθος, αγαπητέ. Τό προσεχές σύγγραμμά του θά έχει μοναδική έπιτυχία, σου τό προλέγω. Τί πνεύμα! Τί γοητευτικός άνθρωπος!

— Όταν έφυγε ο φίλος του, ένας από τους νέους φίλους του, ο Βενσάν έντεινε σκεπτικός και κατσοφισμένος. Τί διαβολική σύμπτωση να πού μιλήση για την Καίτη—άγνωστας προφανώς ότι ύπήρξε σύζυγός του—και άμέσως κατόπιν να του κάμη τόσους έπαίνους για τον περίφημο εκείνο Διδιό, τον όποιο το έξεθείαζε ή Βοιγίττα σέ κάθε έπίσκεψή της.

Μιά άπλή σύμπτωση προφανώς!

Η Βοιγίττα ήταν ένθουσιασμένη, έπειδή για πρώτη φορά θά λάβαινε μέρος ως πωλήτρια σε μια φιλανθρωπική αγορά. Οι φίλες της, ή Νικολέττα, ή Άλεις, ή Σύλβια και ή Σαντάλ, είχαν άναλάβει και αυτές διάφορα τραπέζια.

Όταν μια κρόα ήμέρα και ή Σάνδρα προχωρούσε με ζωηρό βήμα στο δρόμο, καλά σκεπασμένη με τό γουνέινο πανωφόρι της.

— Σάνδρα, τί τύχη να σέ συναντήσω!

— Καλημέρα Βαλεντίνη, τί γίνεσαι; άποκρίθηκε ή κ. Μαρτέν πού από μέσα της στενοχωριόταν για την συνάντηση.

— Έρχεσαι μαζί μου στην φιλανθρωπική αγορά της κ. Μπερτενόν; Βαρέμαι να πάω μόνη μου, άλλα είναι φίλη της πεθεράς μου και δεν μπόρεσα ν' άρντηώ.

— Είναι μακριά;

— 'Όχι, στο έπόμενο τετράγωνο. Έλα! Όρθη πίσω από τό τραπέζι της πού ήταν φορτωμένο με είδη πορσελάνης, ή Βοιγίττα δυσφορούσε έπειδή ο Ζάκ, στον όποιο είχε συστήσει να έρθη ένωρίς για να την βοηθήση, δεν είχε φανή άκόμα. Τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν, σκέφθηκε, τό όμορφο μελανοδοχείο πού είχε κρύψει έπίτηδες γι' αυτόν, θά τό πωλούσε άν της παρουσιαζόταν ευκαιρία. Για τιμωρία θά το πωλούσε ένα άλλο, άκριώτερο και λιγώτερο όμορφο.

— Πόσο αυτό τό φλυτζάνι, δεσποινίς; Σαστισμένη, ή Βοιγίττα παρατήρησε τό λεπτό χέρι με τά πολύ κόκκινα θαμμένα νύχια, τό όποιο κρατούσε τό φλυτζάνι και δεν άναγνώρισε άμέσως τά μαύρα, στίσιτά μάτια πού την κυτούσαν με άδιαφορία.

— Τσιάντα δύο φράγκα, κυρία.

— Πώς σου φαίνεται Σάββα, όμορφο δεν είναι;

Η κυρία άπευθυνόταν σ' έναν ώραίο, μελαχροινό νέο, ο όποιος είς άπάντησή της ψιθύρισε στ' αυτή μερικά λόγια σέ ξένη γλώσσα. Κάποιο κομπλιμέντο προφανώς, γιατί ή κυρία άκούμπησε τά δύο δάκτυλά της άπάνω στα χείλη του τά όποια εκείνος έσπυσε να φιλήση. Έκείνη τότε το χρομόγελασε τρυφερά.

Η Βοιγίττα ένοιωσε ένα κύμα αίματος ν' άνεδείχνη στο πρόσωπό της. Πάο' όλίγο να της πέση τό φλυτζάνι, από τά χέρια καθώς τό τυλίγε μέσα σέ χαρτί. Η όμορφη αυτή κυρία ήταν ή γυναίκα του πατέρα της!

Όστόσο, ή μικρούλα διατήρησε την ψυχραιμία της, έδωκε τό μικρό δέμα και ή κυρία προχώρησε στο διπλανό τραπέζι. Έκεί, άγόρασε ένα καλαθάκι και έδωκε στη Νικολέττα ένα τραπέζογραμμάτιο των εκατό φράγκων.

Δεν έχω ρέστα, έδωκα όσα κέρματα είχα... Βοιγίττα, μπόρει να μού χαλάσες ένα έκατοστάριο;... Συγγνώμη, κυρία, ή δις Μαρτέν θά μάς δώση φιλά.

Η Σάνδρα ξαφνιάστηκε όταν άκουσε π' όνομα αυτό και με κρυφή άνησυχία σκέφθηκε:

«Άρχει να μη πρόεξε αυτή ή μικρή πού φέρεται στο Σάββα... Άλλά δεν πιστεύω, είναι ένα άθωο περιστέρας...» Άν όμως, μπόρουσε να διαδάση εκείνη την στιγμή, την σκέψη της νέας, άσφαλώς θά έλεγε μάλλον στον έαυτό της: «Προσοχή! Κίνδυνος!»

— Έρχομαι από την φιλανθρωπική αγορά της κ. Μπερτενόν... έκαμε ή Σάνδρα.

— Έτσι; Άλλά τότε θά είδες την κόρη μου εκεί. Η Βοιγίττα μού είχε πη την Πέμπτη, ότι θά πήγαινε ως πωλήτρια...

— Ασημονείς ότι δεν την γνωρίζω, Βενσάν. Άλλωστε, δεν ένγνώριζα κανένα εκεί εκτός της Βαλεντίνης, πού με παρέσυρε έπειδή θαρούτανε να πάη μόνη της. Ούτε έμεινα εκεί πολλή ώρα.

— Διασκεδάσεις, Βοιγίττα;

— 'Ω! ναι, μαμά.

— Είδες τίποτε γνωστούς; Τίς φίλες μου μονάχα και τον Ζάκ.

Έπακολούθησε μικρή σιγή. — Γιατί δεν λές τίποτα Βοιγίττα; Έσύ πού συνήθως έχεις τόσο πολλά να πής;

— Δεν έχω τίποτα να σου πώ μαμά. — Λές ψέμματα, νομίζω. — Είναι τό μυστικό μου! — Άλλο πάλι μυστικό; — 'Όχι, μαμά, σου όρκίζομαι ότι είναι πάντοτε τό ίδιο.

Η Βοιγίττα καθόταν στη κορυφή του τοίχου τυλιγμένη στο πανωφόρι της. Πίσω από τά δένδρα διακρινόταν ο Ζάκ πού έσπυσε στο συνθηματικό σφύριγμά της. Ο «νεαρός» είχε ψηλώσει πολύ τελευταίως και ήταν άδέσιος στις κινήσεις του. «Ίσως άργότερα γίνει πιδ εύπαρουσί-αστος, σκέφθηκε ή Βοιγίττα, για την ώρα μοιάζει με λελέκι!» Καλημέρα Ζάκ! — Καλημέρα, Βοιγίττα. Μη νομίζεις ότι λησμονήσα την όφειλή μου για τό στοίχημα πού έγασα.

— 'Ω! Ζάκ δεν τό είπα στα σοβαρά. — Κι' όμως είχες δίκιο, εγώ σ' έκαμα να περιμένεις στην φιλανθρωπική αγορά.

Η Βοιγίττα πήρε την μικρή ποικιέρα πού της έτεινε ο φίλος της και φώναξε: — 'Ω! Ζάκ, μά είναι θαυμάσια, έχει και καλές αράδες! Σέ βεβαιώ, ντρέπομαι. Σ' εύχαριστώ πολύ για τό δώρο σου, Ζάκ.

— Δεν είναι δώρο, είναι πρόστιμο.

— Κι' αν σου ζήτησω μια χάρη, θά μού την κάμεις;

— Βεβαίως, ότι θέλεις. Άλλά λέγε γρήγορα γιατί κρούω τον τρομερό...

— Άκουσε: Πιθανόν να χρειασθώ έναν άφωτισμένο σίλο. Δεν έχω άκόμα γιατί πράγμα άλλα θέλω να ξέρω ότι μπόρω να βασισθώ σε κάποιον. Πρέπει όμως να μού όρκισθής ότι θά μού κάμεις όποια χάρη σου ζήτησω.

— Σύμφωνα!

— 'Ορκίσου: Σήκωσε τό χέρι σου...

Έτσι, λέγες: «'Ορκίζομαι να βοηθήσω σε κάθε περίπτωση την Βοιγίττα Μαρτέν!» Ο Ζάκ ύψωσε τό χέρι του και με ξαφνική σοβαρότητα, επανέλαβε τά λόγια της νέας.

— 'Οραία, είπε ή Βοιγίττα, τώρα ωρκίστηκες και δεν μπόρεις ν' άθετήσης στον λόγο σου.

— Έλπίζω να μη μού ζητήσης κάτι έξωφρενικό.

— Πούξ ξέρεις; άποκρίθηκε ή Βοιγίττα με πονηρό χαμόγελο. Όταν μού τό-λη ή περίπτωση, τότε...

— Μπορώ να πάω να φορέσω τό πανωφόρι μου μια στιγμή...

— Πήγαινε στο σπίτι σου, Ζάκ, και πάλι σ' εύχαριστώ για τό δώρο σου.

— Τίποτε! Άντίο Βοιγίττα!

Ο Ζάκ άπομακρύνθηκε τρέχοντας και ή Βοιγίττα όίγισε, μάζεψε πιδ ποίγιά τό πανωφόρι της και κατέβηκε από τον τοίχο.

— Γιατί Σάντα, δεν μού είπες ότι άντάμωσες τον Ίδανωφ στην αγορά;

— Δεν τό θυμήθηκα, Βενσάν, τον είδα την στιγμή πού έφυγα.

— Περίεργο, ή Βαλεντίνη μού είπε... Η Βαλεντίνη είναι άνοητη, δεν ξέρει τί λέει. Άφού ισχυρίζεται ότι είναι πνήθια γρόνων: Κι' όμως δεν είναι αλήθεια, δεν είναι έτσι.

— Γιατί να φαντασθώ ψέμματα άνόπαρκα. Άν είναι τόσο άνοητη ώστε να

δημιουργή ιστορίες, άπόφες να βγαίνουν έξω μαζί της.

— Τυχάως την άντάμωσα.

Κάθε μέρα τώρα, συνέβαιναν τέτοιες μικρές παρεξηγήσεις μεταξύ του ζεύγους Μαρτέν.

— Πούξ σου έφερε τά ώραία αυτά τριαντάφυλλα, Σάνδρα; την ρώτησε μια μέρα.

— Ο κ. Δυδάρ, ως άμοιδή για ένα γράμμα πού του μετέφερα.

— Ο κ. Δυδάρ; Άλλά αυτός λείπει στο Μαρόκο πρό δύο μηνών.

— Είπα Δυδάρ; Έκαμα λάθος, ήθελα να πώ κ. Ρολάν.

— Και τί ήθελες ο κ. Ρολάν;

— Σου είπα ένα γράμμα ύποθέσεων. Άλλά τί άνάγκεις Βενσάν, για μερικά τριαντάφυλλα;

Την έπομένη τό βράδυ;

— Σε είδα σήμερα τό άπόγευμα στην ύδον Μόσχας.

— Έμένα; Στην ύδον Μόσχας;

— Ναι, Ξέρεις ότι το γραφείο της 'Ασφαλιστικής 'Εταιρίας μου βρίσκεται εκεί. Άναγνώρισα τό πράσινο καπέλλο σου.

— Φορούσα τό μαύρο...

— Θα μπορούσα να όρκισθώ...

— Φορούσα τό μαύρο και τό γκρι τα γιέρ μου, γελάστηκες λοιπόν!

— Θα μπορούσα να πάρω όρκο...

— Έτσι παίρνε κανείς ψευτικούς όρκους όταν τον γελούν οι άντιλήψεις του.

Δ ύο μέρες κατόπιν:

— Είναι γελοίο αυτό Βενσάν! Να πιστεύεις τί σου είπε ή μανικουρίστα και όχι έμένα. Τί είναι αυτή ή έπιτήρησις!

— Δεν σέ έπιτηρώ Σάνδρα, απλώς σου είπα ότι ή Τζούλια σέ είδε κι' αυτή προχθές με πράσινο καπέλλο και μεζέ φόρεμα.

— Είναι ήλιθία αυτή ή κοπέλλα. Πρώτον πού έγώ πήγα την Δευτέρα σ' αυτήν και όχι την Τρίτη.

— Γιατί λοιπόν, να μού πη ότι πήγες την Τρίτη, κι' ότι φορούσες πράσινο καπέλλο;

— Είναι προσβλητικό αυτό πού κάνεις Βενσάν. Η μήπως είμαι τρελή και δεν ξέρω πότε πήγα στη μανικουρίστα.

Θά με κάμεις να σιχαθώ τό πράσινο καπέλλο μου.

— Θα ήταν κρίμα, σου πάει τόσο καλά!

Και τό έπεισόδιο σταματούσε ως εκεί για ν' άρχισή άλλο την έπομένη.

Όποιος θά έβλεπε την Βοιγίττα να ντύνεται για τον πρώτο γορό της, δεν θά μπόρουσε ποτέ να πιστέυση ότι αυτή ήταν ή τρελή μικρούλα πού χθες άκόμα έτρεψ άνακαλλιασμένη στον κήπο, παίζοντας με τό σκυλί της.

Κάτω από τό φως της λάμπας, τά μαλλιά της έλαμπαν σαν άναυτο γουάφι, λεπτή και χαριτωμένη με τό λευκό ταπαδένιο φόρεμα της, με μία πλαταιά ζώνη από άπαλό ροζ μεταξινό, έμοιαζε με παρομυθένια πριγκίπισσα.

Η ίδια θαύμασε τον έαυτό της μέσα στον μεγάλο καθρέφτη και δεν μετάνιωνε για την αλλαγή της άσχημης ιδέας της να φορέση ώγοργάλαξη τουαλέττα. Μιά λεπτή σειρά από υποκαριτάκια στον λαιμό της και μια οδύ χαπ συμπληρώναν την γοητευτική εμφάνισή της.

Συνεσταλμένη και σθεασή, πήγε στο δωμάτιο της μητέρας της την στιγμή ή κριδώς πού τό κλάζον του αυτόκινήτου

ἀντήγγειλε ότι για μιὰ φορά, ὁ Ζάκ εἶχε φανή ἀκριβῆς στὸ ραντεβού του.

Πίσω ἀπὸ ἕνα πελώριο μπουκέτο ἀπὸ λευκά τριαντάφυλλα, ἡ Βριγίττα πούρισε τὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της ἀστροφάν ἀπὸ χαρὰ. Ὅλες οἱ φίλες της εἶχαν θαυμάσει τὸ φόρεμά της ὅπως καὶ ἐκείνη θαύμασε τὸ δικό τους.

Ἡ μεγάλη σάλα τοῦ χοροῦ λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὸ φῶς καὶ οἱ ἀνοιχτόχρωμες τουαλέτες ἔδιναν ἕνα τόνο εὐθυμο ἀνάμεσα στὶς μαύρες ἐνδυμασίες τῶν ἀνδρῶν. Ἐαφνικά, ἡ Βριγίττα σκίρτησε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν φωνὴ τοῦ μελαγχροίνου νέου, ὁ ὁποῖος συνώδευσεν τὴν «τωρινὴ κ. Μαρτέν» τὴν ἡμέρα τῆς ἀγορᾶς.

Ἡ νέα ἐνοίωσε ἀμέσως μιὰ ἀκατανίκητη ἀποστροφή γι' αὐτὸν καὶ θέλησε ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν γνωρίσῃ.

...Ἄν μὲ ζητήσῃ νὰ χορέψω, θὰ τοῦ πῶ ὅχι, σκέφτηκε πεισματωμένη.

Εὐτυχῶς δὲν τῆς δόθηκε ἀφορμή, γιατί ὁ Ζάκ πού τὴν ἀναζητοῦσε, τὴν ὄρεξε καὶ τὴν παρέσυρε στὸ χορὸ.

Ἀν φεύγοντας ἀπὸ τὴν συναυλία, ἡ Βαλεντίνη εἶχε ἀφήσει τὸ ζευγὸς Μαρτέν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του, ἴσως νὰ μὴ συνείστανε τίποτα. Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα ἔχει φαίνεται τὰ ὄργανά της γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοπούς της: ἔτσι θυετρεκε ἡ Βαλεντίνη νὰ κάμῃ πάλι μιὰ ἀπὸ τὶς συνθημιρικές γκάφες της.

— Ἀκριβῆς, εἶπε τὴν στιγμὴ πού ὁ Βενσάν τῆς πρότεινε νὰ τὴν συνοδέψουν ὡς τὸ σπίτι της μὲ τὸ αὐτοκίνητό, εἶναι κρῖμα νὰ κλεισθοῦμε τόσο ἐνωρίς στὰ σπίτια μας. Ἡ θεὰ μου δίνει πτόλε στο σπίτι της ἕνα λευκὸ χορὸ. Γιατὶ νὰ μὴ πῶμε ἐκεῖ; Ὅλα σὰς συστήσῃ καὶ θὰ ἰδοῦμε τὴν νεολαία νὰ χορέψῃ.

Ὁ Βενσάν σιωποῦσε. Ἡ Σάνδρα χαμογέλασε μὲ τὴν ιδέα. Ἔτσι, ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ἡ πρέσα ἔβγαλε ὑποστά, στὸ φωταγωγημένο σπίτι. Ἡ Βαλεντίνη παρουσίασε τοὺς φίλους της τὴν θεὰ της, ὁποῖα μ' εὐγένεια τοὺς δέχτηκε κρύδοντας τὴν δυσανεξία της.

Μόλις μπῆκε στὸ σαλόνι, ὁ Βενσάν παρατήρησε μιὰ πολὺ κομψή, ξανθὴ κυρία μ' ἕνα ὀρχοκίτρινο φόρεμα. Εἶχε τὴν πλάτη της γυρισμένη καὶ πέντε ἔξη ἄνδρες στοὺς ὁποίους ὠμιλοῦσε, γελοῦσαν μ' ἐκείνα πού τοὺς ἔλεγε.

Ἡ γραμμὴ τοῦ λαμοῦ, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἔγερνε τὸ ὄραρο τοῦ σώματός της στὸ ἀριστερό πόδι, τῆς, οἱ κινήσεις τῶν χειρῶν της καὶ ἡ στάσις τοῦ κεφαλίου ἔφεραν στὸν Βενσάν ἡλίους ἀναμνήσεις, πρόσφατες ἀκόμα, τῆς Καίτης.

Πίσω του, ἡ Βαλεντίνη παρουσίαζε τοὺς κυρίους τὴν Σάνδρα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Καίτη γύρισε καὶ ἀντίκρουσε τὸν Βενσάν. Τὸ χαμόγελό της πάγωσε στὸ πόδι ἀπὸ τῆς ἀλλὰ ἀμέσως ἐπανέθηκε, μὲ μιὰν ἄλλη ἔκφραση ἀπορίας καὶ χαρᾶς μαζί. Ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς κυρίους πού τὴν περιτριγύριζαν καὶ μὲ τὰ δύο γόδια ἀπλωμένα, προχώρησε πρὸς τὸν Βενσάν.

— Τί τύχη!

— Πραγματικῶς, ἡ τύχη...

— Θεέ μου, Βενσάν, μὲ πόση χαρὰ θὰ συνομιλήσω λιγάκι μαζί σου... Ἐλα, πᾶμε σ' ἐκεῖνο τὸ σαλόνάκι.

Ἡ Βριγίττα ἦρθε ἀνέλπιστα καὶ διέκοψε μιὰ συζήτηση τὴν ὁποία δὲν φανταζό-

ταν. Ἀπόρησε, ἐπειδὴ νόμιζε, ὅτι κανεὶς δὲν θρσκόταν στὸ σαλόνάκι καὶ μῆσα στὸ μισοσκόταδο, δὲν ἀνεγνώρισε ἀμέσως ὅτι ἡ κυρία πού σπῶγγιζε τὰ μάτια της καὶ ὁ κύριος πού φαινόταν τόσο ταραγμένος, ἦσαν ἡ μαμά της καὶ ὁ μπαμπᾶς της. Συγκράτησε μιὰ φωνή καὶ ἔπεισε γονατιστὴ μπροστὰ τοὺς ἀγκαλιάζοντας τὸν καθενα μ' ἕνα μπράτσο της, κλαίγοντας καὶ γελῶντας ταυτοχρόνως, ἀδιάφορη γιὰ τὸ λευκὸ καὶ ῥῶξ φόρεμά της. Ἐμοιαζε μὲ σκυλὶ πού ξαναβρῆκε τοὺς κυρίους του ἔπειτα ἀπὸ μακρὰ ἀπουσία.

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ἀλλὰ ὁ καθένας μάντευε στὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου, τὴν λύπη γιὰ τὰ περασμένα χρόνια, γιὰ τὸ ἀνεπαρκές καὶ τὴν ἀγανάκτηση ἐναντὶν τοῦ σκληροῦ περσωμένου.

Τέλος ἡ Βριγίττα σηκώθηκε σπῶγγιζε τὰ δάκρυά της, διώρωντας τὰ μαλλιά της καὶ ὀγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνάκι. Ἀνατῆτησε τὸν Ζάκ, ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη μιᾶς φιλικῆς παρουσίας. Ἐορίξε μιὰ ματιά στὴ διπλανή σέρα τῆς ὁποίας ἡ πόρτα ἦταν μισανοικτὴ. Ἡ νέα γλῶμιωσε. Ἡ τωρινὴ κ. Μαρτέν, τὴν ὁποία ἀναγνώρισε ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια της καὶ τὰ μαλλιά της ὅπου λαμποκοποῦσε μιὰ πεταλούδα ἀπὸ μοιρᾶντια, θρσκόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ μισήτοῦ μελαγχροίνου νέου.

Ἡ Βριγίττα τραβήχτηκε πίσω ἀθόρυβα. Ὁ πατέρας της θρσκόταν πίσω ἀπὸ τὴν τζαμιωτὴ πόρτα πού μόλις σκεπαζόταν ἀπὸ τὶς φτέρες καὶ τὶς λατάνιες. Διάφορες σκέψεις πέρασαν ἀστραπιαία ἀπὸ τὸν νοῦ της γιὰ ν' ἀποκρυσταλλωθοῦν σὲ μιὰ: νὰ βρῇ τὸν Ζάκ!

Πῆγε στὴν τραπέζα, ἔπειτα στὸ χῶλλ, καὶ ἐκεῖ τὸν ὄρεξε πού μελαγχρολικά καθόταν μόνος του. Ἐσπευσε κοντά του.

— Ζάκ, θυμάσαι τὸν ὄρχο σου;

— Βεβαίως! Γιατὶ; Ἐφθασε ἡ στιγμή;

— Ναι. Ἐλα νὰ μὲ χορέψῃς... Μὴν ἀπορῆς γιὰ τίποτα καὶ συγχώρησέ με ἐκ τῶν προτέρων.

— Ἀλλά...

— Ὁρκίστηκες! Ἐλα γρήγορα...

Ὁ Ζάκ ὑπήκουσε, μὲ ἀπορία καὶ μὲ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία τὴν ἀκολούθησε στὸ σαλόνι. Χόρεψαν μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ἔαφνικά, ἡ Βριγίττα ἀπώθησε τὸν Ζάκ καὶ προτοῦ ἐκείνος ἀντιληφθῇ τίποτα, τὸν μπᾶτσισε δύο φορές καὶ κλαίγοντας ἔφυγε πρὸς τὴν σκάλα.

Ἀμέσως ὅλοι συγκεντρώθηκαν γύρω στὸν Ζάκ. Ἡ Σάνδρα φάνηκε στὸ κατῶ-φλι τῆς σέρας κατόπιν ἡ Καίτη, τὴν ὁποία εἰδοποίησε ἡ Σαντάλ, ἔσπευσε εἰς ἀναζήτηση τῆς κόρης της.

Τότε ἡ Μοῖρα κάγχασε καὶ μετακίνησε τοὺς πεσσοὺς τοῦ σκακιῦ, πρῶτα τὴν βασιλίσα καὶ τὸν μαῦρο καθάλλο, κατόπιν τὸν λευκὸ βασιλιά. Καὶ τότε ἀναφάνη ὅλη ἡ διπλωματία καὶ ἡ θυσία τῆς Βριγίτας πού κατέστρεφαν τὸν πρῶτο τῆς χορὸ.

Ὁ Βενσάν ὀγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνάκι, τὴν ἴδια στιγμή πού ἡ Σάνδρα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς σέρας μὲ τὸν Σάββα ἀπὸ κοντά. Τίποτα δὲν διέφυγε ἀπὸ τὴν ματιά τοῦ Βενσάν, οὔτε τὰ χαμηλωμένα μάτια τῆς Σάνδρας, οὔτε τὸ ἔντοξο ὄρος τοῦ Σάββα, οὔτε τὸ σκοτάδι καὶ ἡ ερημιά τοῦ θερμόκηπίου, οὔτε οἱ ἐνδείξεις τοῦ σφάλματος καὶ τοῦ ψεύδους πού δὲν ξεγελοῦν.

Δὲν εἶπε τίποτα καὶ τοὺς γύρισε τὴν πλάτη περιφρονητικά. Ἡ Σάνδρα κατὰλαβε ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι. Ἐχασε τὴν ψυχραιμία της καὶ φάνηκε ἀναστατωμένη. Μὲ τὰ χέρια της στὸ μέτωπό της

φαίνεταν νὰ ζητοῦσε μιὰν ἀπόφαση. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Σάββα, ἦταν χῶ-τωρη καὶ ὁ νέος ἔσπευσε μαζί της ἐξω στὸ χῶλλ.

Πίστρεῦαν ὅτι θὰ ἔφευγαν πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν χαρὰ, ἀλλὰ ἡ Μοῖρα εἶχε ἀποφασίσει ἄλλοιῶς: Ἐσέκ καὶ μάτ!

Στὸ τέλος τοῦ δρόμου τῶν ὁρῶν τὴν ἀπογοητεύσει καὶ τὴν ἀμοιβαία ἀποστροφή. Σπανίως εὐδοκίμει ἡ προδοσία γιὰ ἐκείνους πού τῆς πώλησαν τὴν ψυχὴ τῶν ἡ Σάνδρα τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ πολὺ γρήγορα. Ἀλλὰ ἡ περηφάνειά της τὴν ἀπέτρεψε νὰ ζητήσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Βενσάν ἢ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν ἀνακτήσῃ, καὶ ὁ χωρισμός τους ἔγινε μὲ ἀλληλογραφία μεταξὺ Παρισιῦ καὶ Σόφρας. Γιὰ λίγον καιρὸ μιλοῦσαν γιὰ τὴν ὁμορφὴ Σάνδρα, στὸν κύκλο ὅπου εἶχε ζήσει, κατόπιν ἄλλα ζητήματα ἀπασχόλησαν τὶς σκέψεις καὶ τὶς συζητήσεις τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἔμεινε σὰν μιὰ εἰκόνα τῆς ὁποίας τὰ χρώματα σβύνουν καθεμερὰ περισσότερο. Ἐσέκ καὶ μάτ!

Ὁ Βενσάν ἔσπευξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ στὸ κατῶφλι διεσπασμένη μ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο, μὲ μαῦρα ματωγυῶλια, ὁ ὁποῖος τὸν χαιρέτησε μ' εὐγένεια καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τατοῦ, τὸ σκυλάκι τῆς Βριγίτας, ἦρθε κοντά του, τὸν ἔφερε βόλτα καὶ τρέχοντας ἐπέστρεψε στὸ σπίτι.

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ πού ὁ Βενσάν ἐρχόταν ὡς ἐπισκέπτης στὴν παλιὰ ἐστία του, καὶ ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅτι τίποτα δὲν μιλοῦσε γιὰ τὸ παρελθόν, στὸν ἀλ-λαγμένο κήπο, στὰ μετατοπισμένα ἐπιπλα, στὸν διαφορετικὸ φωτισμό. Οὔτε καὶ σ' αὐτὴν τὴν νέα Καίτη, ἀδιόρατα εἰρωνική, στὴν Βριγίττα πού εἶχε μεγαλώσει καὶ πού ἦταν ἀκόμα συγκινημένη ἀπὸ τὴν θυσία της. Καὶ αὐτοὶ οἱ νέοι φίλοι τους... Αὐτὸς ὁ Διδιέ! Ὁ Διδιέ!

— Ἐρῶ πῶς ἡ παρουσία μου εἶναι περιττή, εἶπε ὁ Βενσάν, ξέρω πῶς δὲν ἔχω θέση ἐδῶ... Ἐπίτρεψέ μου, ὅμως, Καίτη, νὰ ἐργωμαι καμμιά φορὰ, ἂν δὲν σ' ἐνοχλῶ πολὺ.

Μιὰ ἐκπληξὴς φάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς Καίτης, ἀμέσως ὅμως τοῦ εἶπε μὲ πονηρὸ χαμόγελο:

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶσαι πάντοτε εὐ-πρόσδεκτος...

— Ἀ! ναι, ὁ Διδί;

— Μὰ βέβαια, ὁ Διδί...

Ὁ Βενσάν σηκώθηκε, πῆρε τὸ καπέλο του καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι, ταπεινωμένος, προχώρησε στὸν κήπο. Στὴν πόρτα κοντοστάθηκε, δίχως νὰ κυττάξῃ πίσω του. Δὲν θὰ πατοῦσε ποτὲ πιά σ' αὐτὸ τὸ κατῶφλι. Θὰ ἔφευγε ὀριστικά, μακρυνά...

— Βενσάν!

Περῖμενε ὥστόσο τὰ βήματα σταμάτησαν δίπλα του καὶ τότε σήκωσε τὰ μάτια του. Ἡ Καίτη εἶχε τὴν ἀγκαλιά του. — Βενσάν, τί μπόρσες νὰ φαντασθῇς; Ἀντάμωσες τὸν Διδί στὴν πόρτα ὅταν ἐρχόσουν. Ὁ Διδί εἶναι ἐξήντα ὀκτὼ χρόνων... Εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς φίλος, χαριτωμένος καὶ εὐχάριστος. Ἀλλά...

Δὲν μπόρσες νὰ πῇ τίποτα περισσότερο. Ὁ Βενσάν τὴν ἔσφιγγε παράφορα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ξανάβρσσε ὅπως ἦταν στὸ παρελθόν καὶ στὸ φιλεῖ τὸν ἐνοίωσε ὅλη τὴν συγκίνηση, ὅλο τὸ πάθος τοῦ πρῶτου φιλοῦ τῆς μνηστείας τῶν...

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

σχῆμα εξαγώνου, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα μας.

1) Βαλτικὸν κράτος— Ἐπιστήμων.

2) Τῆς ὁποίας—Φρού-τον (ἀρχ.) Σ. Κ.

3) Μέρος τοῦ σώματος (δημοτ.)— Γεωμε-τρικὸν σχῆμα.

4) Τὸ ξίφος, ἡ ἀσπίς κ.τ.λ.—Πρόβα— Στενὸς συγγενής (αἰτ.)— Ὁδι-κὸν πτηνόν.

5) Μέρος τοῦ τάφου:

6) Σαλατικόν — Οἱ γυναῖκες τὴν ἀκολουθοῦν περισσότερο— Ὁλόκλη-ρον—Φυλῇ.

7) Κυνήγιον (Γεν.)— Τίτλος παρ' Εὐρωπαίους.— Ὁνομα μεγάλης ἡθο-ποιοῦ τοῦ κινηματογράφου.

8) Ὁ ὁποῖος— Ἀντωνομία— Ὁ ὁποῖος — Τὸ τρίτον τοῦ... ποταμοῦ.

9) Ἱστορικὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος—Τὸ ἀποτελοῦν οἱ σύνεδροι.

10) Ἀρχαῖος Ρήτωρ (δοτ.)—Προκα-λείται ἀπὸ εὐχαρίστησιν (ἐλαφρῶς ἀνὸρ-θῶνακον).

11) Κλωστή— Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἵππου— Τελικὸς σύνδεσμος— Ἀριθμὸς διὰ γραμ-μάτων.

12) Δι' αὐτὸ ἔγινε μεγάλη ἐκστρατεία —Προσωπικὴ ἀντωνομία— Ἀρχαῖος βα-σιλεὺς τῆς Περσίας.

13) Τὸ σκί οἱ λεμβοδρομίες κ.λ.π. Φάρμακον κατὰ τοῦ...θμοῦ—Εἶναι καὶ λιθινὴ ἀλλὰ καὶ ἐκ σιδήρου—Τροφὴ τῶν κτηνῶν (Πληρ.).

14) Ἀρχαία θεά.

15) Ἦχος (Δημ.)—Σιωπῶ— Ποτὸν Γνωρίζει: πολλὰ (τὸ θηλυκόν).

16) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα—Ὅπλον τῶν ἀρχαίων.

17) Ἀρθρον—Πόλις τῆς Γαλλίας — Ε. Ο.

18) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας (δοτ.) Μεγάλῃ θερησκευτικῇ ἐορτῇ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πόλις τῆς Κεφαλληνίας— Σκορπι-εμένα.

2) Κλωστή— Βασιλεὺς τῆς Περσίας —Α.Α.

3) Συνοικία τῶν Ἀθηναίων—Ἀπάτη.

4) Μέρος τοῦ στόματος...τῶν ἁγίων.—Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. — Χωνευτι-κόν.

5) Αἰσθητήριον ὄργανον.

6) Ἐξωτικὴ νῆσος—Γυναικεῖον ὄνομα ἄνευ τελικοῦ—Κάτοικος χώρας τῆς Ἑλ-λάδος—Κράτος τῆς Ἀσίας.

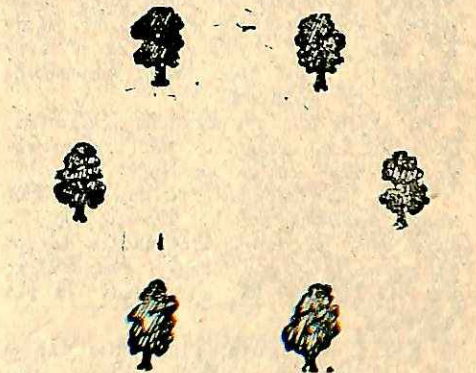
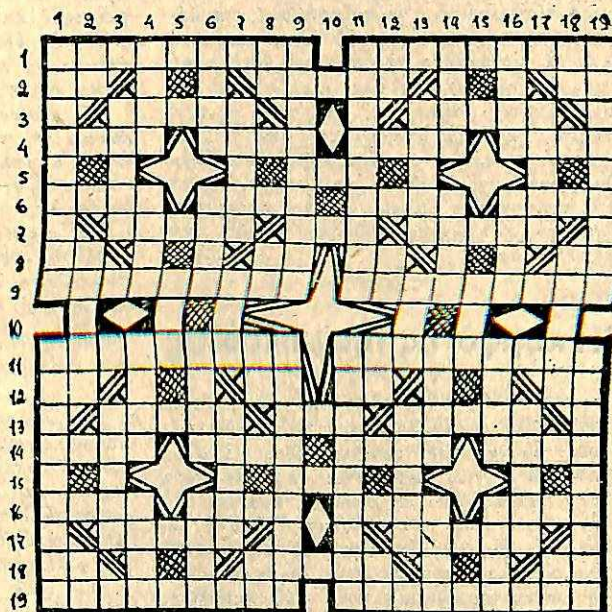
7) Μᾶς φωτίζει—Βιβλικὸν πρόσωπον—Κράτος τῆς Ἀσίας.

8) Ἀνθρ— Ἀρθρον— Γράμμα—Τὸ ἱ-διον διπλοῦν.

9) Τὸ κενὸν μεταξὺ δύο πραγμάτων (Αἰτ.)—Κάτοικος χώρας τῆς Ἑλλάδος.

10) Φέρεται δόρυ— Τὰ μὴ ὑπάρχοντα.

11) Παραπόταμος τοῦ Ρήνου—Ἀντω-

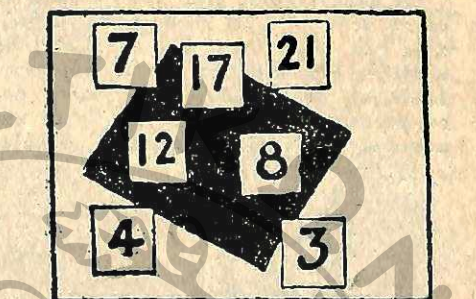
Ἐπειτα ἐφύτρεψε ἄλλα τρία νὰ τρέψῃ ὅπως ὥστε τὸ σύνολο ἐσχημάτιζε ἡ-κτὼ εὐθείας γραμμὲς μὲ τρία δένδρα ἢ καθε μίαν.

Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πού ἐφύτρεψι τὰ τρία αὐτὰ δένδρα;

ΑΘΡΟΙΣΕΙΣ

Ἴδου ἕνα παιγνιδάκι πού πρέπει νὰ τὸ πετύχετε σὲ πέντε λεπτά. Ἀθροίζον-τας μερικὸς ἀπὸ τοὺς κατωτέρω ἀρι-θμοὺς, μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε ἄλλους Π.χ.: 21+3=24, ἐπίσης 17+7=24, 16+8=24.

Πρόκειται τώρα, χρησιμοποιώντας

τοὺς ἀριθμοὺς πού θρσκονται στὴν εἰκό-να μας, νὰ ἐπιτύχετε τὰ ἀθροίσματα 25, 26, 27, 28, 29 καὶ 30. Πρέπει ὅ-μως συγγνώμης νὰ μᾶς πῆτε μὲ πόσους διαφορετικοὺς τρόπους μποροῦμε νὰ ἐπι-τύχουμε τὸ ἴδιον ἀθροῖσμα. Ἔτσι, εἶδαμε ὅτι τὸ 24 μποροῦμε νὰ τὸ θροῦμε μὲ τρεῖς τρόπους.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἴδου δύο ἐμφανίσεις ἑνὸς κύβου, οἱ ὁποῖες μᾶς δέχονται καὶ τίς ἔξη πλευρᾶς

του. Κυττάξτε τίς καλὰ καὶ πῶστε μας πόσες βουλίσσες ὑπάρχουν στὴν πλευρὰ ἐκείνη πού εἶναι ἀντίθετη τῆς πλευρᾶς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 64)

Ήταν τὸ βαλσάκι μας...

ΤΟ ἄριστοκρατικὸ ρεστωρὰν «Μιλάνο» ἦταν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατάμεστο ἀπὸ κομψὸ κόσμο, ποὺ ἔτρωγε καὶ φλυαροῦσε ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς πιὸ θορυβώδους ὀρχήστρας τοῦ Λονδίνου. Καθισμένοι μόνος, σ' ἓνα παράμερο τραπέζακι, ὁ Τζίμμι Λέθμπριτζ, ἀναπολόυσε διαρκῶς τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του, πότε χαμογελώντας πικρά καὶ πότε κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ.

—Ο κύριος ἔμεινε ἀπόψε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ φαγητό; ρώτησε ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ, ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως.

—Ναί, εὐχαριστῶ, Φρανσουά, ἀπήντησε ὁ Λέθμπριτζ, μὲ ὕφος κουρασμένο. Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλα, ἀπὸ ὅλα γενικῶς... Μόνο ποὺ μοὺ φταίει τὸ Σύμπαν. Φέρε μου ἄκόμα μιὰ μπουτίλλια ἀπὸ τὸ ἴδιο, σὲ παρακαλῶ.

—Ο μαῖτρ ντ' ὀτέλ πήρε τὴν ἀδεια μπουτίλλια τῆς σαμπάνιας καὶ ἀπομακρύνθηκε. Μόλις ἔμεινε μόνος, ὁ Λέθμπριτζ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα γράμμα καὶ τὸ ξαναδιάβασε γιὰ χίλιοστὴ ἴσως φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὸ εἶχε λάβει. —Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

«Ἐλπίζω νὰ μὴ σ' ἐκπλήξει αὐτὸ τὸ γράμμα. Μάθε, ὅμως, ὅτι δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω μαζί σου. Ἐσὺ, δὲν ἐνδιαφέρεσαι, παρὰ μονάχα γιὰ τὶς ὑποθέσεις σου καὶ γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις... Δὲν με προσέχεις καθόλου καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφθανε αὐτὸ, μοὺ ἀπαγορεύεις νὰ βγαίνω ἔξω μὲ τοὺς φίλους μου... Βαρέθηκα πιά... Γι' αὐτὸ, προτιμῶ νὰ διακόψουμε. Περιττὸ νὰ μοὺ ζητήσης νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι... Αὐτὲς τὶς μέρες, θὰ λάβεις τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ δικηγόρο μου, γιὰ τὸ διαζύγιο.

Ντόρις».

Κι' ἀφοῦ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, ὁ Λέθμπριτζ τὸ διπλῶσε μηχανικά, τῶσάλε στὴν τσέπη του καὶ βυθίστηκε στὸς λογιόμους του, κυττάζοντας ἀφηρημένα τοὺς πελάτες τοῦ ρεστωρὰν, τοῦ ρεστωρὰν αὐτοῦ, ὁποῦ εἶχε ξανάρθει πρὸ ἐνὸς μηνός, μαζί μὲ τὴν Ντόρις...

— — —

Τὴν εἶχε γνωρίζει τὴν Ντόρις ὁ Λέθμπριτζ στὰ 1917, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἀναρρωτικῆς ἀδείας. Ἦταν νοσοκόμα στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἐννοσηλεύετο αὐτὸς καὶ ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἰδωθήκαν. Τὴν ἔκανε γυναῖκα του, ἔζησαν μαζί εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια, γνῶρις-σάναν νὰ τσακώνωνται, ἐξ αἰτίας ἐνὸς κυρίου Τζῶν Φόρντιγκχαμ, ποὺ ἔκανε θραῦσι μὲ τὶς κατακτήσεις του.

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναθῶγῃς μ' αὐτὸν τὸν τύπο, τῆς εἶχε πῆ. «Ἐχει πολὺ ἀσχημὸ ὄνομα.

—Μοὺ ἀπαγορεύεις, λοιπόν;

—Ναί, σοὺ τὸ ἀπαγορεύω!

Καὶ τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ Ντό-

ρις τῶσκαζε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφίνοντας αὐτὸ τὸ γράμμα...

— — —

Καθὼς ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ τοῦ γέμιζε τὸ ποτήρι μὲ σαμπάνια, ὁ Λέθμπριτζ ἔμπηξε μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Τὰ μάτια του εἶχαν πέσει ἐπάνω στὴν Ντόρις, τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἔμπαινε κεῖνη τὴ στιγμὴ, συνοδευομένη ἀπὸ ποιόν; Ἀπὸ τὸν Τζῶν Φόρντιγκχαμ!

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅλα χοροπήδησαν μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Λέθμπριτζ: Τραπεζία, φῶτα, κρυστάλλα, γκαρσόνια. Προστατευόμενος πίσω ἀπὸ μιὰ κολόνα,

περίμενε νὰ καθίσουν οἱ δύο νεοφερμένοι. Εἶδε τὴ Ντόρις νὰ ρίχνει ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ τραπέζι ὅπου ἄλλοτε ἔτρωγαν συνήθως οἱ δύο τους — καὶ ὅπου ἀρνήθηκε κεῖνο τὸ βράδυ, νὰ καθίσει μόνος του — καὶ ν' ἀκολουθῇ τὸν Φόρντιγκχαμ στὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

«Καὶ μὲν παιδί, συλλογίστηκε ὁ Λέθμπριτζ. Δὲν ἔξερες, λοιπόν, ὅτι σ' ἀγαπῶ; Τρελλά; Μονάχα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοὺ τὸ πῶ...» Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν μαῖτρ ντ' ὀτέλ, ποὺ παρακολουθοῦσε βουδὸς τὴ σκηνή, τὸν ρώτησε:

—Ξέρει ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ;

—Ὁχι, κύριε. Δὲν τὸ φαντάζομαι.

—Ο μαῖτρ ντ' ὀτέλ ἀναστέναξε. Ὁ Λέθμπριτζ πήρε ἓνα κομμάτι χαρτί κι' ἔγραψε δύο λόγια μὲ τὸ μολύδι.

—Δὲν θέλω νὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι ἐδῶ, εἶπε στὸν Φρανσουά. Πάρε αὐτὸ τὸ σημείωμα καὶ δόσε το στὴν ὀρχήστρα, μὲ τὴν παράκλησι νὰ παίξουν αὐτὸ τὸ βαλσάκι. Κατόπιν, προσπάθησε νὰ μάθῃς ποὺ θὰ πάῃ μετὰ τὸ γεῦμα. Εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ τὸ θέατρο καὶ ὑποθέτω νὰ μείνῃ σὲ ξενοδοχεῖο. Μπορῶ νὰ ὑπολογίζω σὲς ὑπηρεσίες σου;

—Ο μαῖτρ ντ' ὀτέλ ὑπεκλίθη καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Λέθμπριτζ, ἐκνευρισμένος ὅσο ποτέ, περίμενε τώρα ν' ἀκούσῃ τὸ βάλς ποὺ ζήτησε ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα. Τὸ εἶχε ξανακούσει ἀπὸ τὴν ἴδια ὀρχήστρα, στὸ ἴδιο αὐτὸ ρεστωρὰν, μαζί μὲ τὴν Ντόρις, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχαν γευματίσει μαζί. Ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα. Καὶ τὸ χόρεψαν μὲ μεγάλο κέφι. Θὰ τὸ θυμόταν ἀραγε ἡ Ντόρις;

Σὲ λίγο, ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ σκορπίζει τὶς θεῖες μελωδίες τοῦ βάλς. Ὁ Λέθμπριτζ κάρφωσε τὸ βλέμμα του πάνω στὴ γυναῖκα του. Εὐθύς, μὲ τὶς πρώτες νότες, ἡ Ντόρις τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ ὁ Φόρντιγκχαμ τὴν κύτταξε μὲ ζωηρὴ ἐκπλήξι. Ὑστερα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ Ντόρις ἐστράφη πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου καθόταν ἄλλοτε μὲ τὸν ἀντρα τῆς. Τὰ χεῖλιά της ἦταν μισο-

ανοιγμένα καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει καταπόρφυρο.

Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ἡ Ντόρις σηκώθηκε. Ὁ σύντροφός της τὴν ἐμμήθη καὶ σὲ λίγο βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὴν αἰθούσα τοῦ «Μιλάνου».

— — —

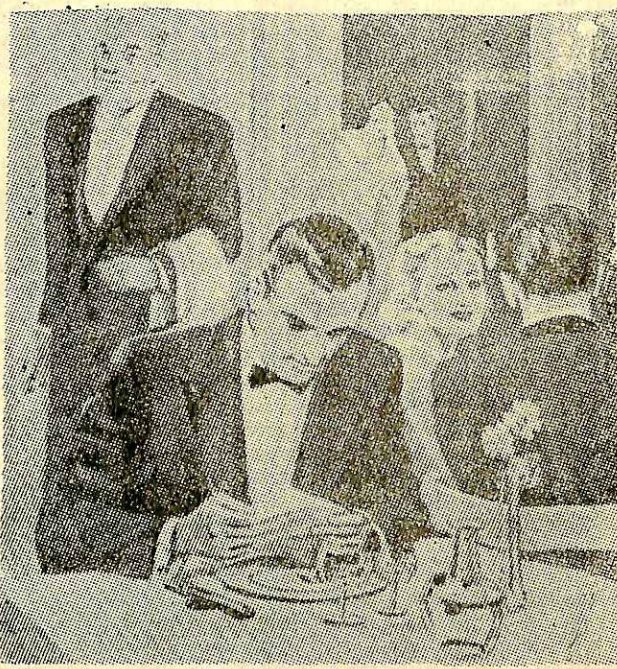
—Ἡ κυρία πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Μάξεστικ», ψιθύρισε ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ στὸ αὐτί τοῦ Λέθμπριτζ. Τὸ ἄκουσε ὁ θυρωρὸς, τὴν ὥρα ποὺ ἔδινε τὴ διαταγὴ στὸν σωφῆρ.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, Φρανσουά, εἶπε ὁ Λέθμπριτζ. Λές νὰ θυμῆθηκε τὸ βαλσάκι μου;

—Ἀσφαλῶς, κύριε. Τώρα πρέπει νὰ τὴν κάνετε νὰ μὴ τὸ ξαναξεχάσῃ. Ὁ κ. Φόρντιγκχαμ εἶναι ἓνας...

—Ἐνας παλιάνθρωπος, εἶπε ὁ Λέθμπριτζ. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἡλίθιος.

—Θὰ πᾶτε στὸ «Μάξεστικ»; ρώτησε ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ, καθὼς ὁ Λέθμ-

Τὸ ξαναδιάβασε γιὰ χίλιοστὴ φορὰ...

πριτζ σηκώθηκε.

—Ναί! Ἐκεῖ μένω, ἄλλωστε, ἔχω μιὰ βδομάδα τώρα...

—Καλὴ νύχτα σας, κύριε. Θὰ γευματίσετε ἐδῶ αὔριο βράδυ;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, φίλε μου. Ἴσως...

—Πιστεύω ὅτι ναί. Σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, τὸ συνηθισμένο, δὲν εἶναι ἔτσι; Θὰ παραγγεῖλω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ μενού. Γιὰ δύο άτομα...

—Ο Λέθμπριτζ δὲν ἔδωκε προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ μαῖτρ. Τράβηξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο «Μάξεστικ» καὶ ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο.

—Μάλιστα, κύριε. Ἡ κυρία μένει στὸ δωμάτιο 710.

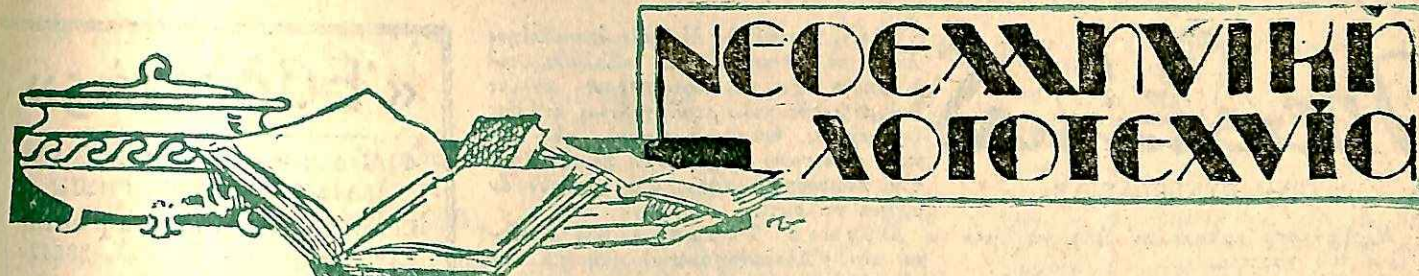
—Ο Λέθμπριτζ ἐξακολούθησε νὰ κυττάζῃ στὸ βιβλίο τῶν πελατῶν. Καὶ μόλις διάβασε πῶς κάτω τὸ ὄνομα τοῦ Φόρντιγκχαμ, εἶπε, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου:

—Βλέπω πὼς ἦρθε καὶ κάποιος φίλος μου... Ὁ κύριος Φόρντιγκχαμ. Πόσο ἦρθε;

—Ο κ. Φόρντιγκχαμ; Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, κύριε.

—Ο Λέθμπριτζ πήρε τὸ κλειδί τοῦ δωματίου του καὶ πῆγε στὸ ἀσανσέρ.

—Τί νούμερο, κύριε; ρώτησε ὁ

Νεκρὸ ἄ. α. ιη

Τοῖ πε σ' ἀγαπῶ

Δίχως τίτλο

Σκόρπια σὰν φύλλα τὰ ὄνειρά μου
στὸ φθινοπωρινὸ στοβίλισμα τ' ἀγέρχεται
καὶ πεταλούδα ἡ γὰρὰ μου
κι' ὅλη ἡ ζωὴ μου: αὐτὴ ἀγέρχεται ἡμέρα.

Μαρμαρίνη μιὰ πέτρα ἡ καρδιά μου
σὰν μνήμα ἀρχαγιασμένο ἀπ' τὸν καιρὸ,
λουλούδια μαρμαρένα στὴν ποδιά μου
τρελλὰ στήνουν στὴ σκέψη μου χορὸ!

Νεκρὴ πιά ἡ ἀγάπη ἔχει ἀπομείνει
καὶ ἡ ψυχὴ μου, δίχως πνεῦμα
θούβου ἓνα σπαραγμὸ μέσα τῆς κλείνει
κι' ἀόριστο ἓνα μέσα τῆς κενό!

Σὲ πρόσμενα στὴν ἔρημὴ μας φωλιὰ
καὶ τὰ μαλλιά μου ἀπ' τὸν καιρὸ γαμίσαν
χρόνια
Τί κι' ἂν ξεχάστηκαν τὰ πρῶτα μας φίλια
τι κι' ἂν περάσαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια;

Στοῦ γυρισμοῦ σου, τὴ χαρούμενη βραδυὰ
νὰ κινεῖται ἡ πεθαμένη μου καρδιά...

ΜΑΙΡΗ Σ. ΚΙΟΥΤΑΦΟΠΟΥΛΟΥ

γκροῦμ.

—Ὑψ, ἀπήντησε ὁ Λέθμπριτζ μηχανικά. Ὁχι, 710.

—Καὶ τα δύο εἶναι στὸ ἴδιο πάτωμα, παρεῖρησε ὁ μικρὸς.

— — —

—Ποῖος εἶναι; ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Ντόρις, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου 710.

Ὁ τόνος τῆς μαρτυροῦσε κάποιαν ἐκπλήξι. καὶ μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν Λέθμπριτζ:

—Τί θέλετε ἐδῶ; Δὲν ἔχω καμιὰ ὀρεξὶ νὰ σὰς ἰδῶ!

—Ἐκείνος ἔμεινε στὸ δωμάτιο. Ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ πόρτα, πήρε τὴ Ντόρις στὴν ἀγκυαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλεῖ, χωρὶς ἐκεῖνη νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Ὁ ἦχος τοῦ βάλς εἶχε διαλύσει ὅλες τὶς παρεξηγήσεις.

—Ἐξάφνα, ἓνας χτύπος ἀκούσθηκε στὴν πόρτα. Ἡ Ντόρις ξαφνιασμένη, ὁ Λέθμπριτζ καθόλου. Ἐπει-

σθη, ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε παραμείνει ἀθάνα μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς.

—Ἀνοίξέ του! τῆς εἶπε. Ἐγὼ θὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα.

Κρύφθηκε πράγματι καὶ περίμενε. Ἡ Ντόρις ἀνοίξε τὴν πόρτα.

—Σεῖς! εἶπε. Τί θέλετε, λοιπόν;

—Δὲν ἔξερες τί θέλω; Εἶπε ὁ Φόρντιγκχαμ, κλείνοντας πίσω τοὺς τοὺς πόρτα. Ἐσένα θέλω, ἀγάπη μου.

Ἠλθὰ νὰ σοὺ πῶ νὰ τὸν ἀφήσεις καὶ νὰ ἔλθῃς μαζί μου!

Ἐνὰ χάσταυκι ἦσαν ἡ ἀπάντησις. Καὶ πρὶν ὁ Φόρντιγκχαμ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι, ἀκούσθηκε ἓνα ἤχη-

ρὸ γέλιο καὶ παρουσάσθηκε ὁ Λέθμπριτζ.

—Πῶς...

—Κι' ἐνῶ τὰ βήματά του τὸν ὠδη-

γοῦσαν ἀργά-ἀργά πρὸς τὴν πόλι, αὐτὸς ἀγωνίζεταν νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἶνιγμα κείνο

ποὺ τόσο ἀπόρρητο ποῦθελε μὲρὸς τοῦ τοῦ τυραννικοῦ τοῦ εὐωπαιστικοῦ καὶ ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φροσύλα, μιὰ φροσύλα ποὺ τόσο ἐπίμονα γύριναγε τώρα

στὸ νοῦ του καὶ ποῦλεγε: Μὰ πῶς συνέ-

βηκε ἡ Αἴψα, ἡ ἀγαπημένη του μικροῦ-

λα, νὰ πῇ τρεῖς μέρες πρὶν τὴν ἴδια μα-

Τούπε: «Σ' ΑΓΑΠΩ!...» Τούπε τόσο ἀπλῶς, τόσο φυσικά, λές καὶ δὲν καταλάβαινε τὴ σημασίαν τῆς λέξης ἢ δὲν ἐνοίωθε μέσα τῆς κείνη ποῦλεγε... Οὔτε τὸ παραμικρὸ καρδιοχτύπι τάραιξε τὴν ἥρεμὴ καρδοῦλα τῆς στὸ ξερόνημα τῆς λέξης τούτης, οὔτε ἐν' ἀδιόρατο καὶ ῥόδινο κῶμα ἦρθε νὰ πυρώσῃ τ' ἀγγελικὸ τῆς προσώπου... Ἀκόμα κι' ἡ φωνὴ τῆς ἦταν καθάρια, ἀδίστη, χωρὶς τρεμουλά καμιά κι' ἐνδοιασμό...

Μόνο ποὺ τὰ μάτια τῆς τὰ μαῦρα, τὰ ὀλόγλυκα κείνα ματάκια δὲν τὸν κύτταζαν, πλανιόντουσαν ἀφηρημένα στὸν ὀρίζοντα λές κι' ἦσαν πῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη μποροῦσαν νὰ προδώσουν ἓνα μυστικὸ, νὰ κάνουν διάφανα τὰ κατὰμυρὰ τους σκοτάδια... κι' ὕστερα; Ὁ! Ὑστερα σάπασε!... Ἐσκυψε τὸ κεφάλιακι τῆς καὶ δύο καστανόμαυρες υπούγκλες χεῖδες τὸ γλυκὸ προσώπακι...

Πόση ὥρα νύμεινε ἔτσι; κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε!... Οἱ σκέψεις τῆς λές κι' ἦσαν μολυβένιες καὶ θάραιναν τόσο!... Ἐκαί-νος δὲν μιλοῦσε. Τὸ ἔφτανε μονάχα νὰ τὴν κυττάζῃ κάθε τόσο, περιμένοντας ἴσως ἢ ἀντικρύσῃ τὰ μάτια τῆς, νὰ ἐξ-διαλύσῃ ἔτσι κάτι... Τὸ βλέμμα του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφραση περίεργη, σὰν νὰ ἔχε συμβῇ κάτι τ' ἀπόρρητο, τ' ἀνεπὶ-στόχο... Ἰα μιὰ στιγμὴ τὰ χεῖλιά του ἀλέψαν, κάτι θέλησε νὰ πῇ μὰ βλέποντάς τὴν σκυμμένη σάπασε, λές καὶ φοβόταν μὴν ραγίσῃ τῆς σιωπῆς τὸ κρυστάλλο, ποὺ τρεῖς μαγικὲς συλλαβὲς τόσο ἐαυ-κα ἔφθαναν ἀνάμεσά τους...

...Κάποτε κείνη σηκώθηκε. Στὴν πρό-σωπὸ τῆς εἶχε ἀποτυπωθῇ μιὰ θάλασσα λυ-πη... Κείνος ὅμως δὲν τῶδε. Οὔτε σή-κωσε κὰν τὸ κεφάλι. Τὰ χεῖλιά του συ-σπάρθηκαν σ' ἓνα γλυκὸ μάλλον παρὰ γαίρετισμὸ τῆς στιγμῆς ποὺ κείνη φεύγον-τας τοῦπε ἓνα ἄτονο «καλημέρα»...

...Ὑστερα ἀπὸ λίγο σηκώθηκε κι' αὐ-τός. Οἱ κινήσεις του ἦσαν ὁμαλὲς κουρα-σμένες. Τὸ βλέμμα του ἄθελα ἔπεσε στὸν μεγάλο ἴσιο δρόμο καὶ στὸ βάθος τῆς διέ-κρινε τὴ σιλουέτα τῆς γυναῖκας ποὺ τό-σο εἶχε ἀγαπήσει... Τὸ σωπεῖνὸ τῶν ια-τιῶν τοῦ φόντου γέμισε ἀπ' τὴ μορφή τῆς ἑαυτῆς καὶ ἔδειξε τὸ δρόμο σὲ δύο μεγάλα κρυστάλλινα δάκρυα ποῦτρεξαν νὰ ξε-χυθοῦν στὸ πονεμένο τοῦ προσώπου...

... — — — — —

...Κι' ἐνῶ τὰ βήματά του τὸν ὠδη-

γοῦσαν ἀργά-ἀργά πρὸς τὴν πόλι, αὐτὸς ἀγωνίζεταν νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἶνιγμα κείνο

ποὺ τόσο ἀπόρρητο ποῦθελε μὲρὸς τοῦ τοῦ τυραννικοῦ τοῦ εὐωπαιστικοῦ καὶ ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φροσύλα, μιὰ φρο-

σύλα ποὺ τόσο ἐπίμονα γύριναγε τώρα

στὸ νοῦ του καὶ ποῦλεγε: Μὰ πῶς συνέ-

βηκε ἡ Αἴψα, ἡ ἀγαπημένη του μικροῦ-

λα, νὰ πῇ τρεῖς μέρες πρὶν τὴν ἴδια μα-

γική λεζούλα «Σ' ἀγαπῶ» καὶ στὸν Κώ-

στα τὸν πιὸ καλὸ τοῦ φίλο; Ἀλήθεια

πῶς...

Νεράιδες φαντάζατε στὸ ῥόδινο ἀχνόδελλο παρθένης τοῦ χωριοῦ, καθὼς στὴν κουρ-σταλλένια θρόνη φιλόλιγνες, αἰθέρινες τὴ στάμνα νὰ γιο-μίσαι προσμένετε— μὲ κεντητὸ στὸ πρόσωπο μαντήλι.

Τριαντάφυλλα στὰ μάγουλα—μπουμπουκι τὰ δὺὸ χεῖλη —κι, ἔχετε κάτι στὴ ματιά ποὺ μ' ἔχει τόσο ἑλκύσει— κάτι ποὺ σπρώχνει ἀχόρετα νὰν τὰ γλυ-κοφιλήσῃ καθεὶς, δύο μάτια γαληνὰ, χρυσόφρεγγα σὰν ἥλιοι.

Καὶ διάβαινα τὸ σούρουπο ποὺ οἱ ἱστικοὶ μεγαλώνουν καὶ παίζουν μὲ τὰ χρώματα. νὰ δῶ τὰ βλέμματά σας καὶ τὸ γλυκὸ—σὰ γιάσεμι—νὰ κουφο-πιῶ ἀρωμά σας.

Μ' ἰδέσθε—ἀλλοίμονο!— γαμμά δε θρέ-θηκε σὴν σφάτα.

Καὶ γύρισα αὐτὸ δάκρυα τα μάτια μου γε-μᾶτα, μὲ μιὰ ἀγωνία, σὰν κεινοῦ, ποὺ αὐτοὶ θανατώνουν.

ΩΤΟΣ ΣΚΟΤΑΔΗΣ

— — —

Ἰκεσία

Στὶς ἀλαφρές, πάνω, φτερούγες σου πάρε με πάλι Μούσα, ὦ! Μούσα, κι' ἀνέβασέ με ἐκεῖ στὴς ἐμπνεύσεις τὸν ὀλοφώτιστο οὐρανὸ, γιὰ νὰ ξεχάσω, πῶς πιά ἔχασα ἔτσι περισσὰ ἀγαπώσου, ἔτσι τὰ μάτια σ' ἔχω βλέποντα σὰν ἓνα φέγγος μακρινό...

Τὴν φαντασία γιὰ συντροφεύσας δός μου, ἀγάπια νὰ μὲ φέρῃ, στὸ ἐκκλησάκι, ποὺ ρημάχτηκε, μπρὸς στὴς ἀγάπης τὸ δωμά-νὰ προσκυνήσω τ' ἅγια κι' ὅσια ποὺ γκρέμισε ἀπ' τὴν ἔρημην καὶ νὰ ξεχάσω στὴ γαλήνη τοῦ τὸν τωρινὸ μου τὸν καὶ μὸ.

Κάνε νὰ δῶ, σὰν μέσα σ' ὄνειρο τὴν εὐτυχία, ποὺ ἔχει σῶσει. Πιά' τὴν ψυχὴ μου αἰσ' στῆς γήινιας τὸ καρδιάκι τὸ χρυσό. Φέρε μπροστὰ μου ὀλοζώνταν, κάποια μορφὴ ποῦχα ἀγαπήσει κι' ἐνῶ, ὡς γιὰς τρελλὰ τὴν λάτρευα, σήμερὰ ἴσως τὴν μισῶ...

Ἡ κάλλιο, ἂν θέλῃς, ὅλα σῶσε τα, καὶ κάνε με νὰ μὴ θυμῶμαι, πῶς μιὰ φορὰ ἀναπῆ ἄλλοτε μὲ γλυκάνει τὴν ψυχὴ, πάρε με, Μούσα, νὰ πετάξουμε, μαζί, ψηλά, γιὰ νὰ φοβῶμαι τὸν πόνο μου, ποὺ γιγαντώθηκε νὰ ἀντικρύσω μοναχά.

(Πειραϊεύς)

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κι' από τη μιὰ μεριά του χαρτιού.

Β. Όσοι χρησιμοποιείτε ψευδώνυμο σημειώνετε πάντοτε το όνομά σας και τη διεύθυνσή σας.

Γ. Όταν αναφέρεστε σε παλαιότερες απαντήσεις να σημειώνετε πάντοτε τον αριθμό του φύλλου για το οποίο μας γράφετε.

Δ. Να μην στέλνετε ποτέ περισσότερα από ένα πεζό ή δυο ποιήματα.

Ε. Όσοι στέλνουν περισσότερα από ένα ποιήματα να έχουν υπ' όψιν τους, ότι θα διαβάζονται στην τύχη ένα πεζό ή δυο ποιήματα και τα άλλα θα σιζίζονται.

Ε. Να μην στέλνετε ποτέ νέα συνεργασία αν δεν λάβετε απάντηση σ' εκείνη που έχετε στείλει, γιατί δεν θα ληφθεί υπ' όψιν. Να σημειώνετε σε κάθε καινούργια αποστολή πότε έλαβετε απάντηση στην προηγούμενη.

Σημ. Ως γνωστόν η «Εβδομάς» κρίνει τα έργα των αναγνωστών της και δημοσιεύει τα εγκεκριμένα χωρίς καμμία χρηματική αμοιβή.

Αιγίωτήν. Ένταυθα. Συμβατικό το πεζό σας, αλλά σε χιλιοεπιμύριο θέμα. Διαλέξετε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο και στείλτε μας τίποτα άλλο να το δούμε γιατί το γραμμά σας είναι αρκετά στωικό.

Ιθακήσια. Συμβατικό το ποιήματάκι σας, αλλά δεν είναι δουλεμένος αρκετά ο στίχος του. Πρώτων 6 12ος ο 18ος και ο τελευταίος ύστερον πολύ. Και γενικά όλο το ποίημα είναι γραμμένο σε πολύ προσωπικό τόνο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε θερμά. Η «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Χρήστον Καλφούλον. Όχι δημοσιεύσιμα δυστυχώς. Πρωτότυπα και τα δύο. Στόν πεζό λόγο έχετε φυσικά, μεγαλειότητα εύχρηστα παρά στην ποίηση αλλά διατηρείτε ακόμα κάποια παιδιαστική απλοϊκότητα.

Γιάννην Δάκον. Η «λογική» αρχίζει καλά, μα καταλήγει στις αιώνιες κοινοτοπίες, τις χιλιεπιμύριες. Όσο για μας, δεν μας ένοχλείτε καθόλου γιατί διαβάζουμε πάντα με ευχαρίστηση και συμπάθεια κάθε συνεργασία αναγνώστου μας. Δας ευχόμεστε μονάχα να διακόψετε όσο το δυνατόν γρηγορότερα και ικανοποιητικότερα την άλλη απασχόληση που μας γράφετε εκτός της λογοτεχνίας.

Κώσταν Μαλ-

ταίον. Δυστυχώς δεν μας ικανοποίησε πάλι το «Όνειρο». Η «Συλλάβα» του Κάμπου έχει μερικούς στίχους καλούς και μερικούς πολύ τραβηγμένους κι' εξεζητημένους. Θα προτιμούσαμε να λείπουν οι έντονοι ιδιωματισμοί που ξενίζουν τον περισσότερο κόσμο και χτυπούν άσχημα στ' αυτό.

Βύρωνν Τσαμπούλαν. Κρίναμε την «Αδερφή» ακατάλληλη για ένα περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας που διαβάζεται από οικογένειες και παιδιά, όπως η «Εβδομάς». Θα ήθελε να καταλάβετε ότι ωρισμένα σημεία της—ήπως και το θέμα της—αυτό καθ' εαυτό—προσέδωσαν την έννοια της ήθικης, ασχέτως αν αυτή δεν έχει καμμία σχέση με την καθαρώς φιλολογική αξία ενός κομματιού. Το «Μπρος στο Σταυρό» το κρατούμε.

Κίμωνν Λευκορείτην. Το «Ε» να καθήκον πολύ μυθιστορηματικό και πολύ απλοϊκό γραμμένο. Μη μας στέλλετε τόσο μεγάλα διηγήματα. Αρκετά καλύτερο το «Γράμμα» αν και όχι δημοσιεύσιμο στο σύνολο. Το επιτυχέστερο σημείο του είναι εκεί που λέγει: «Μη παραξενεύεστε, φίλε μου κλπ. ξως τη φράση «χάνεται μαζί του και η όμορφιά». Προς το τέλος το χαλάει ο σχολαστικισμός του. Μη βιάζεστε. Ίσως αν δουλεύατε με περισσότερη προσοχή το «Γράμμα» συντομευόντάς το συγχρόνως να γινόταν δημοσιεύσιμο.

Χριστόφορον Γαλάνην. Έχει δυο-τρία καλά σημεία το πεζό σας, μα στο σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμο. Λίγο βαρύ το θέμα και ολόκληρο. Η «Λήθη», επηρεασμένη από το περίφημο ποίημα του Μαβίλη, ύστερεί πολύ και στο μέτρο και στην αρμονία, γενικά, του στίχου. Μη βιάζεστε. Πάντως βρίσκουμε προτιμότερο να καταγίνεστε στον πεζό λόγο. Για τα καλά σας λόγια και για το ενδιαφέρον σας προς το περιοδικό μας, ευχαριστούμε θερμά.

Περικλήν Θ. Σπαθέραν. Εγκρίνεται το «Σάν ημερολόγιο» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Θα το άλλα-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517

Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΗΛΑΣ Νικαίας 17.

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250

Έξωθεν Δρ. 125

Έτησία έξωθεν Δρ. 1.10

Αμερικ. Δολλάρια 6

Γιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ.

Διαδόχου Παύλου 10.

ξωμε μόνο τον τίτλο καθώς και δυο-τρεις φράσεις που δεν μας άρεσουν.

Μυρίνην. Στεγνά γραμμένο. Σχετικά καλύτερο το τέλος. Στείλτε μας τίποτα άλλο. Πρέπει να έχετε περισσότερες αξιώσεις από τον εαυτό σας όσο περνά ο καιρός.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΚΥΚΝΟΙ ΣΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ»

Ό τόσο γνωστός στους αναγνώστες της «Εβδομάδας» νέος ποιητής κ. Γιώργος Γεραλής. Εξέδωκε τον πρώτο τόμο των ποιημάτων του υπό τον τίτλον: «Κύκνοι στο Λυκόφως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

Αι απαντήσεις του δερματολόγου Ιατρού μας

Τσιγγάνον. Να την αλείψετε έλαφρά τα βράδια, ήμεραν παρ' ήμερα με την κάτω πιμάδα. Μόλις εξαφανισθούν σταματάτε άμέσως την χρήση.

Oxyde de zinc 20 gr.
Reson e 10 »
Vaseline 20 »

Να μη μεταχειρίζεστε σαπούνι τις ήμερες αυτές αλλά ήμεραν παρ' ήμερα ν' αλείψετε το πρόσωπό σας με καλοτυπημένο άσπραδι αυγού. Μετά ένα τέταρτο να το ξεκαθαρίζετε μ' άφθονο χλιαρό νερό.

Μ. Π. Πότην. Από το μυλλιστάκι σας και από τα γραφόμενά σας εν γένει κατάλαβα ότι είσθε νευρική και άστατος. Λοιπόν, αφήστε όλα όσα έκανατε έως τώρα, αν θέλετε να βελτιωθεί η κατάστασίς σας και περιποιηθείτε το πρόσωπό σας ως εξής: Δυο φορές την έβδομάδα τα βράδια αφού καθαρίσετε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτω πιμάδα να κάνετε κατόπιν ένα άμυδλοτρο με τίλιο, κατά τον τρόπο που διαβάζετε τακτικά στην σήλη αυτή. Έννοείται ότι τα βράδια που δεν θα κάνετε άμυδλοτρο, θα καθαρίζετε μόνο το πρόσωπό σας με την λασίον αυτή:

Ctyce ine neutre 40 gr.
Eau de roses 10 »
Eau de laurier cerise q. s. pour 105 »

Την ήμερα δε πρό της πούδρας θα βάλετε λίγο απ' την κάτω πιμάδα, την έ-

ποιν μετὰ 10 λεπτά θα σκουίζετε έλαφρά μ' ένα βαμβάκι.

Eau oxygenée 15 gr.
Xυμὸ λεμονιού 10 »
Lanoline anhydre 35 »
Teinture de benjoin 7,50 »
Huile d'amandes douces 30 »
Cire blanche 10 »
Acide salicylique 4 »
Essence Neroli q. s.

Σεμίραμιν τοῦ Βορρά. Για την υπεριδρωση και την δυσοσμία των ποδών θα κάνετε δυο φορές την ήμερα από ένα ποδόλουτρο με θαλάσσιο λουτρό ή και απλώς με άμυρο. Ημέραν δε παρ' ήμερα αντί του ποδόλουτρου με θαλάσσιο νερό, θα κάνετε μπάνιο με γλυκό νερό, μέσα στο οποίο θα ρίχνετε ένα κουταλάκι του γλυκού Μποράτ ντε σουντ. Μετά δε το ποδόλουτρο, είτε το θαλασσινό είτε το άλλο με το Μποράτ θα κάνετε επάλειψη των ποδών με το κάτω πιμάδα φάρμακο:

Formoline 1 gr.
Teint. de belladone 10 »
Eau de Cologne 100 »

Γάτος Μ. Μ. Να κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα το βράδυ ένα άμυδλοτρο με τίλιο. Δηλαδή θα βάζετε μέσα σε μια κατσαρόλιτσα 4 ποτήρια νερό, κι' ένα κοχλάσουν πολύ καλά τότε θα ρίξετε μέσα 2 κουταλιές της σούπας τίλιο. Άμέσως τότε το κατεβάξετε απ' την φωτιά και βάζετε το πρόσωπό σας στους υδρατμούς επί 10 λεπτά, ρίχνοντας στο κεφάλι σας μια πετσέτα για να μη σκορπίζονται οι υδρατμοί. Πρωί και βράδυ καθώς και πρό της πούδρας να χρησιμοποιείτε την κάτω πιμάδα:

Eau de roses 201 gr.
Cl. cerine 50 »
Borax 10 »

Δυο φορές δε την εβδομάδα ν' αλείψετε το πρόσωπό σας με άσπραδι αυγού.

το οποίο να ξεκαθαρίζετε μετὰ 10 λεπτά μ' άφθονο χλιαρό νερό.

Δέσποιανν. Άρα τον Ροδό- της. Μόνον δι' ιδιαίτερας αμοιβής δίδεται ιδιαίτερα απάντηση, συνεπώς σας απαντώ έδω. Να κάνετε ακριδώς ότι γράφω άνωτέρω προς Γάτον Μ. Μ. Σεις όμως θα προσθέσετε και την παρακάτω αλοιφή, με την οποία κάθε βράδυ θα αλείψετε τα σπυράκια:

Camphre 0,10 cent.
Acide salicylique 0,10 cent.
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4 »
Lanoline 4 »

Να μου γράψετε επίσης τί είδους διαταραχές έχετε στα έμμηνα. Έχετε συχνότερα ή αραιότερα; Κι' αναλόγως θα σας καθορίσω θεραπεία.

Μαλλιαρήν. Για να απαλλαγείτε ριζικά από το τριχώμα της κνήμης χρειάζεται αφαίρεσίς του με ηλεκτροπληξία. Με το μέσον αυτό θ' απαλλαγείτε ριζικά. Της Κυρίας Τηλ. της το άφαιρέσα υ' αυτό τον τρόπο. Δεν είναι ακριδώς ότι της έδωσα αλοιφή και της έφυγα ριζικά. Τέτοια αλοιφή δεν υπάρχει. Δεν έβρω για ποιο λόγο δεν σας είπα την αλήθεια μια και είσθε εξαδέλφες. Όσο για το τέλος αποτέλεσμα το είδατε μόνη σας σ' αυτήν.

Β. Προσφυγοπούλαν. Βεβαίως την τακτική αυτή θα την εξακολουθήσετε. Τί άλλο θέλετε αφού βλέπετε βελτίωση; Πάντως δεν μπορώ να σας δώσω περισσότερα πράγματα για τον φόβο της υπερτριχώσεως. Δυστυχώς, τα συμπτώμα- τικά και τα όξυνε αυτά τα αποτελέσματα έχουν. Να μη τα τραβάτε με το σιμ- μιδάκι για να τονώσετε, αλλά καλλίτερα να τα κόψετε με ψαλλιδάκι, εσον το δυνατόν άργότερα. Το καλό ήταν να μη τα

SCHERK

Μικρό Ψαράκι

Ένα δροσερό σταράτο πρόσωπο με καστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομψή και κραιγιόν σε χρώμα India. Πόσο είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πινακά του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το αρμονικό συμπλήρωμα της ωμορφίας σας είτε είσθε ξανθή, μελαχροινή ή καστανή. Η αιδερία πούδρα Mystikum, το κομψό Mystikum και το «κραιγιόν» χιελών Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας ηγαίνει καλύτερα στα ματιά, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον ξεχωριστό γοητευτικό σας τύπο. Ο πιναξ του Scherk εύρισκείται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικού σε κουτιά των δραχμών 80. και 50. Κομψή Μυστικού σε 40. Κραιγιόν χιελών Νινέλλο σε 40.

Mystikum πούδρα

— Μου ζητάς το μυστικό μου' είναι παρά πολύ απλό: Μεταχειρίζομαι την πούδρα «ΠΟΜΠΕΙΑ», διότι παρασκευάζεται από προϊόντα άγρια που διατηρούν απαλό το δέρμα. Η «ΠΟΜΠΕΙΑ» της άρωματοποιίας L. T. RIVER είναι μία πούδρα σοβαρά δεν υπόκειται θαύματα, αλλά σας δίδει την βεβαιότητα ότι η ωμορφιά σας απέδωσε όλην της την γοητεία.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΚΟΛΩΝΙΑΙ
ΛΟΣΙΟΝ
από φυσικά προϊόντα

ΤΜΗΜΑ ΑΡΩΜΑ-
ΤΩΝ & ΚΑΛΥΝ-
ΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΦΙΑΛΙΔΙΑ
ΚΑΙ ΧΥΜΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΦΩΝΗ

πειράζετε καθόλου, αλλά μία και κάνετε την αρχή...

A. B. X. 'Αθήνας. Να κάνετε κα-
θημερινώς από ένα ποδόλουτρο με θαλάσ-
σιο νερό ή απλώς αλμυρό. Μετά το πο-
δόλουτρο καθώς και το πρωί πριν φορέ-
σετε τις κάλτσες σας να κάνετε μία επά-
λειψη των ποδιών με το κάτωθι υγρό:

Form line 1 gr.
Teinture de belladone 10
Eau de cologne 10

Όμα δε στεγνώνει τότε άμέσως να τή
πουνδράρετε με την κάτωθι πούδρα:

Oxyde de zinc 50 gr.
Talk de Venise 50
Salicylate de soude 5
Salol 15
Poudre d'iris 20

Το πουνδράρισμα μπορεί να επαναλαμ-
βάνεται τρεις και τέσσερις φορές την η-
μέρα.

Δέλαν Σάτη. Χορεύονται σουη-
δικές ασκήσεις και θαθείς είσπνοές και
εκπνοές. Όλα αυτά όμως, μπορείτε να
τα αντικαταστήσετε με κουπί. Η κουπι-
λασία είναι το καλλίτερο σπόρ για το
αντικαταστήσει ελάττωμα και γενικώς για
την πρόωση και σύσφιξη των μυών όλο-
κλήρου του σώματος.

Άστέρι. Το φάρμακο που σας έγρα-
ψα τονώνει τις βλέφαρες, είναι απο-
λύτως άβλαβες αφού χρησιμοποιείται για
νοτήματα των ματιών. Σεις όμως, μου
ζητάτε τώρα φάρμακο ειδικό για να με-
γαλάνουν και να μαυρίσουν. Όσον αφο-
ρά το πρώτο όλα είναι ρεχλάμες. Δεν υ-
πάρχει φάρμακο για να μεγαλάνουν.

Όσον για το να μαυρίσουν μεταχειρι-
σθήτε κραγιόν. Ψεύτικες πάλιν που ζη-
τάτε θα βρήτε στα μεγάλα μαγαζαρεία.
Ός ήθοποιος αυτές μπορείτε να τις με-
ταχειρισθήτε, αλλά θέλουν κόπο οι
πραγματικές... Όστε... Για τ' άλλο ζή-
τημα δεν μπορείτε ν' αποφυγείτε τους
φυσικούς πόρους του τοκετού.

Δύο αδελφές. Πολύ ευχαρίστως
θα σας εξετάσω προσωπικώς. Πάντως
λάβετε υπ' όψιν σας, ότι τον μήνα Ιού-
λιον, απουσιάζω κάθε χρόνο από τας Ά-
θήνας. Όστε να περάσετε τώρα ή πλέον
τον Αύγουστο.

Μαγεμένο Ρόδο. Το πιο αποτε-
λεσματικό μέσο είναι ή βάδις επί των
δακτύλων των ποδιών και το ήμιαόσιμα
οκλαδόν. Περιπατάτε πρωί και βράδυ επί
των δακτύλων ξυπόλητη επί 10 λεπτά
στην αρχή, φθάνοντας προοδευτικώς στα
20 λεπτά. Άλλ' αν θέλετε ταχύτερο ά-
ποτέλεσμα τότε κάνετε μασάζ τοπικό με
βιμπρατούρα. Με το μασάζ αυτό το ή-
λεκτρικό έχω άριστα αποτελέσματα.

Δερματολόγος Ιατρός
Γ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Ιατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικηθελε εν Παρισίους
Εξέτασε δι' άκρίνων Ραίνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Μόνον ή

Πούδρα άντέχει
είσαυτήν
τήν δοκιμήν

Χρώμα «ματ» καθαρό και νο-
ητευτικό από τας 9 το πρωί με-
χρι τας 5 το απόγευμα. Δεν έχε-
τε ανάγκη να ξαναπουνδραρισθί-
τε ολοκληρη την ημέρα. Αυτό
είναι τα ήγγυημένα αποτελέ-
σματα με την νέαν αεροποιημέ-
νην πούδραν. Ο έκπληκτικός
τρόπος αεροποίησης είναι ή ά
νακάλυψις ενός Παρισινού γη-
μικού Μόνον έλασσον πούδρα
όπως ο αέρας, συλλέγεται δι-
αυτήν την χοήσιν. Έτσι επιτυ-
γνάνεται μία πούδρα δέκα φο-
ράς λεπτοτέρα και ελαφροτέρα
από τας συνήθεις. Αυτή ή μέθο-
δος χρησιμοποιείται τώρα εις
την παρασκευήν της πούδρας
Τοκαλόν. Ίδου διατί ή πούδρα
Τοκαλόν εξαπλούται τόσο κα-
νονικά και ομοιομόρφως καλύ-
πτουσα την επιδερμίδα με ένα
σχεδόν αδιόρατον πέπλον ώρα-
όπτης, διατί δίδει μίαν ωραιό-

τητα φαινομενικώς φυσικήν, τό-
σον διάφορον εις αποτέλεσμα
από τας βαρείας πούδρας πα-
λαιάς υόδας, αι όποιαί δίδουν
την εντύπωσιν φτιασιδώματος.
Η πούδρα Τοκαλόν κρατά τό-
σον πολύ επί της επεδερμίδος,
όστε να είναι τώρα νωστή ως
ή πούδρα που κρατά 8 ώρας.
Απαλάττεσθε από την λιπα-
ράν επιδερμίδα, από την νυα-
λάδα της μύτης και άποκτάτε
ένα ευγενικό μάτ γρώμα που
δεν τό γαλά ούτε ο άέρας, ου-
τε ή βροχή ή ή έφίδρωσις.

υοστούμια

ΤΑΡΡΕ
ζοά Άεσακείου 12

είναι
άριστα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Σ. Π. Έπαρχιαν. Το γράμμα σας με
λύπησε πάρα πολύ. Οι κατεστάσεις του
είδους αυτού υποτιμούν τον ανθρωπισμό
μας και μας φέρνουν πολύ πάρα πολύ χα-
μηλά. Και δυστυχώς, αν και πρόκειται
περί παθολογικής καταστάσεως, ή επι-
στήμη δεν έχει όλα τα μέσα στην διάθε-
σή της προς καταπολέμησίν της. Η θα-
ραπεία ασφαλώς, αλλά και εξ ολο-
κλήρου βρίσκεται στα χέρια του πά-
σχοντος, στην θέλησή του. Είθε αν-
δρας και σε ηλικία που μπορείτε πιά κάλ-
λιστα να επιβληθήτε στον εαυτό σας.
Δεν βρίσκεσθε διάβολο, στις πρώτες σας
όρμές πιά...

Κυριάζετε, λοιπόν, να βάλετε όλη σας
τη θέληση και να αλλάξετε άμέσως

τακτική. Να εργάζεσθε πολύ μέχρι κατα-
πόνησως, να κάνετε μεγάλους περιπά-
τους, όχι όμως μονήρεις να αποφεύγετε
το διάβασμα αισθηματικών αναγνωσμα-
των, και να προσπαθήσετε να παντρευτή-
τε. Όλα αυτά είναι στο χέρι σας πλέον
του τελευταίου ίσως—δεν ξέρω θαλήστε
και θα σωθήτε. Και πρό παντός να δια-
κόψετε τελείως με τείλιως κάθε έ-
παφή με το πρόσωπο που μου αναφέρετε.

Ούτε την καλημέρα του. Αν δε ερ-
θίτε καμμία φορά στας Άθήνας, περάστε
από το Ίατρείον μου (Άριστοτέλους 39)
να τα πούμε και από κοντά.

Άγνωστην Κ. Θα πάρετε θούτο-
ρο κακάου και θα κάνετε μασάζ εις την
θελήν μόνη σας, για να επανέλθω στην
φυσιολογικήν της κατάστασιν. Μπορεί να
σας απαντήσω λεπτομερώς αν έμδασε
50 δραχ. για την ιδιαίτερα απάντησή.

Παθητικόν. Φυσικά έχετε μία
νευρασθένεια, όπως γράφετε και πρέπει
να επιβληθήτε και μόνη
σας, διότι όλα σας φαί-
νονται ότι είναι άρρωστα.
Πάρετε παστίλλιες Καλ-

τσιμπρονάτ. Γράψτε μου και πάλιν σχε-
τικώς.

Κάποιον Δυστυχισμέ-
νον. Αν φεύγη μόνο του όπως γράφετε
χωρίς να το προκαλήτε ο ίδιος με την
γνωστήν μέθοδον, θα κάμει μία σειράν
ένεσεων Τονοζάν υποδοριώς εσωτερικώς
δε θα πάρετε ένα μουσάκι Σθενόλ συμ-
φωνα με την οδηγίαν. Αποφεύγετε να
κοιμάσθε σε πολύ μαλακά στρώματα.
Μερικά ντους ήφελούν.

Ίσόβιον άσθενή. Καλόν είναι
να πάτε, αν μπορείτε σε έξοχη για λίγο
καιρό για ν' αναπαυθήτε ψυχικώς και
σωματικώς. Συνιστώ κάθε μέρα από μία
ένεση Καλτσιομπρομίν ενδοφλεβίως. Θα
κάνετε εν όλω 20 ενέσεις και εσωτερι-
κώς θα παίρνετε χάπια Μπελαντενάλ
σύμφωνα με την οδηγίαν τους. Για το
άλλο ζήτημα της μη εκπληρώσεως έχε-
τε ανάγκην ήλεκτροισμών και ενέσεων
στρυγγίνης. Αυτά όμως, αργότερον, μετά
την έξοχην. Έλάτε από το γραφείον μου
να σας ιδώ προσωπικώς και να συνηνο-
θώμεν.

Παθολόγος Ιατρός Π. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

ΚΥΡΙΑ,

Διά να επιτύχετε μίαν εξαιρετικήν βαφήν των
πορευμάτων σας αναλλοίωτη και διαρκείας πρέπει να
μεταχειρίζεσθε μόνον τας ασυναγωνίστους περιφή-
μους βαφές IRIDA.

Με τας βαφάς IRIDA, δύνασθε να βάψετε οίον-
δήποτε ύφασμα μάλλινον, βαμβακερόν, μεταξωτόν,
μαλλοβάμβακον, λινόν κ.λπ. και να επιτύχετε χρω-
ματισμούς ιδεώδεις άρκει να συμμορφωθήτε επακρι-
βώς με την οδηγίαν βαφής εκάστου πακετιδίου βα-
φών IRIDA.

ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΒΑΦΩΝ IRIDA:

- 1) Άκριβής απόδοσις χρωματισμών συμφώνως τῇ
χρωματολογίῳ.
- 2) Ύφασμα βαφέν με τας βαφάς IRIDA δέν ξε-
βάφει ὅσες φορές και αν τὸ πλύνουμε.
- 3) Μεταχειρίζομεναι τας βαφάς IRIDA δέν κιν-
δυνεύετε ποτε τὸ φόρεμά σας νά ξεβάψῃ ἀπὸ τὸν ἰ-
δρώτα.
- 4) Ἡ χρησιμοποίησις τῶν βαφῶν IRIDA εἶναι
ἀπλουστάτη ἀκόμη και γιὰ τὴν Κυρία πού πρόκειται
γιὰ πρώτη φορά νά βάψῃ, ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀπολύτως
εἰςφωτισμένη.
- 5) Τὸ χρωματολόγιον IRIDA σᾶς παρέχει πῖνα-
κα μεταχρωματισμῶν τῶν φορεμάτων σας χωρὶς νά
υποστήτε τὸν κόπον και τὴν δαπάνην τῶν ἀποχρωμα-
τισμῶν. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν πωλητὴν νά σᾶς ὑποδείξῃ
ποίας μεταλλαγὰς χρωματισμῶν δύνασθε νά ἐπιτύχε-
τε με τας βαφάς φορεμάτων IRIDA...

ΚΥΡΙΑ,

Ἡ μεγαλύτερα ρεχλάμα τῶν βαφῶν IRIDA εἶνε
ἡ συνηγορία τῶν ἰδίων τῶν Κυριῶν πού τας μετεχει-
ρίσθησαν. Δοκιμάσατε διὰ μίαν φοράν τας βαφάς
IRIDA και δέν θά τας εγκαταλείψῃτε ποτε πλέον.
Ζητεῖτε ἐπιμόνως τας βαφάς φορεμάτων IRIDA.
Προσέχετε τὸ πακετίδιον νά ἀναγράφῃ μάρκαν
IRIDA ἄλλως μὴν τὸ δέχεσθε.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕἰΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜ-
ΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ.

«MENTOP»

Διατηρήσατε τὰ μαλλιὰ σας
με τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

ÉTROLE
HAHN

ΔΡΟΣΕΡΗ ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτήν την εντύπωσιν θα δώσε-
τε εάν μεταχειρίζεσθε ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ. Πιστοποιήσατε την νέαν
λύσιν που θα δώση στους
όδοντας σας και την γοργειαν
που θα προσέβη στο χαμό-
γελό σας.

Ακολουθήσατε και εσείς το
παράδειγμα των χιλιάδων αν-
θρώπων και των Στόρ της Αμε-

ρικής, και αρχίσατε από σήμε-
ρον, την χρῆσιν της ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ, καθημερινώς.
Θα πεισθήτε τότε δια τα
θαυμαστά αποτελέσματα που
κατέχει αυτή ή νέα επιστημο-
νική οδοντόκρεμα, δια να χαμ-
πρύνη, και να δροσίξη, τους
όδοντας.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον
οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Α. Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 55)

με τις τρεις δουλίτσες;

Εάν απαντήσετε σε 5 δευτερόλεπτα, έχετε εξαιρετική παρατηρητικότητα. Εάν χρειασθείτε 10 δευτερόλεπτα, έχετε καλή παρατηρητικότητα. Εάν χρειασθείτε 15 δευτερόλεπτα, τότε έχετε μετριοπαθή παρατηρητικότητα. Εάν χρειασθείτε περισσότερα... μην κάνετε λόγο σε κανένα.

Λύσει παιχνιδιών 100
προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 615

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Πιπίνας—τράχωμα. 2) Αντί—αγαν—. 3) Υπ—αί—άρα—έν—νό. 4) Μοί—Καλάμι—σεύ. 5) Ούωκ—Λύκων—ΠΑΟΚ. 6) Υς—Ο.Α.—Σξς—τά—Σί. 7) Ερως—Μύρα. 8) Κάτω—Ουψάλα. 9) Ρίον—Σιλό. 10) Ρέ—κι—τιν—Σό. 11) Άκτι—ρόκας—Σκός. 12) Κέα—Βαυρία—επί. 13) Τί—ΑΑ—Σέτ—

Φά—ην. 14) Άναξ—Ροιά. 15) Ρωμυλία—Ρούντα.

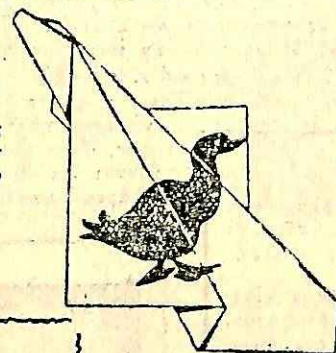
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Πλουμόθ—Πράκτωρ—. 2) Ηοός.—Εκεί. 3) Πά—Ιώ—Έαρ.—Τά—Α.Μ. 4) Ίνα—Κορική—Άνο. 5) Ντίκ—Λωτοί—Βάαλ. 6) Οι—Άλ—Σών—Ρά—Ξι. 7) Άλος—τούς. 8) Άρακας—Μικελ. 9) Άμώς—Κάρτ. 10) Ρά—άν—Μός—Σι—ρό. 11) Άγει—τύψις—άφοδ. 12) ΧΑΝ—Πάραλος—Αία. 13) Ων—φά—άλό—Κέ—έν. 14) Νέος—Ιόπη. 15) Άθουκίρ—Άντινέα.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟ

Όταν άρχισαν να παίζουν, ο καθένας είχε 1080 φράγκα.

ΔΙΠΛΩΣΑΤΕ

Ίδου πώς
πρέπει να δι-
πλώσετε την
είκόνα.

Κυρία,

Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας μόνον με τας γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικής Βαφάς ARTI, διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απολύτως εις την βαφήν και χωρίς να υποστή την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία βαφή διά να είναι καλή δεν άρκει μό-

SANS FIL
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Πανεπιστημίου 71

«ΔΙΤΣ»

νον το να βάφη το ύφασμα, άλλα πρέπει πρό πάντος και να μη το καταστρέψη. Παλαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε αναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

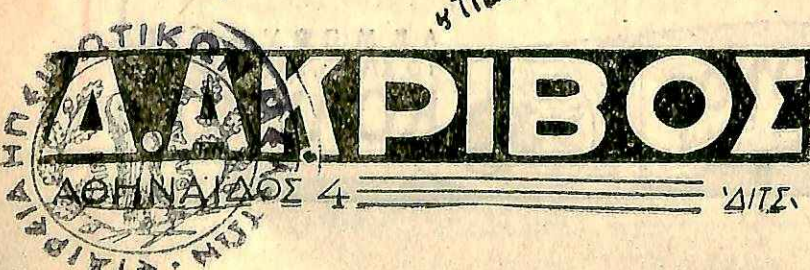
Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ από ΣΗΜΕΡΟΝ εις τα περίπτρα και από τούς έφημεριδωπάλας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πώς έγιναν άστέρες. — Η ζωή τους. — Οι έρωτές του κλπ. — Έκδόσεις αότοτελείς και πρωτότυποι διά την Ελλάδα. — Θα άποκτήσετε μίαν κινηματογραφικήν βιβλιοθήκην μόνον με 3 δραχμάς.

«ΣΜΕΔ»

“Διαναιον”^{ΔΕ}

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΝΕΟΝ ΚΑΤ/ΜΑ
ΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ
ΕΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΕΡΜΟΝ 42
ΤΗΛ, 33-709

